

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 18 / III Legislatura / Segon període

Divendres, 30 de desembre de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 18

Quarta i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici del 1989 i les esmenes reservades (Continuació.)

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Esmena del G. Socialista (núm. 320, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Aleu (S), juntament amb les esmenes núms. 322, 346 i 351 (p. 817).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 321, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 820).*

Torn en contra de les esmenes núms. 321 i 351 : *I. Sr. Graells (CiU) (p. 822).*

Institut Català de la Vinya i el Vi

Torn en contra de l'esmena núm. 322 : *I. Sr. Sunyer (CiU) (p. 825).*

Votació de les esmenes núms. 320, 321 i 322 : *rebutjades per 29 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions (p. 825).*

Departament de Treball

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 323, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 825).*

Esmena del G. Socialista (núm. 324, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Rañé (S), juntament amb l'esmena núm. 327 (p. 827).*

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de les esmenes núms. 325 i 326 (p. 830).

Torn en contra de les esmenes núms. 323 i 324 : *I. Sr. Sesnilo (CiU) (p. 830).*

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de les esmenes núms. 328, 329, 330, 331, 333, 344, 347, 349, 350 i 353 (p. 831).

L'I. Sr. Carnicer (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 332 (p. 831).

L'I. Sr. Curto (P) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 831).

La I. Sra. Fabián (IC) intervé per a fer uns aclariments (p. 832).

L'I. Sr. Latorre (M) anuncia la retirada de l'esmena núm. 352 (p. 832).

Votació de les esmenes núms. 323, 324 i 327 : *rebutjades per 27 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions (p. 832).*

Departament de Benestar Social

Esmena del G. Mixt (núm. 334, a la totalitat)

Debatuda després.

Esmena del G. Socialista (núm. 335, a la totalitat)

Debatuda després.

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 336, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sra. Fabián (IC), juntament amb l'esmena núm. 300 (p. 832).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 337, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Colom (ERC), juntament amb l'esmena núm. 301 (p. 833).

Torn a favor de les esmenes núms. 335 i 302 : I. Sra. Barenys (S) (p. 834).

Torn a favor de l'esmena núm. 334 : I. Sr. Latorre (M) (p. 837).

Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 334, 335, 336 i 337 : I. Sr. Renau (CiU) (p. 838).

Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 300, 301 i 302 : I. Sr. Codina (CiU) (p. 839).

Votació de les esmenes núms. 301, 302, 334, 335, 336 i 337 : rebutjades per 23 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions (p. 842).

Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Esmena del G. Mixt (núm. 338, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Latorre (M) (p. 842).

Esmena del G. Socialista (núm. 339, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 842).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 340, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 844).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 341, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 845).

Torn en contra conjunt : I. Sr. Codina (CiU) (p. 846).

La sessió se suspèn a tres quarts de tres del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i catorze minuts.

Votació de les esmenes núms. 338, 339 i 340 : rebutjades per 41 vots a favor, 65 en contra i 8 abstencions (p. 848).

Votació de l'esmena núm. 341 : rebutjada per 49 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions (p. 848).

Empreses de la Generalitat

Administració, Promoció i Gestió, SA

Esmena del G. Mixt (núm. 342, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 316. DSPC-P, 17).

Esmena del G. Socialista (núm. 343, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 314. DSPC-P, 17).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 344, a la totalitat)

Retirada abans.

Agrícola Experimental, SA

Esmena del G. Mixt (núm. 345, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 314. DSPC-P, 17).

Esmena del G. Socialista (núm. 346, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 320).

Centre Divulgador de la Informàtica

Esmena del G. Socialista (núm. 347, a la totalitat)

Retirada abans.

Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials

Esmena del G. Socialista (núm. 348, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 239. DSPC-P, 17).

Esmena del G. Mixt (núm. 349, a la totalitat)

Retirada abans.

Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, SA

Esmena del G. Socialista (núm. 350, a la totalitat)

Retirada abans.

Forestal Catalana, SA*Esmena del G. Socialista* (núm. 351, a la totalitat)*Debatuda abans (esmena núm. 320).***Promotora d'Exportacions Catalanes, SA***Esmena del G. Mixt* (núm. 352, a la totalitat)*Retirada abans.**Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 353, a la totalitat)*Retirada abans.*Votació de les esmenes núms. 342 i 343 : *rebutjada per 49 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions* (p. 849).Votació de l'esmena núm. 348 : *rebutjada per 43 vots a favor, 66 en contra i 9 abstencions* (p. 849).Votació de l'esmena núm. 346 : *rebutjada per 45 vots a favor, 68 en contra i 9 abstencions* (p. 849).Votació de l'esmena núm. 351 : *rebutjada per 45 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions* (p. 849).*El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre* (p. 849).**Text del Dictamen**Votació de l'article 1 : *aprobat per 68 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions* (p. 849).Votació del Títol de la Llei, Títols i Exposició de Motius : *aprobat per 68 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions* (p. 849).Explicació de vot : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 849), *I. Sr. Saura (IC)* (p. 850), *H. Sr. Armet (S)* (p. 850) i *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 851).Intervenció del Govern : *M. H. Sr. President de la Generalitat* (p. 852).Intervenció dels grups : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M)* (p. 855), *H. Sr. Hortalà (ERC)* (p. 857), *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 858), *I. Sr. Ribó (IC)* (p. 859), *I. Sr. Obiols (S)* (p. 861) i *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 863).**Interpелlacions tramitades pel procediment d'urgència** (Punt segon de l'ordre del dia.)*El M. H. Sr. President comunica que l'única interpellació presentada ha estat retirada* (p. 864).**Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris en matèria d'esport de cara als Jocs Olímpics de Barcelona** (Punt tercer de l'ordre del dia.)Formulació : *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 864).Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 866).Rèplica : *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 867).Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 868).**Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Política d'Endegament, Condicionament i Conservació de Lleres Públiques** (Punt quart de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 868).*Esmenes del G. Socialista* (núms. 1, d'addició, 2, de supressió i 3, d'addició)Torn a favor : *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 870).Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Sabanza (ERC)* (p. 870), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 871) i *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 871).Posició del grup presentant : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 872).*Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 872), *el M. H. Sr. President* (p. 872) i *l'I. Sr. Latorre (M)* (p. 872).Votació dels punts 1 i 4 : *rebutjats per 38 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 872).Votació dels punts 2, 3 i 5 : *rebutjats per 6 vots a favor, 61 en contra i 30 abstencions* (p. 872).**Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Xarxa Hidrològica de Catalunya** (Punt cinquè de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sr. Saura (IC)* (p. 873).Posició dels grups : *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 873) i *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 873).Posició del Grup presentant : *I. Sr. Saura (IC)* (p. 873).Votació : *rebutjada per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 873).**Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Problemàtica de les Riudes a Catalunya** (Punt sisè de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sr. Rañé (S)* (p. 873).Posició dels grups : *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 874), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 875) i *I. Sr. Saura (IC)* (p. 876).*L'I. Sr. Coll i Bertran (CiU) intervé per contradiccions* (p. 876).Posició del Grup presentant : *I. Sr. Rañé (S)* (p. 876).Votació del punt 1 : *rebutjat per 39 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 877).Votació del punt 2 : *rebutjat per 37 vots a favor, 57 en contra i 2 abstencions* (p. 877).Votació del punt 3 : *rebutjat per 37 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 877).Votació del punt 4 : *aprobat per unanimitat* (p. 877).**Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors** (Punt setè de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 877).**Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalu-**

nya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors (Punt vuitè de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 878).*Esmena del G. p. Popular* (única, de supressió i modificació)Torn a favor : *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 879).Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Martín (M)* (p. 880), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 881) i *I. Sr. Pérez-Moreno (CiU)* (p. 881).Posició dels grups presentants : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 882).Votació conjunta : *rebutjades per 26 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 882).**Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política de Promoció Turística de Catalunya** (Punt novè de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sr. Gibert (S)* (p. 882).*Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (única, d'addició)Torn a favor : *I. Sr. Casanovas (ERC)* (p. 883).Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M)* (p. 883), *I. Sr. Colomé (P)* (p. 883) i *I. Sra. Neras (CiU)* (p. 884).Posició del Grup presentant : *I. Sr. Gibert (S)* (p. 885).Votació dels punts 1 i 5 : *rebutjats per 26 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 885).Votació dels punts 2, 3 i 4 : *rebutjats per 22 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions* (p. 885).**Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política de Recerca de la Generalitat** (Punt desè de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 885).*Esmena del G. p. de Convergència i Unió* (única, de modificació)Torn a favor : *I. Sr. Coll Bertran (CiU)* (p. 885).*Esmena del G. Mixt* (única, d'addició)Torn a favor : *I. Sr. Martín (M)* (p. 887).Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 887), *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 888) i *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 888).Posició del Grup presentant : *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 889).Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 890).**Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Droga** (Punt onzè de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M)* (p. 890).*Esmenes del G. Socialista* (núms. 1, 2, 3 i 4, d'addició)Torn a favor de les esmenes núms. 3 i 4 : *I. Sra. Utgés (S)* (p. 890).*Esmenes del G. p. de Convergència i Unió* (núms. 1 i 2, de modificació)Torn a favor : *I. Sr. Renau (CiU)* (p. 891).Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 891), *I. Sr. Curto (P)* (p. 892) i *I. Sra. Fabián (IC)* (p. 893).Posició del Grup presentant : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M)* (p. 893).*L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura al text de la Moció esmenat* (p. 893).Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 893).**Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre el manteniment i la Millora de la Indústria Tèxtil Catalana** (Punt dotzè de l'ordre del dia.)Presentació : *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 893).*Esmena del G. p. de Convergència i Unió* (única, de modificació)Torn a favor : *I. Sr. Pla (CiU)* (p. 894).Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Martín (M)* (p. 894), *I. Sr. Casanovas (ERC)* (p. 895), *I. Sr. Colomé (P)* (p. 895) i *I. Sra. Fabián (IC)* (p. 895).Posició del Grup presentant : *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 895).Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 895).*La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze de la nit i tres minuts.*

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 18

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, esmena 320, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Si m'ho permet, i suposo que continuarà la seva satisfacció, defensaré conjuntament la 320, la 322, la 346 i la 351.

El Sr. PRESIDENT : Sobretot serà de la meua satisfacció si a més d'acumular-les, no acumula els temps, eh?

El Sr. ALEU : Em comprometo a no acumular-los totalment. Anem a començar a encetar el debat de Pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i la lectura dels Pressupostos per al 1989 confirmen el que en altres ocasions ha estat destacat a bastament, tant des de diferents mitjans de comunicació com des d'aquesta tribuna per part de l'oposició. La Generalitat de Catalunya no té cap model de política agrària per a aplicar sobre els problemes que afecten el camp català, ja que actua més aviat per extensió comptable de les decisions que es prenen a Brussel·les o bé per contraposició a les decisions que es prenen a nivell estatal, però sense orientació específica. Des de la Conselleria, normalment, s'ha anat construint un discurs per a evadir la responsabilitat en la gestió dels problemes que afecten l'agricultura catalana sobre la base de l'escassetat de recursos quan assistim, ara, a la celebració de la hipòtesi contrària. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca guanya més recursos que la mitjana dels departaments, la qual cosa, des d'una perspectiva sectorial, és una novetat estimulante, tot i que inútil si en la pràctica no és acompanyada d'actuacions específiques que comportin una incidència real. En qualsevol cas, però, cal destacar que l'escassetat de recursos es relativitza quan la quantitat general pressupostada supera els 11.000 milions, i quan en realitat són més els recursos que mitjançant les transferències de l'Estat són, finalment, gestionades. Jo m'he de referir, necessàriament, a la memòria de 1987, perquè és l'última que tenim, i en aquesta memòria, i agafant només el que són inversions o subvencions, ens dona les següents xifres rodones : mentre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de fons propis feia unes inversions a unes subvencions de 3.900 milions, en gestionava del Ministeri d'Agricultura, Ramaderia i Pesca 5.400, i de la Comunitat Econòmica Europea 1.400 més. És a dir, per cada pesseta d'inversió o d'ajut del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, se'n gestionen dues més provinents o bé del Ministeri o bé de la Comunitat Econòmica Europea. Per tant, la teoria de l'escassetat de recursos convé arxivar-la i afrontar els problemes amb serietat. A més a més, de la justificació que empara

l'assignació d'aquests recursos i que respon, sobre el paper, a un programa i a una definició d'objectius es fa encara més palesa la contradicció existent entre el que s'afirma que es vol fer, el que es diu que es farà, i a què es dediquen els recursos per fer coses. Es té la impressió d'estar llegint el mateix Pressupost que l'any passat; i l'any passat, des del Departament d'Agricultura es van prometre molts regadius i no se n'ha fet cap. L'any passat, també, es varen prometre ajudes per als afectats per manca d'infraestructura i no s'ha fet res. L'any passat es va parlar d'ajuda per als més necessitats del camp, i de modernització i adequació a la Comunitat Econòmica Europea i, en la pràctica, s'han vestit molts castells de fum. I, mentretant, les comarques de muntanya —que cada vegada ho són més de muntanya i que ja ho eren fa un any— veuen com es posen en marxa els programes de muntanya o les accions integrades; no s'hi posen, perquè encara val més discutir sobre els representants que seuen en una taula que les accions que se'n poden derivar perquè, d'altra manera, suposo que ningú no dubta que les muntanyes existeixen i que són nacionals. També, mentre els pagesos senten que s'investiga i que s'està adequant l'estructura productiva a la Comunitat Econòmica Europea, encara han de resoldre els mateixos problemes de sempre i ho han de fer sols, i veuen com ningú no s'ocupa dels seus problemes específics.

En síntesi, es pot creure després de la lectura dels Pressupostos que el Govern de la Generalitat, en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca persisteix en la seva línia d'abstenció davant els reptes que el món rural planteja avui, i que continua ignorant, fins i tot, els veritables i específics problemes del món rural i de la seva integració en el context social del mercat integrat. I allò que sembla més inverosímil és que, des d'aquesta perspectiva d'inhibició, es vulgui patrimonialitzar la defensa dels més desvalguts. Aquesta actitud resulta sorprenent, fins i tot grotesca, vista amb la perspectiva de la pagesia del Baix Llobregat que, mentre l'aigua nega les collites, veu com la Conselleria vesteix la prevenció dels negaments sobre el paper —recordem un Decret de l'any 1983 que conferia unes obligacions al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca—, els vesteix sobre el paper ignorant els advertiments del Parlament i el sentit comú i, fins i tot, el mandat del mateix Consell Executiu, i ho vull il·lustrar amb un exemple : si hem de fer cas al que diu el programa del Pressupost per programes 02.01.03, «Xarxa viària i drenatge en àrees periurbanes», tot el que preveu la Conselleria per a resoldre el tema del deute del Llobregat són 15 milions per a l'adequació de la riera de Sant Climent a Viladecans. Senyores i senyors diputats, saben què val l'endegament de la riera de Sant Climent des de la B-245 fins a mar? Val 1.500 milions, i en el Pressupost n'hi ha 15. Posar 15 milions per a resoldre un problema que val 1.500 aquesta riera i entre 3 i 4.000 el conjunt és una burla. Ja sé que no és obligació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca exclusivament; ja ho sé que no és obligació. Però posar-hi 15 milions és una cosa simbòlica que sona a burla.

Resulta també injustificable si es veu amb la perspectiva dels pagesos i dels ciutadans de muntanya que veuen com els seus veïns d'altres autonomies edifiquen el seu futur amb inversions en plans d'infraestructures, i ells no poden sortir de la ignorància oficial dels circuits del DARP. Algunes de les senyores diputades i dels senyors diputats que hi ha aquí van ser artífexs

de l'aprovació de la Llei de Muntanya i recordaran més que els que no hi érem en aquell moment la data en què es va aprovar, va ser el 9 de març de 1983 i els obligava a resoldre..., i fixava un any per a l'aprovació dels plans comarcals i, fins avui, no s'han aprovat; com a mínim, ja hi ha cinc anys de retard en aquest tema.

També resulta injustificable, vist des de la perspectiva dels joves, que poden constatar com només es dediquen 1.000 pesetes de recursos de la Generalitat per fomentar la seva incorporació a l'agricultura, mentre es dediquen més de 100 milions per pagar dietes. I la qüestió no és eliminar les dietes, sinó exigir un tractament de rigor en la despesa que no és directament productiva, per cobrir necessitats sentides. La mateixa decepció pot preveure's vista amb la perspectiva dels industrials que, amb sentit de la iniciativa, han cregut en la necessitat de desenvolupar models d'organització sectorial, sense que això transcendeixi en la defensa de programes sectorials de desenvolupament.

Com ja he repetit des d'aquesta mateixa tribuna en parlar d'altres esmenes, als pressupostos per programes, el Departament s'omple la boca parlant de la paraula «foment». Mirem els projectes que afecten els sectors industrials agroalimentaris. Hi ha el projecte 06.02.01, foment dels processos de transformació i comercialització de les indústries agràries, dotació del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació : 1.600 milions; dotació Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca : zero. El programa 06.02.02, foment de la creació de noves indústries : sense dotació. El programa 06.02.06, control i ordenació d'indústries alimentàries i homologació amb la Comunitat Econòmica Europea : dotació, zero. Però és que hi ha un subprograma sencer, amb cinc projectes, que té el títol següent —és el 06.03— : «Millora de les estructures de comercialització agrària i pesquera»; dotació : el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, 150 milions; el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, 25 milions, referits a confraries de pescadors i a llotges de pesca.

Aquestes consideracions generals són la conseqüència de les reflexions que, al nivell més específic, pot extraure's dels següents apartats : política de benestar rural : s'havien anunciat proposicions sense concreció pressupostària o, si més no, sense definició clara i sense major compromís. Les inversions d'execució directa es voldria que fossin orientades a consolidar la infraestructura i les accions lligades a l'àmbit de la producció per racionalitzar a nivells mínims la proposta pressupostària, tot i que es pot també interpretar —a través de la declaració d'interès públic i les següents possibilitats d'actuació directa— que es poden realitzar actuacions pròpies que, malgrat l'escassetat de recursos allegada amb freqüència per la Conselleria, no estiguin suficientment justificades en virtut de paràmetres exigibles al Govern de la Generalitat, com una avaluació del cost d'oportunitat i l'anàlisi d'alternatives i del grau efectiu d'incidència.

I els vull presentar dos exemples : hi ha una partida, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca —la 773.01, instal·lacions agràries d'ús comú— amb una dotació de 130 milions, dels quals més de 62 estan destinats a Copirineu. Però és que l'any 1988, al Pressupost del 1988, n'hi havia més de 50, de subvenció, també. Ningú dubta de la importància de Copirineu al Pallars, però, si relativitzem, representa més del 46% de

subvencions en aquest concepte per a tot el conjunt de comarques beneficiàries, que poden ser la Segarra, els dos Pallars, el Baix Empordà, el Priorat, el Solsonès i la Terra Alta. Però, coincidències de la vida!, recentment ha sortit a la premsa el descontentament d'alcaldes de Convergència i Unió del Pallars, amb una absència notable, que és la de l'alcalde que, al mateix temps, és directiu de l'empresa beneficiària dels ajuts. Són coses de la vida; que cadascú en tregui les conclusions que vulgui, però els fets són aquests. Jo he de cridar l'atenció de la Cambra en l'actuació en regadius al riu Mogent, que ha portat a la construcció de l'embassament de Vallforners, a Cànoves. I els n'he d'explicar, forçosament, una anècdota. Com a Vicepresident de la Diputació de Tarragona vaig assistir a la inauguració d'un pou finançat, en part, per la Diputació i, en part, per la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en un poble que es diu els Valentins, al municipi d'Ulldecona, i en aquell moment vaig assistir a una conversa entre el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i el President de la Generalitat. I el President de la Generalitat va definir bastant quina era la seva posició respecte als regadius. Va explicar que, en un viatge fet a Israel, en una extensió gran de terreny, va preguntar als israelians : «On s'acaba Israel? » I els israelians, amb molt d'orgull, van dir : «Allà on s'acaba el verd, allà s'acaba Israel». Suposo que el senyor Conseller se'n recordarà, i el senyor Conseller va manifestar : «Veig ja clarament quina és la vostra política en matèries de regadiu ». Jo li he de dir que nosaltres hi estem bastant d'acord. És a dir, pensem que qualsevol inversió que es faci per a millorar els regadius, raonada, sense fer destrosses, és una inversió que rebrà el nostre suport. Però el que ja dubtem —i ho dubtem sincerament— és que el Decret 348/81 i l'Ordre 2, del XII del 83, que regulen la urgent execució de la concentració parcel·laria a la zona del riu Mogent, tinguin justificació, perquè el resultat del projecte de concentració parcel·laria deixa les finques tal com estaven; és a dir, el projecte de concentració parcel·laria deixa les finques igual com estaven. És molt possible que s'hagi fet servir el Decret de declaració d'urgent concentració parcel·laria únicament i exclusivament per fer la presa de Vallforners, i li dic que nosaltres no estem en contra de la construcció de la presa; dit de pas, jo he de manifestar que aquesta presa ha estat objecte d'una sentència de l'audiència —recorreguda al Suprem— que ordena l'enderrocament de la presa, perquè entén la sentència que està construïda en unes lleres declarades de protecció pel Pla del Parc del Montseny. És un tema que s'ha de resoldre, però que es podia haver resolt canviant el Pla del Parc del Montseny.

En el tema de política de muntanya, que ja n'hem parlat, es palesa per si mateixa la desproporció de dedicar quantitats superiors a la protecció dels animals de companyia que a millorar els camins del Pre-pirineu o, fins i tot, per a la indemnització compensatòria de muntanya, quan resulta evident que l'única possibilitat de desenvolupar una política pròpia en matèria d'infraestructures és posar l'accent en aquells aspectes més essencials. Prioritzar elements és l'art de l'administració dels recursos escassos, i aquest és un exercici que no ha realitzat el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, si obviem les variacions significatives que s'han produït en el capítol I.

Política de modernització davant la Comunitat Econòmica Europea. Podríem creure que la política de modernització i adequació, que tan agrada de presentar públicament als respon-

sables de l'Executiu, tindria uns eixos vertebradors, i que aquests podrien ésser el reforçament de les explotacions, el reforçament de l'agroindústria, que faci més solvent el conjunt del sector agroalimentari i el sector d'investigació i d'extensió de la investigació a la pagesia. En realitat, davant les unitats productives, destaca la nul·la dotació de recursos per al foment de l'explotació familiar agrària —tot i que, al seu dia, el mateix Govern va considerar imprescindible promulgar una llei pròpia i va declarar una voluntat que avui resulta òbviament contradictòria amb la que es manifesta en l'avantprojecte de Pressupostos. Es tracta d'una manca de consideració a la pagesia i a tota la ciutadania de Catalunya, i és que és molt gruixuda la nul·la consideració que mereix per al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca l'empresa familiar agrària, almenys la consideració pressupostària.

Jo vaig viure en aquest Parlament la discussió de la Llei de l'Empresa Familiar Agrària, i he de reconèixer que, tots plegats, malgrat les diferències, li concedíem una importància cabdal. I permetin-me una debilitat: jo sóc d'una comarca —i en moltes comarques veïnes és així— on l'empresa familiar agrària té un pes decisiu en la supervivència de les comarques. Els meus quatre germans viuen exclusivament de l'agricultura. Jo mateix tinc com a orgull tenir conreades les terres que m'han arribat familiarment, que no siguin ermes, i aquest és un orgull que comparteix la majoria dels diputats d'aquesta Cambra: que no siguin ermes. És una herència que hem rebut la gent dels pobles petits, i és una gent que cobreix majoritàriament el territori de Catalunya, per extensió. El que no és «de rebut» és que el projecte 08.04.01, plans de modernització de l'empresa agrària, i el 08.04.02, plans d'incorporació de joves a l'agricultura, ni l'un ni l'altre tenen dotació pressupostària del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Ni l'un ni l'altre: ni l'empresa familiar agrària ni la incorporació de joves a l'agricultura. I no em diguin que ja poden rebre diners del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, i no em diguin que en poden rebre de la Comunitat Econòmica Europea! No cal que m'ho diguin! Sabem que als Pressupostos hi ha 1.274 milions del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, pressupostats en concepte d'empresa familiar agrària, i ens alegrem que sigui així, però no em parlin del Reial Decret 808 ni de les directives comunitàries que regulen. Ja els coneixem: són bons, encara que estan recorreguts al Tribunal Constitucional per vostès; ja ho decidirà algú, però en conjunt són bons per a la pagesia. Això no és el que discutim aquí! Estem dient que avui —i fa molts anys que és així— l'estructura agrària en els pobles petits de Catalunya es manté sobre una estructura familiar, que vol dir que els jubilats van a treballar molts dies de l'any, i que vol dir que els fills van a ajudar a fer la recol·lecció, i amb tot i això, aquesta família les passa *canutes*, les està passant *canutes*!, i mereix una consideració del Govern de Catalunya, per tal que se l'ajudi. Si no, si no, quan la generació que s'està començant a jubilar ara s'acabi, es mori, a l'interior de Catalunya, en moltes comarques de l'interior de Catalunya es crearà un desert, i aquesta responsabilitat és nostra i és d'avui. I, malgrat això —malgrat això—, el Govern de Convergència i Unió no té cap dotació de fons propis, cap. I només per aquest motiu tenia justificació l'esmena a la totalitat.

Els problemes cabdals per a l'agricultura catalana continuen tenint un tractament singular, ja que es tracten sempre amb re-

ursos que són aprovats per altres cambres legislatives, i que aquí són utilitzats alhora com un instrument de política —ja que financen necessitats pròpies— i com un instrument polític, ja que són moneda de reivindicació permanent. Cal denunciar aquesta situació perniciosa en la seva naturalesa, i que, sovint, el que fa és estendre paranys entre l'opinió pública i el mateix Parlament i la veritable tasca de Govern que es tracta de valorar a partir de la lectura d'aquests pressupostos.

Finalment, cal destacar la pèrdua de rumb en matèria d'extensió i divulgació de tecnologia i d'estratègia productives. El Servei d'Extensió Agrària continua essent una assignatura pendent del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Els elements que responen a un model obsolet no han desaparegut i, per contra, s'estan desactivant els elements més dinàmics i amb més predicament, i s'està malmetent el dels crèdits, i una de les oportunitats més clares per incidir en el sector.

Agricultura periurbana. El tractament de l'agricultura periurbana que es desprèn de la lectura del pressupost és purament nominal. Com ja s'ha comentat, des de la perspectiva d'un agricultor del Baix Llobregat, aquesta línia d'actuació únicament pot entendre's com una declaració de voluntats i una prepotència; només destacar que tot l'esforç que s'està realitzant rau en la iniciativa d'administracions governades per partits, que, situades en el debat dels Pressupostos, estan en l'oposició, i no defugen la seva responsabilitat i pretenen resoldre els problemes que el Govern de la Generalitat ignora, com els ajuntaments, que, amb un sentit de la responsabilitat territorial molt més a prop de la realitat pagesa que el Departament, són capaços de mantenir l'esperança pel futur de l'activitat agrària als voltants dels principals nuclis de població. Perquè defensar una política agrària en àrees periurbanes amb l'arranjament d'un tram del Camí del Mig, al Maresme, del que va del Corma fins al que va al Mercat de les Flors de Vilassar; l'adequació d'un tram de la riera de Sant Climent, al Baix Llobregat, i de dues petites obres a Vila-seca i a Sabadell no és acceptable. Això no és una política agrària en zones periurbanes; no s'afronta el problema de cara.

En matèria de política fundiària cal destacar el persistent oblit de cap mesura que incideixi sobre la situació de la terra i la seva utilització en la producció agrària. Els joves agricultors i els parcers i els arrendataris no tenen, en aquest moment, gaire motius per a la satisfacció ni per al reconeixement, però ni tan sols per a la constatació de la seva problemàtica, que pot ser, per a molts casos, la causa de l'estancament del model de producció agrària a Catalunya. Vostès, senyores i senyors diputats, no deuen ignorar que en determinades comarques de Catalunya el tema dels parcers i dels arrendataris ha estat un problema greu, històricament. Avui, poden accedir a la propietat de la terra amb línies del Banc de Crèdit Agrícola, i nosaltres els vam proposar —en la discussió de l'Estat de Despeses— una esmena que «primés» els interessos d'aquests crèdits. Ni cas. Vam escoltar en Comissió, en boca del Portaveu de Convergència i Unió, la voluntat d'entrar al Parlament, en aquesta legislatura, la figura del «banc de terres», per dir-ho d'alguna manera, probablement no es diria «banc de terres», però d'alguna figura jurídica que afrontés aquest tema. Ens n'alegrem i oferim la nostra total col·laboració en aquest tema. Altrament, cal destacar que en el conjunt de mesures de despesa real que constituïrien el desplegament de la política forestal, la inhibició

total en la compra de terres que podran incorporar els programes de preservació i defensa de forests és absoluta.

L'execució d'un pla de regs impossible porta, com a conseqüència, el desplegament d'una política de regadius totalment contradictòria. Regadius que s'implementen sense cap estudi ni cap anàlisi del cost d'oportunitat o de les possibilitats de despeses alternatives. Només una pregunta: ¿han sol·licitat concessió d'aigües per a les preses de Vallforners o de Sant Martí de Tous a l'antiga Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental o a la Junta d'Aigües actual? Si ho han fet, he de confessar que no he sabut trobar l'anunci obligatori a cap butlletí, i me'ls he mirat tots.

Finalment, vull constatar l'incompliment de la Llei Forestal de Catalunya, llargament treballada i àmpliament consensuada. Ahir, vostès van rebutjar dues esmenes..., abans-d'ahir vostès van rebutjar dues esmenes defensades per l'Il·lustre Diputat senyor Joan Ganyet, que pretenien —les esmenes 228 i 229— la creació del Fons Forestal de Catalunya i la redacció del Pla General de Política Forestal i la creació del Centre de la Propietat Forestal. No van ser rebatudes, però sí que àmpliament rebutjades.

Per tot el que hem expressat, els demanem el vot favorable a aquesta esmena.

La 322, que és la de devolució dels pressupostos de l'INCAVI, és una esmena clàssica del Grup Socialista, perquè des que es va crear l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries pensem que no té gaire sentit tal com va l'INCAVI avui.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Aleu, perquè es pugui administrar bé el seu temps, li adverteixo que per a la primera esmena ha consumit vint-i-set minuts.

El Sr. ALEU: Senyores i senyors diputats, en el moment que es va crear l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries es va endegar un procés de negociació per tal de coordinar totes les actuacions que es fessin a Catalunya en matèria de recerca i d'innovacions tecnològiques. Dintre d'aquest procés, hi havien d'entrar les entitats transferides de l'Estat, les de les diputacions i les que es poguessin crear per part de la Generalitat. Sembla del tot lògic suposar que aquelles entitats que ja havia creat la Generalitat en aquesta línia s'integressin dintre l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, i, per tant, dintre de la negociació hi va entrar l'Institut Català de la Vinya i el Vi.

Per part de la Conselleria es va mantenir una actitud del tot tancada a fer-ho en aquell moment, però vam entendre, vam voler entendre que s'adquiria un cert compromís que en un futur no llunyà es contemplaria la integració de l'INCAVI en l'IRTA. I, en aquests moments, en certa manera ens sentim enganyats.

En els darrers anys, l'INCAVI va caminant pel món com una ànima en pena, que està desitjant trobar un lloc on descansar definitivament, i no fer més el trist paper que va desenvolupant avui, convertida en una entitat de promoció i poca cosa més.

Nosaltresensem que l'INCAVI s'ha d'incardinar en l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries i fer les funcions que fa i les que necessita el món de la vinya a Catalunya, amb una experimentació i un assessorament sobre el que cal fer per millorar les vinyes i els vins, i tenir una major quota de comercialització. Però hi ha un altre camí per a l'INCAVI, que és el

de fer-li jugar el paper que els agricultors que conreen la vinya necessiten, i la importància que la vinificació i la comercialització de vins i caves té a Catalunya. Aquest no és el nostre camí: nosaltresensem que el camí bo és la integració a l'IRTA, però acceptaríem l'altre camí, que passés per la dignificació i l'augment de credibilitat de l'INCAVI en el món de la producció i la comercialització del vi.

Però, avui, els pressupostos que tenim al davant no fan ni una cosa ni l'altra. El pressupost de l'INCAVI puja 180 milions, dels quals 156 són aportació de la Generalitat, i les despeses ordinàries —personal i despeses de manteniment, capítols 1 i 2— són més del 90% del pressupost, i tota la inversió és, en realitat, també manteniment. Aquest pressupost no és «de rebut», si no és que el que es pretén és que l'INCAVI continuï amb el seu trist caminar pels espais eteris fins que agafi el descans etern.

Per això proposem a la Cambra el retorn dels pressupostos al Consell Executiu, perquè en proposi uns de nous.

L'esmena 346, d'Agrícola Experimental, és una empresa menor. Té un pressupost de 29.673.000 pessetes, i del que nosaltres dubtem, globalment, és de la necessitat de l'existència d'aquesta empresa. També, la veritat és que, segons ens diuen els Pressupostos, mantenir 600 ovelles, recollir vora 400.000 quilos de farratge i fer 2.793.000 pessetes de gra es fa amb un 1.300.000 pessetes de despeses de personal. Això no ens ho creiem, ens sembla que està desbaratat, que és un pressupost posat perquè existeixi. Per cert, que els podríem dir als d'Agrícola Experimental que no facin tantes faltes d'ortografia en presentar els pressupostos al Parlament, però això és marginal.

(Remor de veus.)

La 351 és la devolució de Forestal Catalana. Miri, està a bastament defensada al llarg de la intervenció i, per tant, no m'hi estendré més. Senzillament, demano a la Cambra que hagi escoltat els nostres raonaments i accepti la votació de les quatre esmenes.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. Esmena 321, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Senyor President, senyores i senyors diputats, convençut com estic de la inutilitat d'aquest debat, perquè realment això fos un debat profitós per al conjunt de la societat catalana, jo he renunciat o renuncio a fer una defensa acurada de la nostra esmena, perquè sé que per més arguments que pogués donar, això no serviria per modificar ni un gram la decisió del Grup majoritari de Convergència i Unió.

Per tant, jo no els demanaré que votin el retorn dels pressupostos, ja que sé positivament que no ho faran. Ni tan sols pretenc que se'm contrarestin les dades que puc donar. És un costum força estès en aquesta Cambra que davant de les mancances o les xifres que es donen per part d'un diputat, se'm contesti amb detall sobre el que fa un determinat departament o un determinat institut o un determinat organisme de la Generalitat. No vull que se'ns faci un detall de les inversions concretes que es fan aquí, allà, les actuacions, tal i tal, perquè això no interessa —crec— a la majoria dels diputats que estem aquí, i més després de les trenta-set hores que portem debatent pressupostos.

Per tant, com que no vull provocar cap controvèrsia, l'únic

que pretendria amb aquesta intervenció és introduir alguns elements de reflexió —i abans ho comentàvem amb el Conseller, que està ell obert a sentir elements de reflexió i propostes dels altres grups—, perquè, de cara al Pressupost del 90 poguessin sortir uns pressupostos de la Conselleria d'Agricultura que fossin més adequats a les necessitats del camp català.

En principi, una de les nostres objeccions seria una raó de forma. I una raó de forma perquè quan estem intentant esbrinar com funciona el pressupost del Departament en aquell volum tan gruixut, que és el pressupost per programes, hi ha alguns errors que crec que seria bo que se'n prengués nota i s'intentessin corregir. En principi, hi ha un índex que no indica —la qual cosa és prou curiosa—, no indica, ja que a cada enumeració d'un aspecte concret no diu quina pàgina de referència té, i això fa difícil buscar un aspecte concret dins d'aquest pressupost.

A més, hi ha repeticions —en citaré algunes— com pot ser la pàgina 129, que és igual a la pàgina 130, són fotocòpies exactes. I algunes de més greus, com podria ser la pàgina 153, que és molt semblant a la pàgina 154, excepte que hi ha una partida de 6 milions en «actuacions en prevenció d'incendis», que una la contempla i l'altra no. Llavors, jo dic, quina és la real, la pàgina 153 o la pàgina 154?, que són les que parlen d'«actuacions». I quan veig la part de finançament, resulta que també la pàgina 155 i la pàgina 156 vénen a ser una mica el finançament de les mateixes actuacions, i, quan seria lògic, en tot cas, suposar que en aquestes pàgines hi hauria un desfasament de 6 milions de pessetes, resulta que el desfasament que hi ha entre aquestes dues pàgines no és de 6, sinó que és d'11, la qual cosa m'introdueix més dubtes sobre quina és la veritat d'aquest programa.

A la pàgina 167, es plantegen, en «actuacions», 128,8 milions de pessetes per a adquisició de finques als aiguamolls de l'Empordà, i a la pàgina 168, en el finançament, resulta que la Generalitat posa 100 milions, igual que en el pressupost del Departament, en la partida de pressupost. I, curiosament, aquests 128,8 és la partida que, si estudiem les inversions del conjunt dels departaments, és la que apareix després en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Vull creure que és un error i que confonen Agricultura amb Política Territorial i Obres Públiques.

Bé, això serien raons de forma, que crec que no són les més importants, perquè nosaltres el que volem és plantejar cinc raons de fons.

La primera, és la reducció real de la participació del Departament d'Agricultura en el conjunt dels Pressupostos de la Generalitat. I sé que se'm podria dir que l'augment del Pressupost de la Generalitat enguany és d'un 22,1% i que el Departament d'Agricultura ha pujat un 24,4%, però això és l'anàlisi global. Si estudiem detalladament cada una de les direccions generals, trobem que el Gabinet del Conseller, Secretaria General, puja respecte a l'any passat, el 19,2%; que la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries puja el 20,7; que la Direcció General de Promoció i Desenvolupament puja el 21%, és a dir, les tres, les tres aquestes pugen per sota de l'increment dels pressupostos de la Generalitat, i que l'increment real del Departament d'Agricultura està en la Direcció General de Política Forestal, que puja un 57% —i, com després diré, això no és política agrària en la seva majoria—, i la Direcció General de Pesca, que puja un 36%, però que un volum tan poc significatiu

dins del conjunt dels pressupostos d'Agricultura, de la Direcció General de Pesca, no el fa massa transcendent. I això vol dir, tot això, el que extraïem és que existeix un desinterès clar del conjunt del Govern de la Generalitat per un sector —que no sóc jo qui ho diu, sinó els mateixos consellers—, que és un sector clau en el relleu de l'economia de Catalunya —o que hauria de ser-ho.

Segona raó : l'excessiva centralització del Departament a mans del Conseller i de la Secretaria General, perquè aquesta part del Departament controla el 72%, el 72% del total del pressupost. Si el Conseller i el Secretari General controlen el 72% vol dir que, de la resta, queda poc per a les diverses direccions generals. I faríem un resum breu : la Direcció General de Producció controla un 6% del conjunt dels pressupostos; la de Promoció i Desenvolupament, un 4,6%; la de Pesca, un 2,4, i l'única que té una entitat important és la Direcció General de Política Forestal, que puja un 14,7%. Bé, d'aquí el que deduíem nosaltres és que hi ha un progressiu desmantellament de les Direccions Generals de Producció i de Promoció i Desenvolupament, i un exemple —dic un exemple perquè no vull ser exhaustiu— és el cas del Servei d'Extensió Agrària, al qual enguany se'ls ha eliminat del pressupost fins i tot la partida de publicacions, i la partida de publicacions del Servei d'Extensió Agrària —ho vaig defensar ja en Comissió i aquí, en tot cas, ho repetiria— és, potser, un dels documents que més arriben als pagesos d'arreu de Catalunya, i enguany zero pessetes en publicacions del Servei d'Extensió Agrària.

Tercer argument, i em sembla que bastant seriós —i jo demanaria que se'm parés una mica d'atenció—, és la negativa a exercir per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca una política agrària al camp, i només farà dos exemples —una mica llargs, però dos exemples. Un : aquest increment que dèiem del 57% de la Direcció General de Política Forestal no és política agrària, és o serà —o esperem que sigui— Direcció General del Medi Ambient, però que nosaltres proposàvem que fos Departament del Medi Ambient. Del total de 1.481 milions que té aquesta Direcció General de Política Forestal en el conjunt del capítol 6 i 7, operacions de capital, 1.100 —com a mínim 1.100—, és a dir, el 70%, són únicament i exclusivament medi ambient, que és el 60% del total d'aquesta Direcció General. I amb això no vull dir que estiguem en contra —Iniciativa per Catalunya— d'incrementar els recursos dedicats per la Generalitat al medi ambient; a l'inrevés, nosaltres estem d'acord que s'ha de fer una política seriosa, activa, de prevenció i defensa del medi ambient, però amb el que no estem d'acord, senyores i senyors diputats, és que el medi ambient es defensi a costa d'una política agrària; és a dir, és del conjunt dels pressupostos d'on s'ha d'extraure, i no a expenses de l'agricultura, la ramaderia i la pesca de Catalunya.

El segon apartat, el segon exemple que volia donar és que si fem una anàlisi de les inversions del Gabinet del Conseller i Secretaria General, la partida més significativa d'aquestes inversions, l'article 66, que diu : «inversions en béns destinats a l'ús general», té una partida de 1.214 milions, que representen el 91% del capítol 6. Doncs bé, d'aquests 1.214, la major part de les inversions del Departament d'Agricultura, 610 —és a dir, superior al 50%— són per a camins i carreteres. Llavors, jo pregunto : què passa, que la Direcció General de Política Territorial i Obres Públiques no té prou diners i llavors, al Departament

ment d'Agricultura, el que fem és cobrir les deficiències del Departament de Política Territorial i Obres Públiques? És a dir, necessitem des d'Agricultura destinar uns diners per a cobrir els dèficits del Departament de Política Territorial i Obres Públiques? Evidentment, això tampoc no és política agrària, i si un 50% d'aquestes inversions no són política agrària i el 70% de la Direcció General de Política Forestal no és política agrària, ja em diran vostès què queda. M'he permès fer una suma i, dels 1.100 milions que deia de la Direcció General de Política Forestal més els 600, representa que el 35% dels capítols 6 i 7 del conjunt del Departament no es dediquen a política agrària. I si aquestes inversions i transferències de capital fossin molt nombroses, fossin molt quantioses, jo diria que podríem permetre'ns aquest luxe, però també vull recordar-los, gràficament, a les senyores i als senyors diputats, que el conjunt de les inversions i de les transferències de capital d'Agricultura puja 4.800 milions, i això és un 60%, aproximadament, del que enguany destinarem per als Jocs Olímpics; és a dir, que les inversions en agricultura no arriben més que al 60%. Si li descomptem aquesta part que no és política agrària, ja m'explicaran vostès quina política agrària està fent el Departament d'Agricultura.

En canvi, d'aquests 1.214 milions, el que queda, els 600 i escaig, diria que tampoc no es veu que hi hagi una línia clara de foment de l'estalvi d'aigua en unes terres on no ens sobra aigua, i que l'hauríem d'administrar. No hi ha tampoc una tendència clara a fer projectes d'aprofitament d'aigües residuals, no existeixen accions concretes sobre transformació de cultius en aquestes zones d'ordenació d'explotacions —que estan creades però que les inversions no són per a ordenar explotacions— ni en les àrees de concentració parcel·laria on les actuacions concretes en concentració parcel·laria són molt poques.

La quarta raó —i me'n queda una— seria que des de l'anàlisi del Departament no es veu cap foment ni de l'empresa familiar agrària de Catalunya, ni de l'associacionisme agrari, ni del cooperativisme ni de l'activitat sindical —i això ho dic des d'una política pròpia del Departament—, i ho dic així perquè, en tot cas, el que hi ha són partides obertes, partides obertes que el que fan és rebre i tramitar amb una major o menor agilitat —és a dir, que en tot cas és un entorpiment, encara— ajuts de fora, ja siguin —com abans s'ha repetit també aquí— del MAPA o de la CEE. Concretament, en les explotacions familiars agràries —i en resposta a una pregunta que li vaig fer al senyor Conseller—, resulta que tres anys després, tres anys després d'obert el Registre d'explotacions familiars agràries a Catalunya, tenim un total d'empreses familiars agràries registrades de 2.340; això vol dir que, imagineu què significa que al Baix Ebre, al Baix Ebre, una comarca que té 60.000 i escaig d'habitants, amb un elevat índex de població que es dedica a l'agricultura, hi ha 56 empreses familiars agràries registrades, i que en un Montsià, essencialment agrícola, sobretot en la part més poblada, des del Delta fins a Alcanar, amb més de 50.000 habitants, hi ha 62 empreses familiars agràries. Jo diria que el poble més petit del Montsià, Freginals, que té 450 habitants, deu tenir ell sol, ell sol deu tenir més d'aquestes 62 explotacions familiars agràries. Doncs ja m'explicaran com es pot dir que fomentem les empreses familiars agràries si ni tan sols hem fet una política important d'informació del que representa això i,

per tant, hem fet creure als pagesos la conveniència d'inscriure-s'hi. I, a més a més, a aquesta pregunta se'm contesta..., és a dir, quantes d'aquestes empreses familiars agràries han demanat subvencions o ajuts, no d'aquí, del Departament propi, sinó ajuts d'aquí i de fora, i se'm contesta que en total són 507, d'aquestes 2.340; això fa un 21%.

Bé, per últim, en aquest quart punt, el que dèiem de no fomentar l'activitat sindical, jo voldria fer-los un símil, una consideració pressupostària que té el Departament d'Agricultura respecte als sindicats pagesos, i diria que estan en una consideració equivalent als animals exòtics i de companyia de Catalunya. I és així, és a dir, als sindicats pagesos se'ls proposa donar 28 milions de pessetes, i per a compra i adequació d'un centre per a animals exòtics i de companyia —i jo no tinc res en contra dels animals exòtics i de companyia, però crec que en tot cas els esforços s'haurien de dedicar als animals autòctons i a les espècies, en tot cas, en perill d'extinció, però pròpies de Catalunya—, se'ls dedica 25 milions de pessetes per a aquesta adequació d'un centre, i, a més a més, hi ha 4,7 d'una altra partida de manteniment. És a dir, que...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Acabo en un moment. Hi ha un profund desequilibri territorial i sectorial —seria el cinquè punt—, com ho demostra el fet que, a la comarca del Solsonès, d'aquells 1.214 milions, se'n dediquen 212. En canvi, al total de Tarragona se'n destinen 140, al conjunt de deu comarques de Tarragona, 140, de les quals exceptuem 90 milions a Reus i queda un 4,1% del total d'inversions a la circumscripció de Tarragona, Tarragona, amb un sectors majoritaris dins del camp català, com podrien ser el dels fruits secs, el de l'oli, el dels cítrics i el de l'arròs. Pensem que això no és política agrària i pensem que, en tot cas, això haurien de ser elements per a reflexionar de cara a l'any 90.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Per al torn en contra... Serà al Departament i a l'INCAVI? (Pausa.) D'acord, doncs, té la paraula...

El Sr. GRAELLS : Senyor President, miri, nosaltres, Agrícola Experimental, que hi ha les esmenes 345, del Grup Mixt, i 346, del Grup Socialista, aleshores, aquesta, la defensaríem després que el Grup Mixt hagi fet la seva defensa.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. GRAELLS : Respecte a l'esmena 320, defensada pel Grup Socialista, a la totalitat del Departament, i la d'Iniciativa per Catalunya, les contestaríem ara, i també contestaríem l'esmena 351, que és a Forestal Catalana.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, doncs, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, es farà difícil contestar tot això, però de tota manera jo el que sí que vull és agrair als dos diputats que m'han precedit, tant al del PSC com al d'Iniciativa per Catalunya, el to que han emprat en aquest debat.

Bé, jo començaré fent una exposició, en primer lloc, del que han significat els pressupostos del Departament d'Agricultura aquests últims anys i el que representen aquests pressupostos del Departament d'Agricultura ara. El Departament d'Agricultura, com tots vostès saben, és responsable avui, avui, de quasi tota la totalitat de la gestió i de totes les accions de naturalesa

agrària que es fan aquí a Catalunya : pot ser capacitació professional, agràrio-pesquera, pot ser sanitat vegetal o sanitat animal, pot ser conservació de la natura o millora rural o tot el referent a l'orientació i el foment de la producció agrària i pesquera. El finançament de totes aquestes partides, de totes aquestes accions —se n'ha parlat aquí— principalment és a càrrec dels pressupostos que estem discutint, però també del MAPA i, sobretot, en aquelles inversions que no van ser traspassades —com són moltes de l'ICONA i són moltes de l'IRYDA—, i des del gener del 86 hi ha un finançament molt important de la CEE. La política agrària que durà a terme el proper any el Departament d'Agricultura és la que es finançarà, doncs, en aquests pressupostos, els que vindran del MAPA i els que vindran de la Comunitat Econòmica Europea.

Pressupostos del DARP del 1989 : 11.300 milions de pessetes; pressupostos el 88 : 9.000 milions de pessetes —evidentment, aquí està tot el conjunt de totes les direccions generals. L'increment significa el 24,5%, mentre que l'increment de la Generalitat significa el 21,8%. En el debat pressupostari de l'any 1988 jo emfasitzava que, des de l'any 84 a l'any 88 els Pressupostos de la Generalitat es van incrementar d'un 78%, mentre que els Pressupostos del Departament d'Agricultura ho feien d'un 113%, és a dir, 35,3 punts més es van incrementar els Pressupostos del Departament d'Agricultura que els totals de la Generalitat. I això, al meu entendre, evidència una atenció que l'Executiu té per al sector agrari. Avui, evidentment, per parlar de la política agrària que nosaltres durem a terme aquí Catalunya és imprescindible tenir present i tenir en compte tots els Pressupostos que a nosaltres ens arriben aquí de la CEE, i tots els Europressupostos que ens arriben del MAPA, és a dir, nosaltres les inversions que farem a Catalunya, evidentment, quines seran? Seran aquests 4.800 milions de pessetes d'inversió nostres, i després del voltant dels 10 o 12.000 milions de pessetes que ens vindran des de la CEE i del MAPA.

Bé, nosaltres, a l'any 85, aquest Parlament va aprovar la Llei d'Explotació Familiar Agrària. Nosaltres l'any 86 entrem a la Comunitat Econòmica Europea; nosaltres de l'explotació familiar agrària, la definició que en fem és aquella explotació que el 50% de la família esmerça el seu treball en l'agricultura. La definició d'explotació agrària que hi ha a la CEE és que esmerça el 50% analitzant solament l'empresari o el titular de l'explotació. Què passa? Passa, senzillament, que totes aquelles explotacions que nosaltres podem qualificar com a explotacions familiars agràries estan incloses en la qualificació que fa la CEE; no hi ha cap explotació aquí Catalunya, no hi ha cap explotació agrària que mereixi la nostra qualificació i no la mereixi del Mercat Comú. A més, ara per ara, ens trobem amb una altra cosa : no hi ha cap supòsit que la nostra Llei contempla que tingui que auxiliar-se a l'explotació familiar agrària que nosaltres no ens vinguin a través de la CEE. Què és el que hem de fer, senyors diputats? Per què nosaltres aquest any amb els nostres Pressupostos hi hem d'incloure una partida d'explotació familiar agrària? Per què? A mi em sembla que fóra absurd! Aquesta és una de les crítiques més importants que ens han fet el Grup Socialista i el Grup Iniciativa per Catalunya; és evident, és evident que dius : bé, nosaltres aquí, el senyor Aleu —és com parla el senyor Aleu— ens deia : «és que a l'any 87» —i posava els braços en creu—, «a l'any 87, solament dues ex-

plotacions familiars agràries van estar auxiliades per la Generalitat». A l'any 87 van ser centenars i centenars d'explotacions agràries que van estar auxiliades a través de la Generalitat. Concretament són 1.929 el 87. I va significar una inversió de 1.824 milions de pessetes. Però és que després passa una altra cosa : que en aquesta línia la comunitat autònoma de tot Espanya, en fi, que rep, que tramita més expedients i que rep més inversió és Catalunya. I, per exemple, comunitats autònomes amb molta més població rural com és Andalusia solament la inversió arriba a 900 milions de pessetes.

Una altra cosa de què se'n acusa : foment de la incorporació de joves agricultors, eh?, estem en el mateix. Vostès saben que la directriu 797, que ha tardat tres anys el Ministeri a desenvolupar-la, fins ara no s'hi podran acollir, doncs, contempla que els joves tindran un 25% més de fons perdut que tots aquells altres supòsits que es donen en les altres explotacions agràries; un 25% més. I després, a més a més, aquests joves agricultors quan s'instal·lin podran rebre indemnitzacions per quòrums; podran rebre subvencions per a l'adquisició i millora del seu habitatge; podran rebre bonificacions per a interessos de préstecs que puguin aconseguir i després, fins i tot, si es dóna aquest supòsit, el pagament de la primera anualitat d'arrendament. Què hem de fer més nosaltres? És que algun diputat d'aquesta Cambra creu que no està suficientment ben cobert amb aquesta actuació la incorporació dels joves agricultors ara, ara, després de tres anys? Jo recordo l'entrada al Mercat Comú el gener del 86; ara, nosaltres estem a les portes del gener del 89.

Bé, un tema que preocupava molt no aquí, perquè em sembla que vostès no n'han fet referència, però sí en el debat de Pressupostos que era foment del turisme rural. En el foment de turisme rural nosaltres ens trobem exactament en el mateix, que hi ha una línia de la CEE, que són part d'aquests 10.000 o 12.000 milions de pessetes que jo els deia i que, aleshores, aquí es podrà fer una actuació importantíssima, perquè es podran rebre subvencions del 30% al 40% per a adequació de les cases per a acollida d'hostes; adequació d'espais d'acampada; creació d'instal·lacions per a la venda de productes agraris; creació d'instal·lacions per a activitats de vacances, etcètera. L'Il·lustre Diputat d'Iniciativa per Catalunya...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, hi ha diputats que tenen formoses espatlles... El senyor orador agrairia veure'ls la cara. Gràcies.

El Sr. GRAELLS : L'Il·lustre Diputat d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Gimeno, ens deia dels sindicats agraris que per part nostra hi ha poca atenció. Jo ja en el debat en Comissió li deia : miri, en el 83, nosaltres, en els sindicats agraris hi destinàvem una partida de 5 milions de pessetes; al 84 hi va haver un increment important, vam passar de 5 milions de pessetes a 18, i ara estem en aquesta línia; nosaltres, els sindicats pagesos són 28 milions de pessetes... I també li deia —i ho repeteixo ara— que els sindicats de pagesos no se'ls potencia solament donant una subvenció; els sindicats pagesos com se'ls potencia és que quan es defineix la política del Departament a curt termini —em refereixo a les taules sectorials— se'ls inviti i ells que hi diguin quelcom. O quan, per exemple, es defineix la política del Departament a més llarg termini, doncs, participin també en la concertació agrària. Sí que se'ls potencia però, de tota manera, aquí jo crec que hem convençut al Grup Socialis-

ta; hem convençut al Grup Socialista perquè aquesta era també una esmena d'aquelles tradicionals del Grup Socialista i, aquest any, no me l'han presentada i jo crec que és que els hem convençut perquè no serà que els socialistes avui tenen menys interès en els sindicats dels que tenien l'any passat o dels que tenien l'altre.

Hi ha d'Iniciativa per Catalunya una cosa que també em va sorprendre i és la següent: és que ells a la baixa, doncs, justament presenten una baixa en una partida de 60 milions de pessetes, l'altra de 30, l'altra de 50, l'altra de 10, l'altra de 80; en total, 230 milions de pessetes als salaris dels funcionaris. Aquesta és una esmena que presentada per Iniciativa de Catalunya a un el deixa bocabadat i a més tenint en compte que, lamentablement, el col·lectiu dels funcionaris del Departament d'Agricultura són aquells que potser aquests últims quinze anys han perdut més poder adquisitiu, i ara, doncs, han trobat una bona acció del Departament, molts dels que estaven contractats com els que són interins tindran la possibilitat, en fi, ara de passar a la categoria de funcionari, podran cobrar una miqueta més, i el que és importantíssim és la qualificació que s'ha fet del catàleg i molts d'aquests funcionaris milloraran en els seus salaris.

Política forestal. Jo vull dir aquí que és cert el que diu el senyor Gimeno. Evidentment, evidentment la Direcció General que a nosaltres més s'incrementa és la de Política Forestal i les altres direccions generals no s'incrementen tant i la motivació principal és aquesta que us dic: nosaltres hem d'ajustar els nostres Pressupostos en funció de les partides i dels Pressupostos que ens vénen de la CEE i del MAPA. Ben segur que tots els diputats i les diputades d'aquesta Cambra estem d'acord, de tota manera, que conservar i preservar i millorar el nostre medi natural és una tasca prioritària, a pesar que estic d'acord amb vostè que dius bé, això, els agricultors no hi va evidentment, en tot cas és el forestal que també és un component important que aquest sempre hi serà, però, en fi, agricultura sí que ho entenem nosaltres més agricultura, ramaderia... No... Aquesta prioritat, evidentment, en fi, es va manifestar en l'elaboració de la Llei Forestal de Catalunya que nosaltres vam fer tot el possible perquè aquesta Llei fos totalment consensuada, la qual cosa és d'agrair a tots però, d'alguna manera, hi ha palesa també per part de l'equip de Govern la voluntat que hi ha que hi hagi una política comuna i si nosaltres analitzem el programa per pressupostos bona part de les partides ja responen, precisament, a aquesta Llei; no és cert que aquesta Llei no es posi en marxa.

Bé, però de tota manera és evident que jo vull parlar aquí en aquest moment del que ha significat aquest esforç important que s'ha fet en el Departament d'Agricultura aquests últims anys en política forestal. El 88 —es tanca el 87— s'ha incrementat un 51%; el 89, respecte al 88 un 51%. És a dir, això significa en dos anys un increment del 138%. I em sembla que era necessari i és molt important; i és molt important que, per part del Departament d'Agricultura, hi hagi aquesta sensibilitat a favor de la nostra natura. I si analitzem el Pressupost per programes, la conservació de la natura significava: en l'any 1987, era una partida de 1.383 milions de pessetes i en l'any 89, és una partida de 2.632 milions de pessetes que, pràcticament, es dobla. I són quantitats importants i aquí, evidentment, en fi, hi hauríem de sumar, per exemple, el conveni que hi ha amb hid-

rologia i amb ICONA, que és un conveni important, que són 350 milions més de pessetes que, si més no, evitaran, en fi, en molts casos erosions de les nostres àrees forestals. I també provinents de la CEE, doncs, hi ha partides importants. Per exemple, actualment, ja hi podrà haver subvencions als titulars d'explotacions forestals del 50% al 70% per fer plantacions i centres, per fer camins, etcètera.

Bé, el Grup Socialista i Iniciativa per Catalunya ens han dit que comprarien més finques; nosaltres aquest any fem un esforç important, no és tot el que voldríem fer; comprem una finca al parc natural dels Aiguamolls de l'Empordà per 100 milions de pessetes però, és clar, aquí vostès, allí on proposaven la baixa era per a la contractació de personal i a l'adquisició de material per a la prevenció d'incendis i la prevenció d'incendis, per descomptat, és una política prioritària de Política Forestal.

Bé, jo voldria també aquí parlar d'un tema que em sembla que és importantíssim que és parcs naturals i recerques. I dic que crec que és importantíssim perquè en el debat que nosaltres vam tenir en Comissió, aleshores, aquí el Grup Socialista ens va parlar que en altres comunitats autònomes s'hi feien inversions de 2.000 a 3.000 milions de pessetes. Nosaltres creiem que en totes les accions que es duen a terme, en tots els capítols i en totes les partides que estan programades, en aquest sentit, hi pot haver una bona cobertura.

Bé, per acabar, per acabar la defensa del debat dels Pressupostos, jo els diré una cosa: mirin, al meu entendre, el problema que tenen avui els pagesos i els ramaders de Catalunya no és que no hi hagi inversions per millorar les seves explotacions; no és aquest el problema. Nosaltres el que hem de fer —i ho podríem aprofitar des d'aquí— és mentalitzar, en fi, en els pagesos que per millorar les seves estructures amb aquests 10.000, 12.000 milions de què parlava, aquests 5.000 milions de pessetes que hi posa el Departament hi podran fer molt i molt i, a més, és que és imprescindible que ho facin; és imprescindible perquè si no ens endarrerirem respecte a les explotacions de la resta d'Europa. El problema que tenen els pagesos —i que han tingut els pagesos fins ara— és la política de preus que s'ha dut a terme. Mirin, nosaltres, aquest any que ve segur que produïrem millor, segur que produïrem més, segur que produïrem més varietats, segur que el camp generarà plus-vàlues, el problema està que aquestes plus-vàlues que genera el camp, per la política de preus que portem, si cada any paguem menys als pagesos pels seus productes, doncs, aleshores, aquestes plus-vàlues no generen en favor del camp. Jo els vull dir una cosa per acabar aquesta defensa: esperem que hi hagi una actitud més compromesa per qui correspon en la política dels preus, perquè si és així, amb aquests Pressupostos em sembla que nosaltres podríem aconseguir també que els pagesos aquest proper any milloressin les seves rendes.

Per tot això, votarem evidentment en contra de l'esmena a la totalitat al Departament d'Agricultura.

Senyor President, ara és respecte a l'esmena presentada pel Grup Socialista a Forestal Catalana, Societat Anònima. Bé, jo seré molt breu, nosaltres..., la Llei 10/86 Foc Verd, de 24 de novembre, contemplada en la creació d'una empresa pública, s'ha creat aquesta empresa pública el març. El motiu és que la iniciativa privada no fa planta forestal suficient i que, aleshores, nosaltres havíem de cobrir aquest dèficit i aquest és el motiu pel qual nosaltres, en fi, hem creat aquesta empresa i

aquest és el motiu perquè nosaltres hi assignem els Pressupostos que hi assignem.

Per tot això, nosaltres votarem en contra de l'esmena presentada a aquesta empresa pel Grup Socialista.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Graells. Per a un torn en contra de l'esmena que hi ha al pressupost de l'INCAVI, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sunyer.

El Sr. SUNYER : Senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor Aleu ens acaba de dir que l'INCAVI camina pel món com una ànima en pena, però jo li voldria contestar que si fos per ell i pel seu Grup parlamentari, l'INCAVI, ara, quasi, quasi hauria d'anar en llitera i estaria a punt d'entrar a la caixa, perquè en els debats en Comissió de Pressupostos, el varen voler reduir a 58 milions de pessetes, cosa que vol dir que l'INCAVI quasi deixaria d'existir.

Nosaltres, el nostre Grup parlamentari, entenem tot el contrari : entenem que hem de potenciar-lo si volem que els vins de Catalunya siguin competitius en el lliure mercat europeu i, per tant, en aquests Pressupostos, en els Pressupostos per a l'any 1989, que són de 196 milions de pessetes, li hem donat un augment de 27 milions de pessetes respecte al de l'any anterior, i això representa un 15%.

Això, ho fem perquè el poble de Catalunya, des de fa segles, s'ha dedicat al cultiu de la vinya i a l'elaboració d'aquest producte antic i noble, que és el vi. La nostra història com a poble va estretament lligada a la vinya i al vi. La dedicació, l'afany de millorar, l'esperit de superació dels homes que conreen les vinyes a tot Catalunya han fet que aquest cultiu sigui, ara per ara, un dels més importants, i ha generat un gran dinamisme en la indústria i en la comercialització del sector agroalimentari.

La Generalitat de Catalunya, conscient de la importància del sector i del repte que significa l'aplicació de l'Acta Única Europea, per Decret del 8 d'abril de 1980, crea l'Institut Català de la Vinya i del Vi. L'INCAVI és un organisme autònom del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Té com a objectius, aquest Institut, la millora de les vinyes i el seu conreu, fent un estudi aprofundit sobre les varietats autòctones de Catalunya i aquesta tasca es duu a terme mitjançant el Servei de Viticultura. També són objectius d'aquest Institut la millora i la qualitat dels vins; la creació de l'Escola d'Enologia; la difusió i promoció i coneixement dels vins a Catalunya, la comercialització, fires i mostres de vi a casa nostra i fora de casa. També s'organitzen cursets de tastavins i es promou l'estructuració dels consells reguladors de denominació d'origen en una mancomunitat de serveis, a fi de millorar les seves funcions inspectores de control, tan necessàries per mantenir intactes les qualitats de les denominacions abans esmentades.

Pel que fa a la despesa, senyor Aleu, vostè deia que el capítol I havia augmentat, i és cert : el capítol I ha augmentat un 22% respecte a l'any 88. I això és bo, aquest augment és bo, ja que el total de la plantilla del personal, tan imprescindible per fer les tasques de divulgació i cultura dels vins, s'ha vist incrementada en 45 persones, encara insuficients, per dur a terme les tasques abans esmentades.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat i donarem suport a aquest pres-

supost, que considerem imprescindible per dur a terme aquesta tasca tan important de recerca, promoció i cultura dels nostres vins. Això ho hem fet any rere any i ho farem perquè els nostres vins siguin *vinum divinum divinorum per in secula seculorum*. (Rialles.)

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sunyer. Passem ara a la votació de les tres esmenes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Votarem conjuntament les tres esmenes, 320, 321 i 322.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 29 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions.

A continuació entrem a les esmenes contra els pressupostos del Departament de Treball. (*Remor de veus.*) Esmena 323, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián. (*Remor de veus.*)

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Senyors i senyores diputats, senyor Conseller de Treball, hi ha, des del meu punt de vista, dues raons importantíssimes que justifiquen aquesta esmena de retorn del pressupost de treball... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Pari, senyora Fabián. El seu *charme* provoca exaltació en tots els escons. (*Rialles i remor de veus.*)

La Sra. FABIÁN : La primera d'aquestes raons seria la minsa quantitat dedicada a Treball del Pressupost de la Generalitat : 8.000 milions de pessetes, que signifiquen un increment del 4% de l'any 89 respecte a l'any 88, quan l'increment mitjà del pressupost és del 22,1, una pèrdua de pes específic, per tant, d'aquest Departament de Treball respecte al conjunt del Pressupost, i aquesta quantitat no arriba ni a l'1% del global del Pressupost total de la Generalitat de Catalunya.

Hem dit, des d'aquesta tribuna, diverses vegades, que en els grans debats que hi ha hagut en aquest hemicicle els treballadors mai han estat esmentats pel President de la Generalitat. Aquest pressupost reflecteix realment la poca importància que el Consell Executiu, que la Generalitat dona al món del treball.

La segona gran raó per a aquesta esmena és la manca d'acord amb els interlocutors socials. Després vindrà el senyor Sesmió i em dirà que no tinc clar si és la concertació, la negociació o què és el que estic demanant. Em sembla que ho tenim claríssim : actituds que arribin a acords amb els interlocutors socials; concertacions, negociacions, pactes, converses, diàlegs, que acabin en acords amb els interlocutors socials.

I aquestes dues raons ens sembla que avui, després del 14 de desembre, són més grans i són molt més importants. Perquè el 14 de desembre es va produir a Catalunya un acte democràtic, un acte de reafirmació de la voluntat popular, que també es demostra no solament anant a votar quan hi ha eleccions, sinó quan d'una manera pacífica i democràtica el poble diu que no a una determinada política econòmica i social.

I no solament a una determinada política econòmica i social feta des del Govern de Madrid, sinó, com deia un dirigent sindical català, també el 14 de desembre va significar un acte de desobediència civil al President de la Generalitat, que unes hores abans, el 13 de desembre a la nit, demanava al poble de Catalunya que no es sumés a aquesta vaga i que anés a treballar.

El poble de Catalunya no va fer cas a aquesta demanda del President, no va anar a treballar i va fer una gran vaga.

Per tant, pensem en una actitud que aniria conforme a atendre aquesta voluntat popular, que demostra que no està contenta amb aquesta política econòmica i social, que el Govern de la Generalitat és el primer que s'apunta a aplaudir quan es prenen decisions a Madrid, el Pla d'Ocupació Juvenil va ser ràpidament aplaudit pel Conseller de Treball i pel President de la Generalitat, i aquests dies llegiem a la premsa que al senyor Farreres li sabia greu que el senyor González hagués retirat aquest Pla d'Ocupació Juvenil. Jo li voldria dir al senyor Farreres que no lamenti els actes que són conformes a actituds democràtiques. Si al poble no li agrada, si al món del treball no li agrada aquest Pla d'Ocupació Juvenil, està molt bé que es retiri, és democràtic que es retiri. Del que haurien d'estar preocupats el senyor Farreres i el Ministre de Treball senyor Chaves és de buscar uns plans d'ocupació que realment donessin resposta a l'atur que hi ha a Catalunya, i que realment sí que fossin acceptats pels interlocutors socials, i que es posessin en marxa per solucionar un problema que és molt greu a Catalunya, i que no fossin contestats pels agents socials que els han d'assumir.

Aquesta, des del nostre punt de vista, seria l'actitud realment democràtica dels poders públics.

Per tant, insistim que aquestes són les dues grans raons per les quals nosaltres mantenim i defensem aquesta esmena a la totalitat. Sabem que aquests dies s'estan celebrant amb les centrals sindicals reunions respecte a temes concrets i puntuals, com, per exemple, el tema de seguretat i higiene. Ens sembla positiu, ens sembla un pas endavant.

El que no ens sembla un pas endavant és que havent arribat a acords puntuals, perquè nosaltres estem informats per les centrals sindicals, jo mateixa sóc d'una central sindical i, per tant, estic informada de l'activitat negociadora que els meus companys porten amb el Govern de la Generalitat, sabem que el senyor Farreres ha acceptat un increment en el finançament, en la subvenció dels sindicats. Aquest increment d'aquesta subvenció no està reflectit en els Pressupostos. Quan a la Comissió jo deia al senyor Sesmió que esperava una transaccional d'una esmena que nosaltres havíem fet d'increment a les subvencions als sindicats, el senyor Sesmió em deia que no sabia que s'havia arribat a aquest acord. Doncs, bé, s'ha arribat a aquest acord; el senyor Conseller no compta amb tu, no nosaltres, evidentment. (*Rialles.*) A mi no em sembla que sigui motiu de riure, de veritat, que s'arribi a acords amb els agents socials, en aquest cas amb les centrals sindicals i amb el Parlament, que segons diferents discursos que aquests dies hem sentit des de les forces de la dreta, és l'únic lloc on es manifesta la voluntat popular, resulta que el suposats representants de la voluntat popular no sabem, no coneixem quins són els acords a què el Consell Executiu està arribant amb les centrals sindicals, i el senyor Sesmió no ho sabia.

També altres col·lectius, com els treballadors de les guarderies laborals, que ens havien dit que tenien l'acord amb el senyor Farreres que, com a mínim, la quantitat que des de Madrid arribava de menys aquest any a Catalunya seria subvencionada pel Pressupost de la Generalitat. Tampoc això està reflectit en el Pressupost. També vam demanar això al senyor Sesmió en la Comissió; el senyor Sesmió tampoc coneixia aquest acord al

qual el senyor Farreres havia arribat amb els representants de les guarderies laborals. (*Remor de veus.*)

Nosaltres creiem que el pressupost que aquí es discuteix ha de reflectir realment el que es pretén fer i el que el Consell Executiu farà. Quan abans d'aprovar-se aquest Pressupost hi ha partides modificades, i qui tindria autoritat per transaccionar, no ho sap, pensem que alguna cosa està fallant i que, realment, ja hi ha una cosa criticable també, d'entrada, que és que el mateix Pressupost que vostès presenten ja sabem que no es complirà així, perquè hi ha uns acords diferents. (*Remor de veus.*)

Podríem fer també una anàlisi —i la farem de manera molt breu, ens queden encara moltes esmenes i ja és tard— dels diferents programes del pressupost de la Conselleria. Nosaltres hem demanat un increment en inversions en les residències de temps lliure, perquè pensem que s'han de rehabilitar les que estan en funcionament; perquè pensem que s'han de construir noves places; perquè pensem que hi ha residències que podrien ser rehabilitades i ser posades en funcionament... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

La Sra. FABIÁN : Senyor President, hi ha molta gent que no m'escolta... (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Pari, ja veurà com l'escoltaran.

La Sra. FABIÁN : Jo ja sé que els interessa molt poc el món del treball, però és que a mi m'interessa molt.

Doncs estem demanant un increment d'inversions, perquè pensem que és la manera, és la manera que els treballadors puguin aconseguir unes vacances a preus assequibles. Considerem que la congelació de la partida destinada al manteniment d'aquestes residències és un punt negatiu : 93 milions de la partida 221.04, implica que es pot perdre un nivell de qualitat en aquestes residències. Demanaríem també l'ampliació de la reserva de places a les organitzacions sindicals durant tot l'any, de la mateixa manera que es fa a l'estiu; sabem que també és una demanda que vostè coneix directament per les centrals sindicals.

Del punt de seguretat i higiene, pensem que està molt bé que estiguin discutint amb els interlocutors socials aquest tema, perquè l'esforç inversor de 158 milions de pessetes que estava explícit en el pressupost, trencant la línia dels darrers anys, quedava diluït en comprovar la manca absoluta de criteris de treball de la Conselleria; ens sembla molt bé que s'estiguin discutint en aquests moments amb els interlocutors socials aquests criteris de treball.

Demanaríem també un increment, una subvenció a l'institut, al CEMAC, a l'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació. Creiem que aquest és un organisme en el qual cada dia s'estan discutint i pactant molts dels problemes laborals i dels acomiadaments que es donen a Catalunya, i, en canvi, creiem que està... Per exemple, la informatització d'aquest institut seria primordial i agilitaria moltíssim la situació que s'està donant.

Respecte als programes d'ocupació, creiem que seria bo d'agrupar-los en dos o tres grans programes. Nosaltres en proposaríem tres : per exemple, el programa de formació ocupacional, un programa d'ocupació per a aturats amb especials dificultats de col·locació, i un, també, d'ocupació juvenil, trencant aquesta gran dispersió de programes que hi ha en el seu pressupost, molt poc dotat —i no és que diguem que, en alguns títols que vostès expressen en el seu pressupost, no estem d'acord

amb aquestes accions, sinó que haurien d'acumular-se en tres grans programes les prioritats dels quals haurien de ser discutides i controlades per vostès i pels agents socials. I, en definitiva, com els deia, penso que, després dels fets que s'han produït últimament a Catalunya, allò democràtic, un esforç negociador, des del nostre punt de vista, seria que vostès aprovessin aquesta esmena i que, realment, aquest pressupost de Treball s'incrementés, estigués millor dotat, i fos pactat amb les centrals sindicals i els agents socials.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. El Grup Socialista manté l'esmena 324? (Pausa.) Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ : Gràcies, senyor President. Acumularé en aquest torn d'intervenció també la defensa de l'esmena 327, si no m'equivoco, que és la de l'Institut Català de Promoció del Cooperativisme.

Hi ha una dita que ve a dir alguna cosa com : «la cara és el mirall de l'ànima», i jo, naturalment, en aquest sentit, no parlaré de la cara del Conseller, que ha aconseguit per aquest camí tenir un lloc en els *Pastorets* que es van fer aquí el dia 28, sinó de la cara política que comporten els Pressupostos.

Aquest pressupost reflecteix plenament l'ànima política de vostès en relació amb el món del treball. Una ànima política que, naturalment, només es pot qualificar de manca de sensibilitat cap al món laboral. Vostès fan una política liberal, liberal-«passota», perquè hi ha liberal-conservadors, liberal-progressistes, liberals-no-sé-què; vostès fan una política liberal-«passota». «Passen» de tot, de tot això; fan una política burocràtica en el món del treball. És contradictori —jo ho reconec— parlar de burocràcia i parlar de liberalisme és contradictori, però vostès tenen aquesta virtut : tenen un espectre tan ampli que poden ser liberals i, al mateix temps, burocràtics i, a més a més, són propagandistes. Això, normalment, jo ho havia sentit dels partits d'extrema esquerra, però veig que els partits —com vostès, també fan propagandisme en aquests temes.

El Departament de Treball és ben bé la Ventafocs del Consell Executiu. I dic que és la Ventafocs perquè té un pressupost, com s'ha dit aquí, que no arriba a l'1% sobre els càlculs que es traurien sobre els documents que ens han fet arribar, però, si fem una quantificació correcta i ubiquem aquelles partides que corresponen al seu lloc i, per tant, traiem els 1.500 milions que són per fer centres escolars, que, naturalment, corresponen al Departament d'Ensenyament, resultaria que en aquests moments vostès tenen menys pressupost —no en pessetes constants, sinó en pessetes reals mateixes— que el 83, quan destinaven 5.000 milions per a un programa d'ocupació. Vostès tindrien en aquest moment 6.500 milions menys que l'any 83, i no en pessetes constants —ho repeteixo—, sinó en pessetes d'aquell nombre i aquesta xifra. Per tant, són vostès la Ventafocs. No sé si algun dia tindrem la sort que arribi el príncep i algú perdi una sabata, però, mentrestant, ho passaran bastant magre netejant tot el que correspongui.

Jo crec que, si hem d'avaluar el pressupost, és d'aquesta mateixa avaluació numèrica d'on es dedueix que vostès són un ens, un gran ens burocràtic. Jo no vull fer aquí l'esment d'algun ministre de l'Administració central, però potser a vostè també li seria aplicable allò del «monstre burocràtic» que es

diu per a altres ens, no? Doncs, vostès ho són i bastant. Ho dic per una senzilla raó : tenen un pressupost que és el 75% de despeses corrents i el 25% d'inversions. O sigui, són... Però és que, no tan sols tenen aquesta estructura, sinó que cada vegada —perquè a això es podria dir : «Home, tenim històries anteriors, hem patit algunes coses, però tenim la voluntat d'arreglar-ho», no?, i tothom podríem coincidir, si hi ha voluntat política, no?, d'arreglar aquestes coses. Però, és clar, quan un comença a veure com evolucionen en relació amb el pressupost anterior els seus capítols, veu que la voluntat, que el mirall, que aquesta cara que vostès presenten torna a ser, precisament, d'anar insistint en aquesta direcció.

El capítol primer creix un 24%. El capítol segon, béns corrents, compra de béns corrents i serveis, 31%. Transferències, capítol 4, transferències corrents. Aquest és un capítol que en el seu departament seria un capítol d'acció, diguem-ne, de gestió del que hauria de ser el seu plantejament. Aquest, dissortadament, comença a baixar un 1,07%. Inversions, capítol sisè : un 7,8% baixa aquest apartat. Per tant, només pugen aquells de despesa corrent i els de gestió a inversió baixen. Són vostès, cada vegada més, un ens burocràtic. Aquest Departament no té una política d'ocupació seriosa; no té una política d'ocupació complementària de la que fan els esforços d'altres administracions, i això, de veritat, permetin-m'ho dir, no és demagògia, ni és fer crides en el buit. És, senzillament, el que surt d'aquest debat parlamentari i de la seva proposta de pressupost. Vostès han rebutjat propostes de tots els grups per crear un pla d'ocupació comunitària; s'hi han negat. Per tant, no volen fer ocupació comunitària. No volen lluitar contra l'atur. Vostès han destinat 241 milions a fer un pla d'ocupació juvenil, i han desestimat totes les esmenes que anaven en la direcció de fer créixer aquesta partida. Amb 241 milions toca a 2.000 pessetes per any i jove aturat, o bé per ajudar amb 15.000 pessetes durant sis mesos 2.677 joves durant un any; n'hi ha més de 140.000, d'aturats joves, menors de 25 anys. No m'he entretingut —sí, sí que ho he fet, al final ho he fet—... : això no arriba ni al 2%. Vostès volen treballar sobre l'atur juvenil i només volen incidir sobre una xifra que no arriba ni al 2% dels joves aturats. Per tant, com que normalment, quan es fan pressupostos, variacions amunt i avall entorn del 5% diuen que són assumibles, si vostès ja estan al voltant del 2%, és que, 2% amunt, 2% avall, són xifres d'aquelles que, en termes econòmics, es diuen «despreciables» o que si hi ha variacions no hi ha cap problema.

Però és que, a més a més, no volen ni donar ni demostrar que tenen una voluntat d'incentivar aquesta ocupació. Vostès han rebutjat o estan disposats a mantenir la despesa de 60 milions per fer un programa d'orientació professional paral·lel al que està fent l'INEM. Paral·lel. Vostès volen destinar 55 milions per fer una volta per Europa, un *tour* d'Europa per als joves. Vostès destinen 95 milions per fer el seguiment dels programes d'ocupació, perquè volen gestionar-los al marge d'allà on s'està fent també política d'ocupació en altres administracions. Vostès no estan disposats ni a estrényer-se la sivella del cinturó, quan els vam dir que, dels 65 milions que vostès tenien destinats a publicitat, a publicacions, a dietes i a altres despeses, fessin un retall i ho deixessin només en 35, i 30 milions els destinessin a ajudar els joves. Ni a això estan disposats! Veient tot això, hem de dir amb claredat que vostès no tenen

voluntat política d'actuar sobre el pla d'ocupació juvenil, ni sobre qualsevol criteri de pla d'ocupació comunitària. Vostès no tenen, ni com a mínim, l'intent, la imatge o l'esforç de fer una imatge favorable en aquest sentit. Em poden dir que vostès pensen atacar el tema de l'atur a partir de la formació professional ocupacional, que vostès ens destinaran molts calés, i que ho faran. Mirin, jo tinc els meus dubtes. No que hi destinin els calés, sinó que això serveixi. Perquè nosaltres ens hem entretingut —i d'això parlarem més endavant, perquè tindrem bastant temps— a analitzar quins són els cursos de formació professional ocupacional que la Generalitat ha estat fent durant tot l'any 1988. Primer element : tenien un pressupost, si no recordo malament les xifres —però el percentatge sí que el recordo perfectament—, d'uns 4.000 milions de pessetes. Dic que estic parlant de memòria, i poden ser 4.000 o 6.000, no ho recordo en aquests moments. (*Remor de veus.*) 4.000, 4.000. No, ho dic, perquè 6.000 ho havia sentit d'un altre company, i, al final, els números no em van quadrar, i tampoc és qüestió d'exagerar. Tenien 4.000 milions; 2.029 milions els han arribat o els havien d'arribar de la Comunitat Econòmica Europea, i els altres 2.029, perquè això és el 50%, era la gran majoria de la Generalitat i una part petita dels ajuntaments. Bé. De la informació que ens van donar vostès el 18 d'octubre de 1988, sobre cursos previstos per fer, vostès havien estat capaços de gestionar aquests cursos fins a un muntant de 2.030 milions; és a dir, un milió més del que ve de la Comunitat; és a dir, el 50% dels cursos que tenien pressupostats. (*Remor de veus.*) És que nosaltres tenim aquest costum, potser, de parlar molt alt, perquè moltes vegades no tenim micro; només tenim un megàfon, però, bé, intentaré acostar-me a la diplomàcia parlamentària o al to parlamentari.

De tota manera, crec que amb aquest 50% estan demostrant que tampoc, en la formació professional ocupacional, vostès tenen una capacitat de gestió prou important com per poder lluitar d'una manera eficaç contra l'atur. Però és que, a més a més, hem de mirar com fan vostès la gestió d'aquest programa de formació professional ocupacional, com reparteixen aquests 2.000 milions? La meitat dels cursos van a vendes. Jo ja m'imagino que vostès volen potenciar aquella idea o aquella imatge del català venedor de vetes i fils, però, la veritat, si volen fer una política seriosa, seriosa, a Catalunya, lligada a les seves realitats econòmiques i a les transformacions socials, de formació professional ocupacional, convindran amb mi que no és a partir dels curssets de vendes que fa la Unió de Botiguers, majoritàriament, com podem fer una lluita eficaç contra l'atur. Vostès reparteixen els 2.000 milions i hi ha deu entitats —deu— que gasten el 50% del pressupost, i no totes són agrupacions empresarials. Hi ha alguna entitat privada que està rebent força, força mils de duros i jo diria, fins i tot, de milions, per fer formació professional, i —ho repeteixo— no està, ni de bon tros, assegurada la rendibilitat ocupacional d'aquests cursos. I això és claríssimament només per a l'especialitat que s'està impartint en aquest sentit. Per tant, si és veritat que hi ha formació ocupacional, si és veritat que tothom hem constatat que aquest és un tema important, la seva gestió —la de 1988, no pas una altra—, les dades seves que les discutirem en Comissió i en profunditat suposo quan acabi l'any i puguem fer un balanç global, realment, crec que no és un plantejament seriós. Per a aquest tema jo crec que vostès, que han renunciat a

fer una política de lluita contra l'atur, fóra bo que no continuessin amb la idea que cada vegada que baixa una dècima la taxa d'atur surtin vostès dient que això és mercès a la seva gestió. Vostès fan, també, tenen i fan una concepció plenament liberal de les relacions laborals; vostès no han ajudat, gens ni mica, a millorar les relacions laborals; vostès han fet unes relacions laborals de tall completament liberal però, a més a més, sense cap dels avantatges que poden tenir allò que reconeixen unes relacions de tipus laboral, que és dir : home, l'Estat no hi intervé perquè els agents socials són forts, ergo, hem d'enfortir els agents socials. Doncs resulta que vostès ni fan això; fan un absentisme, un «pasotisme» en relació amb totes les relacions laborals i, a més a més, tampoc ajuden a enfortir els agents socials. I això ho dic, senzillament, perquè vostès han rebutjat amb aquest debat parlamentari una esmena que pretenia fer un Pla de descentralització del Centre de Mediació, Arbitratge i Conciliació; vostès ho han agafat des de la perspectiva exclusiva de desplegament territorial d'un servei seu. Però la nostra esmena tenia un calat molt més profund; nosaltres estem plantejant un Pla de descentralització del CEMAC que, naturalment, ha de tenir una millora, una ascensió en el territori d'aquest servei, però és que aquest ha de ser, vostès han d'entendre que aquest ha de ser el primer pas per crear les condicions que permetin aplicar el conveni 105 de l'OIT. Aquest conveni diu aproximadament que l'Administració pot delegar part de les seves competències als agents socials i, naturalment, amb mitjans d'arbitratge i de conciliació, vostès poden donar un pas endavant en el treball de buscar amb la fita d'aconseguir que Catalunya progressivament, d'una manera seriosa, preparada, discutida, concertada, negociada poden fer la possibilitat de crear instruments, instàncies de mediació i d'arbitratge amb participació efectiva dels agents socials; no li diré tribunals o jurats mixtos perquè tenen una altra connotació però, més o menys, vostès ja agafen la idea que aquest és un model que potser convindria... que en algunes comarques ja hi han fet experiències i que han fracassat, atès que no hi havia el suport institucional a aquesta experiència. Li estic parlant de comarques en les quals jo, normalment, hi passo bastant temps.

Vostès a les centrals sindicals no ens han donat suport, no han plantejat una política seriosa. Si ara fan, si ara han arribat a un acord és, senzillament, de descongelar les aportacions però, tot i això, ho fan d'una manera «vergonzante», vergonyosa; vostès no són ni capaços d'admetre les esmenes que hi havia hagut a Comissió perquè això no s'hagi de fer per un mecanisme de modificació de partida pressupostària; era molt millor que haguessin acceptat les esmenes de millora de l'increment amb la Comissió. Haurien quedat millor vostès i potser nosaltres perquè, fins i tot, les centrals sindicals quedem com si ens fessin un favor quan, en realitat, és un reconeixement del paper institucional.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Rañé, vagi acabant que se li ha acabat el temps.

El Sr. RAÑÉ : Perdó, és que he ajuntat les dues?

El Sr. PRESIDENT : No, les dues no.

El Sr. RAÑÉ : Gràcies, senyor President. I les centrals sindicals hem demanat diàleg i concertació; concertació, negociació —si volem fer semàntica, la podem fer, però «concertar», «convenir», són si fa o no fa sinònims i, per tant, no podem fer jocs de paraules en aquests temes. Jo crec que s'han obert

unes taules de negociació; a Catalunya parlarem amb aquestes taules però, atès que hem obert aquest procés, jo li diria una cosa : com que som al Parlament de Catalunya, com que ja som gairebé a les acaballes de 1988 no parlem del 14 de desembre, perquè jo crec que vostès farien bé a preocupar-se que no haguem de parlar d'un 14 de febrer. I no estic parlant del 14 de febrer de la festivitat de San Valentín o de la festivitat aquella coneguda de Xicago de «La noche de los cuchillos largos» o coses per l'estil, estic parlant d'una mobilització en funció que no s'arribi a acords. Per tant, vostès han fet un primer pas però no pensin que ho poden fer només mantenint allò..., les taules obertes i fer qualsevol altra cosa. Crec que hi ha un repte important, fins ara no ho han fet; tenen l'oportunitat i creiem que ho han de fer. Vostès fan en aquest Departament una política propagandista; vostès han duplicat en un atemptat contra qualsevol criteri econòmic —que diuen que l'economia és la ciència de treure el màxim rendiment a recursos, casos— vostès han plantejat una política descaradament voluntària de duplicació de xarxes.

En unes trobades que vam tenir al Patronat d'Investigacions Socials que depèn del mateix Departament de Treball, un dels responsables del seu Departament, el senyor Agulló, quan li feiem la pregunta que deia on anaven a buscar els joves que participaven als cursos de formació professional ocupacional, com arribaven aquesta gent? Ens va dir que, normalment, ho feien a partir de la xarxa de les oficines del Benestar Social. Quan li vam dir per què no ho fan a l'INEM, perquè és que resulta que a l'INEM hi ha els aturats, vull dir, és una casualitat, miri, que passa, una llàstima, no?, són allà; per què no van allà? Van dir : no, aquesta no és la nostra administració; nosaltres fem una altra formació ocupacional. Jo crec que aquest és un tema amb el qual es demostra clarament aquesta contesta, més o menys —no és literal—, per tant, en un acarament amb el senyor Agulló suposo que ell diria vaig dir això i això, però la finalitat, el que jo vaig entendre —i, a més a més, això s'ha ratificat per altres persones del seu Departament— és que vostès tenen el criteri que els cursos de formació ocupacional no es facin a partir dels aturats perquè aquests diuen —fins i tot hi ha hagut alguna afirmació de mal gust, de gent del seu Departament— «es que estos no quieren trabajar, solo estan apuntados al INEM». Jo crec que vostès estan duplicant xarxes, esvaint recursos, no diria malversant, no m'atreveixo a tant, però, d'alguna manera, sí que és veritat que hi ha una gestió poc hàbil d'aquests recursos. Vostès han plantejat —ja ho he dit abans— un programa d'orientació professional, d'ajudar els aturats a buscar treball que resulta que és complementari igual, calcat amb els mateixos mecanismes perquè, entre altres coses, els tècnics que tenen tant el Departament de Treball com els que hi ha a l'INEM, molts, tenen el mateix tronc de formació, la majoria vénen dels mateixos llocs, professionalment parlant, i, per tant, no han fet ni en un lloc ni en un altre cap invent; seria bo que en lloc de destinar 1.000 pessetes a aquest Pressupost a coordinar-se amb l'INEM destinessin part dels recursos que vostès volen fer per duplicar xarxes.

Per últim, jo li haig de dir quelcom que, si no li ho dic semblaria que el que hem estat dient aquests dies no era pas veritat i que només eren recursos de la dialèctica parlamentària : el seu Departament continua sent, dissortadament, un calaix de sastre. Ja no li dic la fulla de figa o de figuera, depèn del que

sigui; és un calaix de sastre. Vostès estan mantenint encara la ficció; quan van retirar el pla d'ocupació comunitària van fer l'invent aquell de posar moltes inversions en el seu Departament i estan desactivant això. Jo, de veritat, els demano una cosa : o de veritat fan un pla d'ocupació comunitària o, com a mínim —com diu un Ministre que, fins i tot, va sortir per televisió i que no és precisament el sant de la meva devoció «més val que es posin una vegada vermells *que no ciento colorado*». Posin-se una vegada vermells i diguin de veritat que retiren, que retiren d'una vegada per totes aquesta ficció del Pla de Foment d'Ocupació; diguin que no ho fan, i ja està, ja hem acabat, i ho tindrem tothom clar. Però vostès el que fan és mantenir-lo i anar-lo desactivant. 500 milions cada any. Hem d'estar encara tres anys mantenint aquesta ficció? Facin-ho de veritat, treguin-ho, ho posen a ensenyament : hi estem d'acord, i no ens facin dir que això, a més a més, aquest Pla es farà de tal manera que hi haurà una utilització intensiva de mà d'obra : no és cert; no és cert. Perquè, entre altres coses, com que aquests centres es fan en subhasta pública, vostès no controlen, gens ni mica, qui entra a treballar ni els mitjans que s'utilitzen. És més, i a més resulta lògic que les empreses que es dediquen a crear aquests centres de formació no ho facin a piles, com ho diem a piles d'homes carregant maons, sinó que agafen les seves màquines, agafen el seu ciment prefabricat, les seves estructures prefabricades, etcètera, no hi ha una utilització intensiva de mà d'obra; això no és un pla d'ocupació. Miri, jo tinc la sort o la desgràcia de viure en un poble on vostès al davant hi estan fent un centre de formació ocupacional; i el veig cada dia. I veig que hi treballen quatre persones per fer un centre de formació ocupacional molt gran i moltes màquines. Si això és un pla d'ocupació comunitària deu ser d'ocupació comunitària per a les màquines, perquè pel que és per als aturats no ho és. Jo crec que, en aquest sentit seria bo que, d'una vegada per totes, vostès amb aquesta retirada del projecte del Departament, quan ens el tornessin, ens el tornessin amb els comptes més clars. I si volen fer ocupació comunitària la fan, i si volen fer centres d'ensenyament reglat, doncs, li passen al Conseller que suposo que, a més a més, li anirà bé perquè després quan hagi de rebatre a nosaltres dient : hem incrementat molt les inversions perquè nominalment li sortiran així els números en el seu Departament.

Jo amb això acabo el torn a favor del retorn del Pressupost del Departament i faria només un petit esment de l'Institut de Promoció i Formació de Cooperatives. A aquest Institut nosaltres li tenim molt d'afecte, és veritat; creiem que és un Institut que hauria de tenir una tasca més gran i, per tant, és potser un tractament que, precisament, perquè ens l'estimem no el volem veure tal com el tenen vostès. Creiem que fóra bo —i això també és part de la política del seu Departament de Treball— que retornessin aquest Pressupost i el tornessin molt més substancials. Aquí tornem a tenir el mateix problema : aquest Pressupost de l'Institut Català de Promoció i Formació de Cooperatives és un atemptat contra tots els principis d'economia; hi ha un mínim d'economia d'escala que permetria que amb l'estructura mínima que ha de tenir qualsevol institució hi ha un mínim de funcionament per justificar-la, i vostès el problema que es troben, és que tenen l'estructura mínima, perquè estem parlant d'un Pressupost que té 9,5 milions per personal i hem d'entendre que és un Institut que ha de bastir

tot Catalunya i, normalment, els càlculs no estan fets, no està fet el desglossament d'això però nosaltres calculem que això arriba per a un director de l'Institut i una secretària o dues com a màxim, depèn com ho apliquin amb 9 milions, si li apliquem alguna fórmula de contractació d'aquestes seves, doncs, suposo que en podran tenir fins a dues, però és que no arriben ni per tenir una a cada capçalera de província; ni per a això. Però, per contra, tenen necessitat del voltant de 22 milions, del capítol II, amb el qual el capítol que nosaltres en diem de «gomes i llapis» i que vostès en diuen «material, subministres i altres», que és allò de la llum, el gas, l'aigua, les despeses corrents, etcètera són 17 milions. Amb la qual cosa resulta que entre el capítol de personal i el capítol de béns i serveis tenen el 66% consumit; llavors a partir d'aquí entra el capítol IV que és el de la seva gestió i són 14 milions; 14 milions és el que queda net. Home, jo crec que seria millor que si l'han de tenir així busquin una altra fórmula o bé de dotar més, d'una manera més important aquests 14 milions, aquesta partida de 14 milions o bé l'integren dintre del Departament i segur que per economia d'escals hi guanyem tots; segur. No haurien d'imprimir papers amb l'anagrama, no haurien de fer determinades coses i segur que tots hi guanyaríem i, sobretot, els que hi guanyarien seria el moviment cooperatiu i el moviment del treball associat, les societats anònimes laborals.

Per aquesta raó, perquè entenem que és un Institut necessari però que amb aquestes condicions el tenen allò, quasi diria, amb un règim de manteniment sostingut, jo crec que també és necessari que retornin aquest Pressupost i ens el tornin molt més dotat perquè es pugui fer una tasca realment seriosa, de cara al moviment cooperatiu.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Rañé. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Domènec Sesmió.

El Sr. SESMIÓ : Moltes gràcies. És que n'hi havia del Grup Mixt, no?

El Sr. PRESIDENT : Les esmenes 325 i la 326, han estat retirades.

El Sr. SESMIÓ : Ah, gràcies, Honorable senyor President. Il·lustres col·legues vaig a fer el torn en contra de les esmenes a la totalitat del Departament de Treball, però voldria fer un advertiment previ. No estem debatent la política d'ocupació del Consell Executiu. Això, en tot cas, es va fer en el debat de la totalitat dels Pressupostos. En aquell moment crec que va quedar a bastament demostrat que la política d'ocupació del Consell Executiu va en la direcció correcta i està produint uns fruits que són evidents i palpables. Per tant, no es tracta de maquillar aquest debat. Estem debatent el pressupost del Departament de Treball, i ho repeteixo, no la política d'ocupació del Consell Executiu, que és una política global, coordinada i amb uns objectius clars, que, a més a més, s'estan complint.

Atesa l'escassetat d'arguments que es van esgrimir en Comissió per justificar aquestes esmenes, lògicament, el que crec que el nostre Grup ha de fer és parlar de la bondat del pressupost. Altrament, quedaria només la sensació que algunes mancances —que hi són, que hi són, però per raons que tots vostès coneixen, per raons estrictament polítiques, estrictament de funcionament d'aquest Estat de les Autonomies que, als nacionalistes, tal com està funcionant ara, realment, no solament no

ens convenç, sinó que sembla que anem fent passos de cranc—; nosaltres parlarem, com em sembla que és lògic, del perquè donem suport a aquest pressupost.

En primer lloc, perquè crec que es tracta —només que es miri, encara que no sigui amb gaire atenció— d'un pressupost fet per un govern nacionalista; això és evident. Atesa l'escassetat de recursos, atès l'entestament dels diversos governs centrals a fer els traspassos corresponents —sobretot, el de l'INEM; sobretot, el de l'INEM. Recordo que l'Honorable Diputat senyor Armet havia dit en aquesta tribuna que era l'eina bàsica, la indispensable per poder fer una política d'ocupació, una política coherent, possible, eficaç, del Departament de Treball—, ateses les circumstàncies, és evident que aquest Govern ha d'aplicar forçosament un dels seus principis : que res del que passa a Catalunya pot ser aliè a un govern nacionalista. Des d'aquesta perspectiva, un departament que, potser des de l'estricta racionalitat, no tindria gaire raó de ser, nosaltres continuem entestats a mantenir-lo, perquè, a més a més d'aquest principi nacionalista, posa en evidència un altre dels principis d'actuació del nostre Govern : la profunda sensibilitat social per tot el que succeeix en un camp tan delicat, tan relacionat amb la dignitat de la persona com és el dret al treball. Per tant, aquestes dues connotacions són evidents, són paleses en aquest pressupost, i, per tant, nosaltres li donem total suport. Però, revisant-lo també des del punt de vista econòmic, numèric, pressupostari, que és el que escau en aquest tràmit parlamentari, veurem que moltes de les crítiques o, si no moltes, almenys algunes de les que s'han fet, no tenen sustentació en el moment que es llegeix. Perquè, per exemple, hi ha hagut diverses esmenes per millorar les instal·lacions i els serveis de les residències del temps lliure. Jo vull recordar, vull fer palès a les senyores i als senyors diputats que l'any passat hi havia en total una destinació de cabals, per a aquestes atencions, de 70 milions de pessetes, i hem passat a 230 milions. Crec que un increment del 200% i escaig demostra que la línia endegada de millora d'aquests centres és la correcta i llavors no entenem les esmenes que es produïen en l'estat de despeses intentant encara —rebaixant el sou dels funcionaris, perquè, a més, es treien d'allí les partides per poder-los finançar— que s'hi hagin d'esmerçar més cabals. Tant de bo, tant de bo poguéssim fer-ho, però em sembla que un esforç del 200% i escaig és més que notable. Podríem seguir, per exemple, amb un altre... Jo només em referiré a dos punts més que configuren la intencionalitat política del pressupost del Departament de Treball. En primer lloc, també, l'increment notabilíssim —notabilíssim— de les partides destinades a adequació i millores en els centres de seguretat i higiene en el treball : 6 milions l'any passat, 150 aquest. La posició... El nou Conseller de Treball va dir que seria una de les seves accions prioritàries; crec que és una demostració de coherència política i d'atenció a un compromís contret. Per tant, jo no m'atreveixo, jo no sé si és *ad infinitum* per cent, però, de 6 milions a 150, crec que és una mostra, ho repeteixo, d'una voluntat política en aquest sentit.

També un altre dels punts que destaca en aquest pressupost seria l'aparició, gairebé diria aparició, d'una partida que és la dels programes de formació de treballadors en determinats sectors de la producció, accions de xoc. És a dir, hi ha hagut un canvi en l'orientació, a causa del canvi de la situació concreta

de l'economia del nostre país. A causa que el funcionament, en alguns aspectes, d'algunes empreses no era lleial, s'ha intentat o s'està procurant, en aquests moments, canviar l'orientació d'algunes de les dotacions destinades a subvencionar-les, precisament, en els programes de treballs en pràctiques, perquè havíem observat —i em sembla que en això estaven d'acord els sindicats i totes les forces polítiques— que, precisament, el que anava bastant coix —bastant coix— era la formació d'aquests joves aprenents en pràctiques. El fet que es creï un programa nou i que es faci èmfasi i es destini exclusivament a la formació d'aquests joves, em sembla que també és un detall de cercar aquesta major eficàcia, de cercar aquest compromís perquè els joves, els treballadors, a través d'una formació permanent, a través d'unes accions de xoc, es puguin adaptar al nou mercat de treball que s'aproxima a partir de l'1 de gener del 93, a partir de l'1 de gener del 93.

I, dit això, suposo que hom podrà comprendre que nosaltres tenim més que raons justificades per votar en contra de les esmenes presentades. Però, encara que només sigui per cortesia parlamentària, comentaré un parell dels arguments que s'han dit aquí. Per exemple, la senyora Rosa Fabián ens parlava de si hi havia bona o mala comunicació entre la Conselleria i el Grup. Jo vull recordar que el Grup parlamentari no deixa de ser un ens amb personalitat pròpia i que, evidentment, la comunicació és fluida; el que passa és que no estem tot el dia penjats del telèfon, això també és cert. Però, per altra banda, jo he observat que l'any passat hi havia 30 milions de subvencions a les centrals sindicals; aquest any n'hi ha 37. Però també li vull dir una cosa : en alguna altra ocasió, els ponents —almenys parlo del Consell de treball— d'altres grups havien intentat prèviament cercar algun acord, cercar alguna transacció que sempre, sempre, el Departament de Treball —almenys, que jo recordi, des que el meu Grup ha tingut a bé, doncs, designar-me ponent—, sempre hem aconseguit alguna transacció. Aquesta vegada ens vam trobar en Comissió amb poc diàleg, amb propostes gairebé, diguem-ne, críptiques, 0,6, 0,2, en fi, tot molt numèric, que llavors havíem d'endevinar de què es tractava, i que realment feia gairebé impossible la transacció, l'acord. Repeteixo l'oferiment que vam fer llavors des de Convergència i Unió : és possible, és bo, és necessari que els diversos ponents intentin cercar acords, però si no s'intenten cercar, és molt difícil trobar-los.

Respecte al que ha comentat el Diputat senyor Rañó, senyores i senyors diputats, aquí es parla que estem fent una xarxa paral·lela o estem duplicant esforços. Jo li concediré el benefici, diguem-ne, de no conèixer prou bé el programa d'informació i orientació professional del Departament de Treball, perquè, si no, hauria de dir que el que ha dit aquí no és cert, i no vull dir-ho. És a dir, el programa d'orientació i d'informació professional és un programa coordinat amb Ensenyament, coordinat amb la Direcció General de la Joventut, no té res a veure amb el de l'INEM, que el de l'INEM es dona a treballadors en atur, i, en canvi, fins ara —fins ara—, el nostre ha estat bàsicament destinat als escolars d'ensenyament secundari. Avui dia, gairebé totes les escoles, i en el proper exercici es produirà, tenen el PIP, el Programa d'Informació Professional, un programa informatitzat, que els ajuda a escollir aquell ofici, aquella carrera universitària, aquells estudis secundaris que més s'adeqüen a la seva manera de ser, a les seves aptituds. No hi té res a veure,

és una altra concepció, i, ara, el que s'està intentant fer és incrementar. Però, és que, a més a més, si tenim una política pròpia, si tenim uns criteris propis sobre el que ha de ser l'orientació i la informació professional, el que no farem, el que no podem fer seria incardinar-nos en un programa d'abast general, si no fos que tinguéssim els criteris, diguem-ne, de descentralització administrativa. Una autonomia política té dret a tenir un programa propi d'educació, un programa propi d'orientació i informació professional, i aquí solament falta una cosa : que ens traspassin l'INEM. Posi vostè tot l'èmfasi que ha posat a denunciar aquesta xarxa paral·lela perquè l'INEM sigui traspassat a la Generalitat de Catalunya, i li asseguro que hi haurà un únic programa d'orientació i informació professional : aquell que els catalans, lliurement, haurem decidit.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sesnilo. Abans de procedir a les votacions, i per animar una mica les senyores diputades i els senyors diputats, els comunicaré les esmenes pendents del debat que han estat retirades : la 328, del Departament de Justícia; la 329, del Departament d'Indústria i Energia; la 330, del Departament de Comerç, Consum i Turisme, i la 331; la 333, del Deute; la 344, d'Esquerra Republicana, sobre ADIGSA; la 347, del Centre Divulgador de la Informàtica; 349, del Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial; la 350, del Centre Informàtic, i 353, de la Promotora d'Exportacions Catalanes, SA. De moment, no hi ha més bones notícies (*rialles*), però em sembla que els animarà bastant.

Procedim... (*L'l. Sr. Carnicer demana per parlar.*) Sí, senyor Martí Carnicer?

El Sr. CARNICER : Senyor President, la 332, el nostre Grup també la retiraria.

El Sr. PRESIDENT : Animin-se. (*Rialles. L'l. Sr. Curto demana per parlar.*) El senyor Curto ha demanat la paraula?

El Sr. CURTO : Senyor President, des del Grup Popular li preguem que, abans de procedir a la votació, si es poden aclarir unes manifestacions, des del nostre punt de vista, molt serioses, que ha formulat la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabián, relativa, esta manifestació, a una modificació de partides —ha dit— per part de..., vaja, derivades d'un compromís que va adquirir fa pocs dies l'Honorable Conseller de Treball, en relació amb unes subvencions que no tenen partida consignada, i, naturalment, això significa una modificació del Pressupost, i, en tot cas, demanar al portaveu —en est cas el senyor Sesnilo— de la majoria si nos pot donar una satisfacció al Parlament, ja que ell no només no hi ha fet referència, sinó que no ha desmentit estes afirmacions, i abans de votar, saber el que anem a votar est Parlament.

El Sr. PRESIDENT : Bé, el senyor Sesnilo pot fer ús de la paraula, però jo ja li puc advertir, com a President, el que s'ha votat en Comissió —i les partides són inamovibles— són les que hi són, no unes altres.

El Sr. CURTO : Senyor President, no intento replicar esta Presidència, però aquí s'ha dit això, que hi ha hagut una modificació de partides, de quantitats, i no ha estat desmentit i, en tot cas, això, abans d'aprovar els Pressupostos, no es pot fer. Els Pressupostos són els que són, i no uns altres; per consegüent, saber el que votem, senyor President.

(*La l. Sra. Fabián demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : La senyora Fabián vol parlar?

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Jo, el que haig de dir a l'Il·lustre representant del Grup d'Aliança Popular és que això és absolutament cert, que són acords arribats... Aquí hi ha representants d'una central sindical que crec que eren fins i tot presents quan s'ha arribat a aquests acords, d'un increment de la partida de subvencions als sindicats. Jo vaig demanar al senyor Sesmió, en la Comissió, perquè jo, perdoni, senyor Sesmió, però sempre he cregut que era a la Comissió on es transaccionava; sembla que Treball és a fora de la Comissió. Jo, abans, li deia que l'any que ve el convidaré a dinar, a veure si en traiem alguna coseta (*remor de veus*), perquè jo pensava que era en el treball de Comissió on s'arribava a aquests acords. Doncs, a la Comissió vaig demanar aquestes transaccions, aquesta i una altra, d'un grup de treballadors de guarderies laborals, en què també s'ha arribat al compromís que s'augmentaria aquesta partida amb la mateixa diferència que es rebaixava de les aportacions del Govern central de Madrid. I tampoc apareixen en el Pressupost. Per tant, estem absolutament d'acord amb el senyor Curto que el que no pot ser és conèixer que hi ha hagut ja uns increments pressupostaris acordats i que, en canvi, en el Parlament no s'accepten aquests compromisos adquirits pel senyor Farreres. Vull dir que és una cosa inconcebible, però és així.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, l'estat de despeses ha estat votat, per tant, des d'aquesta Presidència no se li pot dir cap altra cosa.

Passem a votar, doncs... (*Ll. Sr. Latorre demana per parlar.*) Sí, el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : President, és per retirar l'esmena 352 i per donar-li una alegria a vostè.

El Sr. PRESIDENT : I a tots! (*Remor de veus.*) Moltes gràcies.

Votem, doncs, totes les esmenes del Departament de Treball, que són les 323, 324 i 327.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Senyor Curto, abstencions.

(*Ll. Sr. Curto s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CURTO : Senyor President, hem votat a favor de les esmenes.

El Sr. PRESIDENT : Ah!, però com que havien anunciat que s'abstindrien en totes...

El Sr. CURTO : Sí, però en virtut d'esta explicació que ens han donat els dos Grups, hem cregut convenient votar a favor de les esmenes.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Aquestes esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Passem a continuació al Departament de Benestar Social. Esmena 300, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián. (*Remor de veus. Pausa.*)

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Jo voldria...

El Sr. PRESIDENT : Abans de començar la defensa... (*Remor de veus.*) Silenci! Segons m'informen els experts en durada dels debats parlamentaris, en aquests moments ens queden nou hores de feina. Llavors, la Presidència ha decidit, juntament amb la Mesa i consultant tots els portaveus, no suspendre la sessió al migdia. Continuarem en sessió contínua.

Moltes gràcies. La senyora Fabián té la paraula. (*Remor de veus.*)

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Jo voldria acumular la de l'ICASS amb la de la Conselleria de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí. D'acord. (*Remor de veus.*)

La Sra. FABIÁN : Senyores i senyors diputats, si haguéssim de posar un títol, si això fos un diari i jo hagués de posar un títol al que vaig a dir, posaria aquests títols tan divertits que posa el meu company Ignasi Riera en el *Diari de Barcelona*, si jo hagués de titular aquesta esmena, la titularia : « Això és la Conselleria del Benestar o el benestar del senyor Conseller? », perquè ens sembla bastant d'escàndol la quantitat de diners que en aquest Pressupost... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci, per favor!

(*El M. II. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

La Sra. FABIÁN : ...s'adjudica al Gabinet del senyor Conseller. Al capítol 1, 385 milions; al capítol 2, 207, dels quals a Protocol, 18 i mig, 53 i mig en propaganda, 23 en dietes... Em sembla que una prova evident que no ens estem passant quan diem que el pressupost és d'escàndol és que una esmena parcial del Grup de la majoria, que, evidentment, va ser aprovada en Comissió, va ser rebaixar aquests diners de propaganda de la Conselleria de Benestar Social. Aquests diners que es dediquen al Gabinet del Conseller, són molts més que els que es dediquen a la lluita contra la pobresa, que vostè, senyor Comas, tan s'omple la boca que és un dels seus principals objectius. A nosaltres això ens sembla greu, ens sembla molt greu, però no és nou, perquè en un diari de Barcelona ja vam llegir que la seva presentació la va celebrar vostè en un hotel de cinc estrelles, i deia, aquest mitjà de comunicació, que enmig d'un dinar pantagruèlic. Per tant, si cada vegada que vostè es dirigeix a la premsa ho fa en aquests llocs, segurament és veritat que necessita tantíssima aportació al seu Gabinet per poder parlar amb tothom en aquestes condicions.

Per la resta, jo vull ser molt breu, perquè, com deia el senyor President, ens falten, tenim encara moltes hores per davant, i vull assenyalar que el nostre Grup parlamentari ha vist ja en la Comissió d'Economia com nosaltres pensàvem que havia de ser aquesta Conselleria de Benestar Social, rebaixant, evidentment, com hem dit, la dotació abusiva i escandalosa del Gabinet del Conseller i fent una esmena a la Direcció General d'Acció Cívica, en la qual nosaltres hem suprimit o vam intentar suprimir la totalitat de la dotació d'aquesta Direcció General i traspasar-la a l'Institut Català d'Assistència Social. Les motivacions són perquè nosaltres creiem que aquesta Direcció General té un caràcter electoralista, que aquesta Direcció General està feta i muntada al marge del que disposa la Llei de Serveis Socials, i, per tant, nosaltres la fèiem desaparèixer per completar la xarxa d'atenció primària, per completar la xarxa d'assistència a la vellesa, als disminuïts, dintre de l'Institut de l'ICASS.

No estem tampoc d'acord amb les oficines de benestar social, que també el senyor Conseller ha dit als mitjans de comunicació que són les nines dels seus ulls; nosaltres no estem d'acord amb les nines dels seus ulls, perquè ens sembla que no és casual que aquestes oficines s'hagin creat en aquells municipis on Convergència i Unió no ha guanyat les eleccions. Són

unes oficines que, en lloc de resoldre els problemes socials dels ciutadans, el que fan és repartir paper *couché* i propaganda de Convergència; quan els ciutadans van a demanar que se'ls resolgui els seus problemes, se'ls envia als ajuntaments. En canvi, la política de la Conselleria va a minvar de competències i de recursos els ajuntaments. Per tant, nosaltres pensem que aquestes oficines són un dispendi; no hi ha professionals dels serveis socials, no hi ha assistents socials, no hi ha persones, professionals que, realment, puguin ajudar els ciutadans a resoldre els seus problemes. Se'ls dona un paperet i se'ls dirigeix a uns altres llocs on sí que hi ha aquests professionals per intentar resoldre aquests problemes, però, en canvi, s'estan gastant diners en aquestes oficines, en lloc d'estar destinant aquests diners allà on realment estan resolent-se els problemes de serveis socials.

Segons la Llei de Serveis Socials, la Generalitat diu que abonarà econòmicament els ajuntaments que arribin al 4% del seu pressupost —del pressupost municipal— en serveis socials. Nosaltres entenem que la Generalitat, que el seu Pressupost no arriba a aquest 4% que ella mateixa demana als ajuntaments per a serveis socials. I no hi arriba perquè, segons el nostre criteri, l'àmbit d'actuació dels serveis socials, que es manifesta en la Llei de Serveis Socials, que és aquest l'àmbit en què es manifesta l'actuació de serveis socials, no considerem els 1.500 milions de la Direcció General d'Afers Socials, que es destinen a l'educació d'adults, perquè creiem que l'educació d'adults ha d'estar a Ensenyament, que és discriminatori dir que és un servei social l'ensenyament per a les persones més grans de determinada edat —la nostra Constitució, en el seu article 14, prohibeix la discriminació per raons d'edat, de sexe, de religió, etcètera, però també d'edat. Per tant, dir que l'educació és un dret per a les persones quan tenen una determinada edat, però és un favor quan tenen una altra edat, o és un servei social i una caritat quan tenen una altra determinada edat, pensem que és discriminatori, i tampoc no considerem els 733 milions de pessetes de la Direcció General d'Acció Cívica, que com ja hem dit abans, nosaltres vam presentar una esmena per a la seva desaparició i per passar tots aquests diners a l'ICASS, des d'on entenem que es fa realment la política de serveis socials.

Perquè pensem tot això, presentem una esmena de retorn de la Conselleria i de l'ICASS, perquè entenem que el benestar social dels ciutadans de Catalunya és una cosa diametralment diferent a la política de propaganda —de propaganda— del Grup de la majoria. Per tot això demanem el seu retorn al Consell Executiu.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Correspon ara la defensa de l'esmena 301, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Àngel Colom.

El Sr. COLOM : Senyor President, senyores i senyors diputats, faré l'esmena a la totalitat de l'ICASS i, si se'm permet, també al Departament de Benestar Social.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. COLOM : Vull començar aquestes dues esmenes a la totalitat al Departament de Benestar Social i també a l'Institut Català d'Assistència i de Serveis Socials, ICASS, tot recordant esquemàticament els principals eixos de l'esmena a la totalitat dels Pressupostos per al 1989 que va fer el Grup parlamentari

d'Esquerra Republicana de Catalunya a través del nostre President de Grup, l'Honorable Joan Hortalà. Dèiem aleshores i diem ara, aquí, avui que aquests Pressupostos no responen a cap projecte definit de govern, ans a la política de «qui dia passa, any empeny». D'altra banda, d'això se'n diu, almenys, fer una política d'estil netament conservador.

No responen a cap projecte ni des d'un punt de vista d'enfortiment nacional —i només cal dir que en vuit anys de funcionament del minso autogovern que tenim, el nivell de dependència econòmica respecte a Espanya no només no ha disminuït, sinó que està augmentant, i les transferències del Govern espanyol a la Catalunya autònoma representen, aproximadament, el 82% del total dels ingressos pressupostaris. No responen a cap projecte definit, dèiem, i diem, tampoc des d'un punt de vista purament tècnic, en tant que són —i això ja ho hem anat repetint— uns Pressupostos netament inflacionistes. I tampoc responen a cap projecte definit des d'un punt de vista ideològic-social, que és, en definitiva, l'apartat que ens interessa en fer aquestes dues esmenes a la totalitat.

Aquests Pressupostos, senyores i senyors diputats, tendeixen a mantenir, i àdhuc tendeixen a augmentar els desnivells socials, la qual cosa sembla, fins i tot, plaure les senyores i els senyors diputats de la majoria. El creixement econòmic d'alguns sectors provoca —això sí— concentracions personals de fortunes, en detriment, però, de la majoria de la nostra societat. No se soluciona ni sembla que es vulgui solucionar el drama de l'atur; la marginació de sectors cada cop més amplis de la nostra societat és un fet; no s'atenen dignament les col·lectivitats menys afavorides; augmenta el quart món a les nostres ciutats, mentre continua l'èxode creixent, despoblador d'almenys una quinzena de comarques de la Catalunya interior.

Deia que aquest tercer aspecte de l'anàlisi global que ha fet el nostre Grup parlamentari dels Pressupostos per al 1989 fonaamenta aquestes dues esmenes a la totalitat que ara defenso. Vostès, senyors i senyores de la majoria, defensen un model conservador, no pas un projecte —sembla que l'amaguin—, un model conservador que respon a la seva política del dia a dia i prou.

Mirin, de la dotació espectacular —d'entrada— que té en aquests pressupostos el nounat o la nounada Conselleria de Benestar Social, si en deduïm les subvencions convencionals, l'ICASS —quasi 23.000 milions de pessetes—, si en deduïm les remuneracions del personal —2.221 milions de pessetes— i si en deduïm el manteniment de compra de béns —el manteniment, la compra de béns i de serveis—, més les inversions reals pròpies —quasi uns 7.000 milions de pessetes, ens trobem que els 32.287.533.079 pessetes, que suma la totalitat del pressupost d'aquest Departament, són, en bona part, la gran carcassa d'aquest enorme aparell de propaganda política del seu Govern. I, a més a més, sovint han intentat, al llarg de l'articulació d'aquests pressupostos, d'amagar-nos informació, com si en tinguessin vergonya, i aquí potser voldria explicitar l'anècdota; una anècdota que exemplaritzaria el que acabo d'afirmar : seria la partida 229.07, article 22, de la Direcció General d'Acció Cívica. Aquesta partida ens diu, lacònicament : 250.916.000 pessetes d'altres despeses diverses. Així : 250 milions i escaig d'altres despeses diverses. Sort que, almenys aquest Diputat, en una esmena a l'articulat va exclamar-se'n, i

ara sabem quines són aquestes «altres despeses diverses», que no se'ns deia en l'explicació del pressupost. Ens ho va dir en Ponència l'Il·lustre Diputat senyor Renau. Resulta que són 100 milions per a campanyes de promocions diverses —de nou «diverses», 100 milions una altra vegada per a campanyes de promocions «diverses»—, 6 milions per a un cicle de concerts de Benestar..., no, 10 milions, per a Benestar, per al cicle de concerts; per al correu de Benestar, uns 6 milions; per a edicions pròpies de fulls informatius, 2 milions i escaig; per a cursos de formació del personal, uns 3 milions i escaig, etcètera; 1.755.000 pessetes, material de «diversos» cursets. Malgrat que va fer un esforç, l'Il·lustre senyor Renau, en explicitar tota aquesta partida, encara ens hi va deixar molts «diversos» que sumaven en el «divers» 250 milions. Tal com aleshores ja vaig replicar, no hauria costat res especificar-ho així —i potser millor— en els pressupostos, sense por, sense vergonyes. Almenys, les diputades i els diputats sabríem de quin mal hem de morir, i evitariem moltes esmenes de supressió, almenys les que vam fer el nostre Grup parlamentari, per manca d'informació. Els voldríem dir, senyores i senyors diputats de la majoria —sobretot als honorables Consellers—, que seria tot un detall, que al Pressupost de l'any vinent hagués posat tota aquesta informació en les partides que ens arriben als grups parlamentaris.

El tema de l'ICASS, o l'esmena a l'ICASS : és tot un exemple de com es prioritzen, al nostre entendre, malament els programes de tipus social, o de com es descuren molts sectors i col·lectius que necessiten urgent assistència social. Per no cansar-los, per no allargar el debat —i deixin-m'ho dir en llenguatge popular, perquè tinc la lleugera sospita que les senyores diputades i els senyors diputats de la majoria sembla que, quan anem desgranant greuges, sentin ploure—, només citaré dos exemples, només dos exemples d'aquest menysteniment a col·lectius socials en precari. El tema o l'exemple de l'atenció als disminuïts físics i psíquics, i l'atenció social —de fet la inatenció social, perquè no n'hi ha— als malalts de la Síndrome d'Immunodeficiència Adquirida. La totalitat de les partides destinades —parlant dels disminuïts físics i psíquics— a ajuts institucionals i individuals a aquestes persones disminuïdes experimenten un decrement global d'un 5,97% en relació amb el pressupost del 1988. Són, exactament, un escaig, 284.200.000 i escaig de pessetes. Em refereixo a les partides de l'ICASS, 480.01, 485.01, 780.01, 780.02, corresponents al número orgànic 41.31, i a les partides 485.01 i 487.01, corresponents al 42.31 de número orgànic. Les entitats del sector, que han fet arribar la seva queixa al nostre Grup i a altres grups parlamentaris, com ja ens recordava l'altre dia la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, palesen —palesaven i palesen— la seva sorpresa més desplaent per aquests ajuts desestimats —aquest any, però també l'anterior— any rere any.

L'altre exemple que volia posar d'aquesta manca d'atenció de l'ICASS a sectors necessitats : l'atenció social als malalts de la Síndrome d'Immunodeficiència Adquirida : zero de pressupost específic per a aquesta urgent necessitat i drama de cada cop més gent al nostre país. Zero de pressupost específic, malgrat les bones intencions manifestades fa uns mesos, o fa un temps, per l'Honorable Conseller de Benestar Social, el senyor Comas, a la Comissió de Política Social d'aquesta Cambra. Aquest Diputat voldria saber a partir de quina partida pensa

l'Honorable Conseller finançar un programa específic de tractament de les conseqüències socials de la SIDA, tal com ens n'informava en aquella Comissió de Política Social i ha sortit en diversos mitjans de comunicació. En el proper període de sessions, i a proposta de tots els grups de la Cambra, debatrem i esperem que crearem una comissió d'estudi sobre la problemàtica de la SIDA a Catalunya, en la vessant sanitària, però també d'atenció social. Vull entendre que l'any vinent, almenys, l'Honorable Conseller de Benestar ho tindrà present a l'hora d'elaborar els seus pressupostos per a l'any 1990, perquè, per a enguany, o surten d'altres partides, o zero de pressupost específic per al tema que acabo d'esmentar. Durant l'any 1989, sor Genoveva, que recentment ha obtingut un premi per la seva atenció a aquest tema que ara esmentava, continuarà assumint —provisionalment, sembla— la direcció general —*in pectore*— d'assistència social als malalts terminals de la SIDA, almenys provisionalment tot el 89 sor Genoveva continua essent la nova Directora General. (*Remor de veus.*)

Per a nosaltres —i amb això acabo, il·lustres diputades i diputats, Molt Honorable President—, les dones i els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya, a través del nostre Grup parlamentari en aquesta Cambra, una política progressista, una política justa de benestar social passa per l'assumpció ideològica del concepte i el nou àmbit del bé públic, el respecte profund a les llibertats individuals i a les conseqüències socials que es deriven, la protecció dels drets de les persones per damunt de tot. El disseny de polítiques socials que pretenguin la igualtat d'oportunitats, la desaparició del quart món en el nostre país, de les bosses de pobresa, l'aposta decidida per assegurar totes les formes de convivència, desterrant intoleràncies, desterrant accions paternalistes, desterrant sectarismes, desterrant actituds i comportaments racistes; la vertebració d'una veritable política del lleure, la recerca de la qualitat de vida, de l'equilibri ecològic, etcètera. Aquesta política necessita una altra voluntat que la que sembla que emana del Grup de la majoria, i necessita, òbviament, uns altres pressupostos. Per això els demanem el vot per al seu retorn al Govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon la defensa de l'esmena 302, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar aquesta esmena a la totalitat té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo he de confessar, en pujar aquí a la tribuna, que al nostre Grup li hauria agradat no haver de presentar una esmena de retorn del Departament de Benestar Social i de l'ICASS, evidentment. I ens hauria agradat no presentar aquesta esmena de retorn perquè creiem que, després de vuit anys d'autonomia, la creació d'aquest Departament de Benestar Social havia de ser l'instrument que integrés i donés cohesió a tot allò que s'ha estat fent d'una manera àmplia a través de les administracions diverses del nostre país i, a la vegada, que impulsés i donés coherència a tots aquells problemes i necessitats que tenim a les places dels pobles i a la porta de casa.

Nosaltres creiem que durant aquests vuit anys no s'ha sabut enllaçar la tradició de la Generalitat republicana amb allò que va fer de política de benestar social en educació, en sanitat, en

assistència social, en les demandes i les necessitats de la nostra època, del nostre segle.

En aquest moment que ja formem part de la Comunitat Europea, crec que hauríem d'intentar anar més enllà i veure la importància que en els països de l'Europa veïna han assolit, al llarg d'aquests anys, els serveis socials àmpliament entesos. És amb aquestes reflexions de rerafons que nosaltres presentem una esmena de devolució que pretenem que sigui reflexiva, constructiva, orientadora —ho intentarem—; esperem que els senyors de la majoria, esperem que el mateix Conseller de Benestar Social, aquí present, vegi la bona voluntat en la nostra esmena de devolució i en les reflexions que ara farem.

En primer lloc hem de repetir el que ja hem dit algunes vegades : que no ens agrada l'organització d'aquesta Conselleria. Per a nosaltres, tal com s'ha estructurat i s'ha muntat, aquesta Conselleria és una suma de competències, un calaix de sastre —en algun moment ho hem dit— : l'adscripció de l'EAJA, vostè ja ho sap, vostès ja ho saben; la formació d'adults —ahir la meua companya Dolors Torrent en parlava— i ADIGSA és una barreja-barreja, una escudella barrejada, com deia una companya meua d'escó dies enrere. Això, a més a més, afegit que hi ha una manca de relació —almenys així es veu de la lectura que hem fet— amb els programes per a la joventut o amb els programes per a la igualtat, polítiques clarament definides a tot Europa com a polítiques de benestar social, ens impulsa a fer aquesta crítica, que creiem que és certa.

Una conselleria de benestar social comporta, essencialment, plantejament de programes integrats, de programes cohesionats, però no hem sabut veure, ni en la memòria ni en els similis de programes que se'ns han lliurat, aquesta orientació. (*Remor de veus.*)

No em vull estendre respecte a l'EAJA, perquè se n'ha parlat sobrerament en aquest hemicicle, però no ens agrada aquest article de la Llei de Pressupostos que diu que els beneficis aniran destinats, quan passin d'una determinada xifra, a desenvolupar més serveis de benestar social. Miri, en un estat social i de dret, que és el que tenim, els serveis socials s'han de finançar amb càrrec als pressupostos públics, i no si guanyem més o menys diners amb els beneficis del joc.

Per tant, no ens agrada, perquè això condiciona i pot provocar dues coses : que la gent jugui més perquè així seran beneficiaris els beneficis per a les zones més marginades o per als col·lectius de població que en tenen més necessitat; això no ens agrada perquè podria ser una incentivació del joc.

Respecte a la formació d'adults, jo haig de confessar que aquesta funció només s'ha adscrit a programes de benestar social en determinades situacions extremes, de subdesenvolupament. Els podria recordar Turquia el 1930; Cuba, el 60; Vietnam, el 80. No crec que tinguem res a veure amb aquestes situacions d'aquests països. (*Pausa.*)

Una altra irregularitat que hem trobat en examinar els Pressupostos és la referència a la Direcció General de la Infància. Aquesta Direcció General de la Infància dependrà de la Conselleria de Benestar Social; es crea el setembre del 88; el titular es nomena el desembre, però no hi ha pressupost, no hi figura, no hi ha organigrama, no està dintre dels pressupostos del Departament de Benestar Social. És o no és una direcció general adscrita al Departament de Benestar? No ho sabem, sembla que pel Decret que va sortir, sí, però no.

Una altra qüestió respecte al pressupost. Com ha dit el diputat que m'ha precedit, aquesta Conselleria disposa de 32.000 milions de pessetes, però si li restem el patrimoni transferit d'ADIGSA provinent de la Conselleria de Política Territorial; si li restem l'ICASS, del Departament de Sanitat —25.000 milions de pessetes—; si li restem la part corresponent a la formació d'adults que ve de la Conselleria d'Ensenyament, a nosaltres, fent números, ens ha quedat una dotació de 2.000 milions, dels quals més de la meitat —com també s'ha dit aquí— corresponen a dotacions de personal, capítol 1. I si a més a més d'aquests 2.000 milions considerem que el Gabinet del Conseller i la Secretaria General disposen de 642 milions, podem dir amb tota tranquil·litat que això és una conselleria miratge, que és una conselleria «aparador», perquè no té pràcticament res a oferir.

I aquí voldria dir quelcom en relació amb el finançament dels serveis socials. Crec que últimament s'han fet diverses declaracions per part del Conseller, de la primera autoritat de la Conselleria, del Departament, dient que els serveis socials de la Generalitat estan mal finançats, que hem de negociar més amb Madrid, que només ens donen un 9%. Jo els demano, de veritat, que no emboliquem la troca : crec que s'ha de parlar amb coneixement de causa, i vostès el tenen, aquest coneixement de causa. Aleshores, cal que aclarim la qüestió.

Els serveis socials tenen dos paquets : els serveis socials de la Generalitat —òrgan 41—, els serveis socials de la Seguretat Social —òrgan 42. L'òrgan 41 es financia de la manera normal, com es financien tots els serveis de la Generalitat. L'òrgan 42, que són els serveis socials de la Seguretat Social, estan sotmesos a un decret de transferències, que havia previst que en el termini de deu anys assolirien la màxima valoració, que, si no tinc malament les dades, és el 15,76, que pot ser el 16, que pot ser el 16,02; podem parlar, podem negociar, podem pressionar perquè aquest índex de ponderació sigui més just i més ajustat a la realitat de Catalunya. En aquest moment, segons les nostres dades, els serveis socials de la Seguretat Social estan en un finançament del 14,76, no del 9 o el 10%, com l'Honorable Conseller ens va dir en la compareixença que va fer a la Comissió de Política Social del Parlament de Catalunya. Parlem-ne, d'aquesta qüestió, perquè em sembla que ens estem confonent i estem confonent la ciutadania de Catalunya quan diem que necessitem més diners per als serveis socials. Tinguin en compte que els serveis socials de la Seguretat Social són una part del paquet general dels serveis socials de Catalunya, només una part. La major quantitat d'aquests diners són serveis socials de la Generalitat, no de l'òrgan 42, adscrit a la Seguretat Social. Per tant, parlem-ne, i no confonguem més la qüestió.

Respecte als objectius. Ens preocupa que la Conselleria tingui un objectiu partidista, i ho dic així, subratllat.

En diverses declaracions del Conseller Comas i en la mateixa compareixença que va fer en la Comissió de Política Social, va anunciar que de programa de benestar social a Catalunya, només n'hi ha un per al govern : que el Departament ha de complir i fer complir el que han votat els ciutadans de Catalunya, i aquest és el programa de CiU. Nosaltres, evidentment, respectuosos amb els resultats electorals, no traïem cap valor al programa de CiU, ni de bon tros, però a Catalunya hi ha altres legitimitats, que són les legitimitats municipals. A les eleccions

municipals, els ciutadans també voten programes de benestar social. Per tant, vostès s'han de posar d'acord, s'han de coordinar amb els ajuntaments per intentar fer un programa que respongui a la legitimitat de les eleccions autonòmiques, però també a la legitimitat de les eleccions municipals, perquè així ho estableixen les lleis de Catalunya, així ho estableixen les lleis de Catalunya quan es diu que els serveis socials tenen unes competències a nivell local, i unes competències a nivell autonòmic.

Un departament de Benestar Social ha d'estar per sobre de les gestions concretes. Catalunya s'ha de governar des de les administracions locals com des de les entitats comarcals i des de l'entitat autònoma, i aquestes tres administracions han de repartir-se les intervencions en el territori en funció de l'eficàcia i de l'eficiència, en funció d'allò que sigui millor per als ciutadans als quals tenim el dret i la responsabilitat de governar.

És en aquesta línia que la Conselleria ha de definir quins han d'ésser els programes bàsics i les cobertures mínimes que es volen establir per a donar cos, coherència a la política social. Nosaltres no hem trobat ni en les memòries ni en els programes que ens han lliurat les directrius generals de la Conselleria de Benestar Social. Hem trobat algunes actuacions pintoresques, com, per exemple, que la Conselleria col·laborarà amb les forces armades per donar a conèixer el patrimoni de Catalunya, o bé que la Conselleria participarà en el desenvolupament de la Llei de Defensa dels Animals, fent una campanya de sensibilització, o bé que la Conselleria també farà una campanya de sensibilització sobre els temes del medi.

Bé, em sembla que no són els programes adequats ni els més ajustats al que hauria de ser una conselleria de benestar social.

Respecte a l'ICASS, aquesta forma part de les esmenes tradicionals, clàssiques, que cada any portem aquí a debat. Sempre, en presentar aquesta esmena, hi ha un rerafons semblant: pocs recursos, manca d'orientacions, manca de programes, i cada any venim a insistir novament en aquestes dues qüestions.

En relació amb l'estat de despeses, jo voldria dir que l'increment anual que té l'ICASS ho és, mal que els pesi, gràcies al finançament de la Seguretat Social, i, si ho volen, podem posar números de costat per veure com l'increment important de l'any passat ho va ser gràcies que la Seguretat Social va doblar la seva dotació pressupostària, i aquest any també l'increment de la Seguretat Social està un punt i mig més alt que no pas l'increment dels serveis socials de la Generalitat. M'estalvio els números perquè, atesa la situació i l'hora, en tot cas en podem parlar en un altre moment del debat parlamentari.

I vull entrar en el tema dels programes, perquè, precisament, l'ICASS és el que té els programes més concrets de desenvolupament de la política de serveis socials. Jo pregunto, nosaltres preguntem què s'ha fet del primer Pla d'Actuació Social? El primer Pla d'Actuació Social va ser aprovat pel Consell Executiu el 28 i el 29 de gener de 1988. És un Pla que arrosegàvem des del començament, des de després del debat de la Llei de Serveis Socials. Suposo que és vàlid, aquest Pla d'Actuació Social, vostès no em diuen el contrari, però no figura pràcticament enlloc ni de la memòria ni dels programes. No sabem què pensen fer vostès per desenvolupar-lo i per a nosaltres era un punt de referència i una eina molt valuosa per saber, nosaltres i

els ciutadans, on volen anar vostès amb la seva política.

Deia aquest Pla, per exemple, pel que fa referència a les persones amb disminució: Creació, en quatre anys, de 3.000 places en llars-residències de persones lleugeres i amb minusvalidesa profunda i també de tallers. Això significava crear 75 centres residencials, 11 de profunds, 19 tallers... En l'anterior legislatura, l'anterior Conseller es va comprometre, en una compareixença a la Comissió de Política Social, a crear 250 places de llars per a disminuïts profunds i 70 de lleugers. Hi havia un compromís d'invertir en aquests quatre anys 3.628 milions de pessetes. L'any 89, només hi ha una dotació per a inversions de 350 milions de pessetes, que no sabem exactament on han d'anar destinats. Aleshores, la nostra pregunta és: com pensen donar compliment, atesa la situació, el contingut pressupostari, al Pla d'Actuació Social? Com lliga això, i en quin termini de temps es compliran aquests compromisos del Consell Executiu?

Per altra banda, torno a repetir el que deia abans d'ahir en una intervenció a l'articulat, tots hem rebut a la bústia del Parlament una carta firmada per diversos col·lectius de disminuïts de Catalunya, en què ens feien un conjunt de demandes que nosaltres vàrem portar al debat de Pressupostos, a l'estat de despeses, en Comissió, i aquestes esmenes varen ser refusades. Eren esmenes que feien referència a l'habitatge —també se'n va parlar, en el moment que estàvem parlant, fent la defensa de l'ADIGSA—, mitjans de comunicació, transport i accessibilitat, barreres arquitectòniques, política de salut... Bé, jo els pregunto si hi ha connexió amb aquests grups de persones amb disminució que estan demanant al nostre Govern de Catalunya un conjunt de millores, una rectificació d'una política. És realitzable el que demanen? Per quant temps? Tenen la intenció de recollir i atendre aquestes demandes? Suposo que sí, però, per a quan?, com ho faran?, com?, de quina manera? En el Pressupost això no surt, i aquesta és la nostra preocupació. És la Llei més important del Parlament de Catalunya, és la Llei més important del Govern de la Generalitat, el Pressupost configura la política a seguir.

Respecte a la vellesa, passa més o menys el mateix. En el Pressupost no trobem una resposta a la necessitat de demanda que hi ha en aquest moment a Catalunya. Catalunya té una alta taxa d'envelliment, això vostès ho saben molt bé. En el Consell Executiu es parla ja de les polítiques per a la quarta edat, per als ciutadans que tenen vuitanta anys i més. Sortosament per a molts, l'esperança de vida augmenta i es traspasa la frontera de vuitanta a vuitanta-quatre.

Si mal no ho recordo, el Mapa de Serveis Socials deia que l'any 90 per cada dues persones grans n'hi haurà una de jove, una de menys de quinze anys. Per més de dues persones de seixanta-cinc anys, n'hi haurà una de menys de catorze, o de quinze anys, em sembla recordar-ho, em sembla que no m'equivoco. Això vol dir que les necessitats són urgents i que hem d'endegar una política a deu anys vista que pugui donar cabuda al conjunt de necessitats que es produiran.

També el Pla d'Actuació Social deia que per al 88-91 crearia 1.315 places de residència assistida. El 88 havien d'iniciar la construcció de 13 centres, la qual cosa suposava 680 places. Les nostres dades, les que hem esbrinat a través dels ajuntaments, ens confirmen que això no ha estat realitat, i no ha estat realitat els diré per què: perquè fa tres anys que diuen

que comencen la construcció d'una residència a Badalona, al parc Serentill. A l'anterior legislatura es va posar la primera pedra; en aquest moment, encara no s'ha començat l'obra. És cert, esbrini-ho, senyor Conseller, esbrini-ho.

A Cornellà, passa el mateix : hi havia un compromís l'any passat de començar una residència, hi havia pressupostats, en el Pressupost de l'any passat, 200 milions de pessetes, i aquesta residència encara no s'ha començat. Els fem la mateixa pregunta : Com pensen instrumentar aquesta política?, quin pressupost hi pensen dedicar?, per quants anys?...

En relació amb l'atenció primària. Nosaltres voldríem saber quines són les previsions de cobertura, d'acord amb el Pla d'Actuació Social, en quatre anys. Vostès deien en aquest Pla que en quatre anys arribaríem al 100% de la cobertura dels serveis socials d'atenció primària, ho deien vostès. L'any passat, el nostre càlcul ens aproximava a un 30%, un 35% de cobertura de serveis d'atenció primària, que són aquells als quals poden accedir els ciutadans perquè són els més pròxims en el territori.

Per altra part, dintre de l'atenció primària, hi ha una partida que ens preocupa, que és a la qual feia referència també el diputat que m'ha precedit d'Esquerra Republicana, que és la destinació dedicada a la lluita contra la pobresa. Any 1988, 225 milions; any 1989, 225 milions. Nosaltres voldríem que ens expliquessin com pensen portar a cap el programa de lluita contra la pobresa. Jo deia abans-d'ahir, en la defensa d'una esmena, que estàvem tips de sentir xerrar els xerraires del problema de la pobresa i de la marginació. «Obras son amores y no buenas razones», i perdonin l'expressió en castellà, però crec que s'ha d'instrumentar ja una política; l'únic positiu que hem vist de la majoria de la Cambra, amb la qual cosa nosaltres també estem d'acord, és crear una comissió d'estudi, però una comissió d'estudi no soluciona cap problema : estudia, estudia. El tema està suficientment estudiat a Europa i d'aquí a quatre dies a Catalunya, perquè vostès van encarregar un mapa. El que cal és instrumentar una política efectiva per fer una política de lluita contra la pobresa, i l'esmena que nosaltres els proposem, amb un mínim social garantit, hauria estat una bona mesura per demostrar que hi ha voluntat per començar aquesta actuació.

Respecte a la política per a la infància, com que no ho entenem, deixem que ens ho expliquin vostès. Hi ha hagut una baixa considerable a tota la secció; no sabem què ha passat. Sabem que les escoles bressol han passat a Ensenyament, però, a la vegada, vostès no han dotat això pressupostàriament. No es pot presentar un pressupost amb una baixa considerable, de 600 milions, en un programa que vostès diuen que serà prioritari. No es pot fer això! Esperant que ens vinguin els diners del Departament de Justícia, de la Direcció General de Protecció de Menors, em sembla que aquestes irregularitats administratives no se les pot permetre un govern que administrativament actua seriosament i que coneix els números i la dinàmica pressupostària.

Bé, no m'allargo més. Aquests eren els principals motius pels quals nosaltres presentàvem aquestes dues esmenes de retorn. Com deia al començament, ens hauria agradat no presentar-la, aquesta esmena, perquè som uns defensors de les polítiques de benestar social i volem que aquest país visqui en millors condicions, però si vostès no s'hi esmercen una mica més, no hi posen més diners i més voluntat en les memòries, i més informació i transparència de cara a aquells que volem par-

ticipar i col·laborar a endegar aquesta política per a Catalunya, difícilment creiem que això serà possible durant l'any 1989.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyora Diputada. Restava encara l'esmena 334, del Grup Mixt, corresponent al Departament de Benestar Social. Per substantiar aquesta esmena té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, 32.000 milions de pessetes és el pressupost que dedica el Govern de la Generalitat de Catalunya al benestar social. Si jo fos un publicista que treballés per al Govern de la Generalitat, segurament triaria aquest *slogan* per a una campanya publicitària —per a una d'aquestes campanyes publicitàries a les quals el Govern de la Generalitat és tan afeccionat—, però, és clar, com que jo no sóc publicista, no ho faré. 32.200 milions de pessetes és el pressupost de la nova Conselleria de Benestar Social. Ara veurem què farà la Conselleria amb aquests diners. De moment, el que farà és transferir 21.992 d'aquests milions a la Seguretat Social, com a transferència corrent —14.966 milions de la Direcció General de Serveis Socials a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, i 7.026 milions per als serveis socials de la Seguretat Social; després, transferirà 700 milions de pessetes des de la Direcció General de Serveis Comunitaris a ADIGSA, per a despeses de funcionament i gestió; després, transferirà 126 milions de pessetes als ajuntaments per a diferents activitats com la formació d'adults i recerca, des de la Direcció General d'Afers Socials, i 15 milions, també per als ajuntaments, i el de la Direcció General d'Afers Comunitaris per a —diuen vostès amb rotunditat— «altres subvencions a ajuntaments». També transferiran 164 milions a llogaters, a entitats privades que realitzin activitats de formació d'adults i a famílies i institucions sense finalitat de lucre. En definitiva, el Departament de Benestar Social farà transferències corrents per import de 22.998 milions —21.992, com ja he dit, a la Seguretat Social, i 1.006 a diverses entitats, sense que hàgim pogut esbrinar per a quina finalitat concreta, llevat les esmentades d'ADIGSA.

També farà, aquest Departament, transferències de capital, i les farà per import de 5.638 milions de pessetes : 2.638 milions a l'ICASS i 3.000 a ADIGSA, per a inversions en mobiliari i en edificis corresponents al patrimoni públic d'habitatge transferit. És a dir, resumint, el Departament de Benestar Social farà només d'intermediari —pessetes que entren per una porta i surten per una altra— per un total de 28.636 milions de pessetes, el 88,69% del seu pressupost. Llavors, què li queda? Doncs, li queden 3.651 milions de pessetes, l'11,31%, que la Conselleria gestionarà directament. Sumin vostès els 3.700 milions de pessetes transferits a ADIGSA, que també, òbviament, és una inversió per a benestar social, i estem en els 7.000 milions de pessetes que són, justament, els ingressos del joc.

Parlem dels 3.651 milions de pessetes gestionats directament per la Conselleria, perquè de la resta ja en vàrem parlar ahir en substantiar l'esmena a la totalitat dels pressupostos d'ADIGSA. Per què serveixen? Doncs, 2.221 d'aquests milions serveixen per a despeses de personal : el 60%. Per fer què? No ho sabem, vostès no ho diuen. 813 milions de pessetes per a despeses de béns corrents i de serveis, el 22,26%. I, la resta,

de 515 milions de pessetes, les dediquen a inversions. A quines inversions? Doncs, la més significativa correspon a una partida de 438 milions de pessetes d'inversions en edificis. Hem anat a la llista d'inversions i hem trobat la solució: es tracta d'una inversió en equipaments comunitaris no comarcalitzable. Aleshores, ja podem fer el resum: un departament de benestar social que transfereix el 88,69% dels seus ingressos i, dels 3.658 restants, n'empra 2.200 en personal, 813 en no sabem quines despeses de béns corrents i serveis, i 515 milions de pessetes en inversions, dels quals, 438 és una inversió no comarcalitzable. Suposo, senyores diputades, senyors diputats, que no els sorprendrà que amb tot aquest reguitzell de dades aclaridores, demanem el retorn del pressupost de despeses del Departament de Benestar Social al Consell Executiu.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara el torn en contra a aquest conjunt d'esmenes presentades pels diferents grups, torn en contra que farà l'Illustre Diputat, en nom del Grup de Convergència i Unió, senyor Renau.

El Sr. RENAU: Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc he de dir que jo defensaré només el retorn dels pressupostos de la Conselleria de Benestar Social (*remor de veus*), el torn en contra, perdó. Les altres les farà el company Francesc Codina.

Bé, jo diria aquí dues coses, fonamentalment. Primer de tot, els he de dir que, vertaderament, el Departament de Benestar Social és un departament nou, però no és nova la política de benestar social, que ja s'ha practicat sempre en tots els Governos del President Pujol. Des de l'any 1980, en les competències dels diferents departaments sobre benestar social, sempre, cada any, hi ha hagut increments importants dels pressupostos. I aquest any, també; aquest any ja existeix un nou departament en el qual, exactament, si els meus càlculs no són equivocats, ha existit exactament un augment d'un 22% dels pressupostos. Aleshores, per anar contestant de mica en mica tots els diferents grups, els diria, primer de tot al Grup d'Iniciativa per Catalunya, el qual, la primera esmena que ens ha fet és dir que el capítol 1, del Gabinet del Conseller, és un capítol molt elevat. Jo crec, senyora Diputada, que vostè no deu haver llegit tots els altres departaments de la Generalitat. Exactament en capítol 1 i capítol 2, el Gabinet del Conseller de Benestar Social és menys de la meitat de totes les altres conselleries. Per tant, jo crec que aquesta Conselleria vertaderament està fent un esforç perquè aquestes despeses, aquesta remuneració de personal no sigui tan elevada.

En segon lloc, jo crec que és molt important que vostès tinguin exactament el que nosaltres creiem que és benestar social. Aquesta definició que ara jo faré és exactament la definició que ens va fer el Conseller de Benestar Social quan va venir a la Comissió per fer una comissió informativa, a petició d'ell mateix. Exactament, el Govern i el nostre Grup i el Conseller diuen que «benestar social són tots aquells nivells de serveis socials mínims que tot ciutadà té dret que la societat li doni, li possibiliti, i que, aleshores, aquesta societat té el deure de facilitar-los. És per possibilitar la realització de la personal com a tal». Per tant, dintre d'aquesta política de benestar social, hi ha aspectes que són competències directes del Departament. El Departament també, per a això, ha de possibilitar, dintre de

l'organització del Govern, allò que no sigui competència seva, allò que hagi de fer tot el Govern, tota l'acció de govern, que facin la mateixa política, tant referent als joves, com a l'esport, com a l'ensenyament, o en totes les altres qüestions que no siguin competència directa del Departament. Jo crec que, si vostès consideren que aquesta és la nostra definició del benestar social, moltes de les crítiques que s'han fet no s'haurien hagut de fer. Aleshores, passant a les esmenes que ens ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana... Perdó, abans de res, també, la senyora Diputada ens ha parlat de les oficines de benestar social, i que ells havien presentat una esmena a la totalitat a la Direcció General d'Acció Cívica. Nosaltres creiem que la Direcció General d'Acció Cívica té dos components molt importants: primer de tot, les oficines del benestar social i, les altres, el servei de promoció. Dintre de les oficines de benestar social hi ha quatre objectius fonamentals, i jo crec que d'aquests objectius no n'hi ha cap que pugui dir-se que és de tipus electoral. Aquests objectius són, primer de tot, informar i ajudar el ciutadà, que pugui resoldre, a través de les oficines de benestar social, totes les gestions que pugui fer davant l'Administració de la Generalitat; segon, tasca de cursets; tercer, atenció i ajut a la infància, i, quart, a les oficines de benestar social es crearan biblioteques populars. A més de tot això, aquestes oficines s'aniran ampliant i s'arribarà, durant l'any 89, a una comarcalització. I, després, hi ha l'altre servei, el de promoció, evident, que són totes les campanyes d'acció cívica, com es puguin fer, de «Cara neta», «Aprendre idiomes», etcètera, i també aprofundir en l'actuació en relació amb el voluntariat.

Quant a l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, intentaré ser molt breu, perquè ells, sobretot —ja els he explicat ara quin és el nostre model de benestar social—..., i, en segon lloc, el que li diré, per no fer-me pesat, és que, vertaderament, en el moment abans d'entrar en Comissió, vostès no sabien, les partides 229.07, quines eren, però jo crec que en la Comissió li vaig dir exactament totes, i si no fos que és molt pesat, en aquests moments els les podria llegir totes, exactament, quantitat per quantitat. (*Remor de veus.*) Si ho vol, les hi diré quantitat per quantitat, però és molt llarg. Bé. (*Pausa. Remor de veus.*)

Quant a l'esmena del Grup Socialista, bé, jo diria..., primer de tot ha parlat de tota una sèrie de coses, però em fa la impressió, i d'això li demano que m'excusi, és que no devia haver assistit a la comissió informativa —malgrat que n'és la Presidenta—; devia, potser, estar atrafegada comptant vots, perquè, vertaderament, vostè ha dit que no hi havia cap programa, i jo crec que el Conseller de Benestar Social, en aquella sessió informativa, ens va explicar tots els programes de totes les direccions generals. Jo crec que sí; per tant, ja ho dic, probablement, en aquells moments, devia tenir unes altres feines. Si en aquests moments la senyora Diputada creu que els hi haig de repetir tots, doncs, començaria —perquè aquí tinc la transcripció exacta de tot el que va dir el Conseller en aquell moment, de tots els programes i de totes les actuacions que pensa fer la Conselleria de Benestar Social. Però, per economia processal, com diu el nostre estimat Diputat Raimon Escudé, jo crec que no val la pena; no sé si ha sortit publicat ja, però sembla que no faltará gaire... (*Remor de veus.*) Ja ha sortit publicat. Per tant, li prego, doncs, que llegeixi exactament tots els programes que es poden fer.

Finalment, jo diria només una cosa, dues coses : una, referent als ajuntaments. Bé, referent als ajuntaments, jo també crec que —el Conseller va dir-ho i jo aquí ho repeteixo— el Departament té com a principi buscar la col·laboració de tots i de tothom. En primer lloc, aquesta col·laboració la cercarà sempre amb les institucions públiques, com pugui ser l'ajuntament, però cercar la col·laboració dels ajuntaments no vol dir cercar-la de qualsevol manera, sinó que vol dir en funció d'un programa, vol dir en funció d'un control que s'ha d'exercir i en funció que la Generalitat de Catalunya ha de ser reconeguda com a govern de Catalunya. Per tant, aquesta col·laboració amb els ajuntaments hi és i hi serà —no pateixi, senyora Diputada. I l'última cosa, només parlant de l'EAJA.

Jo ahir no sé si vaig dir-ho, però és que vertaderament vostè ha dit que el pressupost del Departament depèn del joc, i això no és cert. L'EAJA exactament és : els pressupostos del Departament de Benestar Social és un i concret, existeix el que és, i nosaltres no diem : «es podrà fer allò si s'aconsegueixen més ingressos o es deixarà de fer si se n'aconsegueixen menys», no, el pressupost és el que és; ara, si existeixen més ingressos, evidentment que es dedicaran a benestar social.

Per no fer-me més llarg, per tots aquests motius, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes de retorn dels pressupostos de Benestar Social.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Correspon ara de defensar les esmenes 300, 301 i 302, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, tasca que desenvoluparà l'Illustre Diputat senyor Codina. Té la paraula.

El Sr. CODINA : Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, em permetran que abans de començar aquesta intervenció —que ho faré replicant les intervencions que han fet els diferents grups— faci una petita referència a l'acte que ahir l'empresa associada Mauri-Parera va oferir, i que em sembla que des d'un punt de vista d'estricta justícia s'hauria d'ampliar a la Il·lustre Diputada senyora Montserrat, del Grup Popular, que ens va obsequiar amb uns magnífics i exquisits «taps de cava». (*Remor de veus.*)

Per una qüestió de metodologia intentaré seguir el mateix ordre de les intervencions que s'han anat produint pel que fa a aquestes esmenes de retorn de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. Certament, aquesta economia processal a què fa uns segons alludia el meu company Enric Renau, i a què tantes vegades va alludir el senyor Raimon Escudé, facilita si més no en el temps la possibilitat d'acumulació... Perdó, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Digui, Illustre senyor Diputat.

El Sr. CODINA : Sí, m'agradaria dirigir-me especialment als meus Il·lustres contradictors, que he procurat amb la màxima atenció recollir els seus arguments, i m'agradaria que, si més no ells tres, intentessin escoltar-me, segurament no pas per convèncer-los, però...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Continui, senyor Diputat.

El Sr. CODINA : Gràcies; molt amable, senyor President. Deia doncs que la facilitat d'economia processal que tantes vegades s'ha mencionat ja al llarg d'aquest debat fa que amb l'acu-

mulació de diverses esmenes potser es guanyi un temps, però ben segur que també complica una mica el debat : hem assistit a una defensa d'esmenes que, en el cas concret d'Iniciativa per Catalunya, la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabián diria jo que ha esmerçat una quantitat important del seu temps parlant del conjunt de la Conselleria, del Departament de Benestar Social i molt poquet de l'ICASS, i és lògic, un institut com l'ICASS que té pràcticament el 70% o el 75% del pressupost, que aporta, del pressupost de Benestar Social, és lògic que hi hagi aquest intent d'aglutinar les dues defenses. Una mica la meua especialització en el tema de l'ICASS em permetrà que contesti més aquells contradictors/contradictores que s'han estès més en el camp de l'ICASS que no pas en el de Benestar Social, entre altres raons perquè no em toca i ho ha fet molt bé el meu company senyor Renau.

En definitiva, la senyora Rosa Fabián, de l'ICASS només ha dit que hi ha pocs diners. Tenia la pretensió —i així ho va defensar en les esmenes a Comissió— que part dels diners que treia d'altres direccions generals del Departament passessin a l'ICASS. Doncs miri, jo també estic d'acord amb vostè, és a dir, l'ICASS no té suficients diners, a tots ens agradaria que n'hi haguessin més, i jo penso que no n'hi ha prou —després ja intentaré explicar de quina forma es pot o no incrementar aquest pressupost.

Per part d'Esquerra Republicana, que també ha fet la defensa de les esmenes conjunta, li destacaria dues coses que ha dit avui i una que va dir el dia de la Comissió —si em permet el senyor diputat. De les dues a què ha fet esment avui, i ha marcat d'una forma molt important la mancança, la poca quantitat destinada al món dels disminuïts : ha dit que era un dels col·lectius que, des del seu punt de vista, estava més maltractat, és a dir que necessitarien millors dotacions, i jo també hi estic d'acord —i ja li explicaré també per què sí i per què no es pot arribar a ampliar aquests crèdits. I després ha fet un altre esment referent a la SIDA : ha dit que no trobava cap partida, cap possibilitat, des del punt de vista del Departament de Benestar Social, del tractament de la SIDA. Jo li vull dir, senyor Colom, des del màxim respecte que m'ofereix vostè com a persona i el màxim respecte que em produeix a mi el fet de tenir un familiar proper, molt proper, afectat per la malaltia, que realment és un tema que s'ha de tractar, el que passa és que també li dic amb tota sinceritat que no veig que sigui el Departament de Benestar Social qui ho hagi de fer; entenc —entenc i vostè m'ha de respectar la meua opinió— que és un tema, diríem, més lògic tractar-lo des del punt de vista sanitari que no pas des del punt de vista del que configura l'actual Departament de Benestar Social.

El Grup Socialista, la senyora Barenys començava dient : «no m'hauria agradat presentar aquesta esmena». Això, m'ho ha dit cada any. I li vull recordar el que em va dir l'any passat, en el darrer debat de l'anterior legislatura; em deia el mateix : «no m'agradaria», i em deia : «jo sé que quan pugi el representant del Grup de la majoria» —em deia l'any passat— «em dirà que aquest és un any ben dotat econòmicament». I va ser-ho : vam fer un salt important, des del punt de vista qualitatiu i des del punt de vista quantitatiu, va haver-hi un increment al voltant del 22%, si no ho recordo malament. Llavors, ella em deia : «aquest any la nostra reclamació, la nostra esmena a la totalitat la presentem no per l'aspecte econòmic,

no perquè pensem que sigui insuficient el pressupost, sinó que la presentem perquè hi ha manca de programes, perquè la qualitat d'alguna forma no respon a la que vostè desitjaria». Bé, aquest any, que hi ha més diners que l'any passat —ja els ho explicaré—, hi ha més diners que l'any passat, torna a treure'm l'argument que hi ha pocs diners. D'acord, doncs, possiblement hi hagi pocs diners, però és clar, per poder donar resposta a tots aquests interrogants, a totes aquestes preguntes que s'han plantejat, només se m'acut una manera de fer-ho, i és intentar anar-les responent d'una en una.

Ha volgut també tocar la senyora Barenys, molt de passada, el tema de l'EAJA; jo també vull entrar-hi. Jo vull entrar-hi no per la qüestió del joc —Déu me'n lliuri—, sinó pel fet que ha produït certs escrúpols en alguns representants de grups de l'oposició el fet que diners procedents de l'EAJA, és a dir procedents del joc, s'invertissin en serveis socials. A mi, em semblaria molt lògic que si el Departament de Benestar Social —i concretament l'ICASS— fossin departaments que s'alimentessin bàsicament del joc, em semblaria fins i tot contraproductiu; ara bé, que hi hagi una part, que hi hagi una part i, en definitiva, que hi hagi una destinació finalista, una part d'aquesta destinació finalista del joc cap a Benestar Social, em sembla que —recordant unes paraules que deia un company del seu Grup ahir—, escolti, això és gramàtica *parda*, el que interessa és que vinguin més diners. És a dir, em sembla que no hem de fer escarafalls que vinguin diners d'on vinguin per intentar resoldre problemes de serveis socials.

I al senyor Colom li voldria dir que l'anterior legislatura, el seu Il·lustre company de partit senyor Alay va presentar a aquesta Cambra diverses interpellacions seguides de mocions amb temes referents al perquè taxes que es produïen d'un increment de les butlletes del bingo no es destinaven, tal com era la previsió del Govern, totes a serveis socials. És a dir, en aquests moments, vostès o el seu grup —els companys de partit que en aquells moments estaven asseguts als escons del Parlament— (*remor de veus*) forçaven... —perdó, senyor Casanovas, algú, doncs, dels que en aquests moments no hi són—, forçaven i exigien que el Govern destinés les vint pessetes que hi havia d'increment de les butlletes del bingo, procedents del joc, que es destinessin a benestar social. Avui vostè ens parla de com se'ns acut intentar blanquejar, deia —amb tota la connotació, vostè ho deia ahir—, com s'intentava blanquejar diner del joc embolicant el benestar social. I jo li he volgut fer aquesta referència perquè de vegades és convenient recordar quins posicionaments s'han tingut només amb un any de diferència gent, persones, polítics procedents de les mateixes formacions polítiques. Però jo insisteixo que, més enllà d'això, per a mi l'important és que si hi ha diners, vinguin d'on vinguin, que vagin destinats a serveis socials, benvinguts siguin.

La senyora Barenys ens deia també : «no emboliquem la troca amb el tema de l'INSERSO». D'acord, senyora Barenys. Jo aquest any aquest tema no el pensava tocar —sap que l'any passat i gairebé cada any n'hem parlat, del tema de l'INSERSO—, però vostè m'ho ha posat fàcil : n'haig de tornar a parlar. Diu : «no emboliqui la troca». És possible que dit així i no explicat res més podria interpretar-se que hi ha una voluntat per part del Grup de la majoria d'anar embolicant la troca i amagant l'ou i explicant, doncs, que l'INSERSO, les aportacions que fa la Generalitat són les correctes o no. Les se-

nyores i els senyors diputats han de saber —si no ho saben— que l'INSERSO fa el següent : de tota la quantitat que pressuposta l'Estat per a Seguretat Social de l'INSERSO, només el 47% d'aquesta quantitat la reserva per distribuir a les comunitats autònomes; el 53% restant se'l queda, com una despesa a utilitzar pel mateix Estat, és a dir per serveis centralitzats. Això és així, senyora Barenys —i si ara no és el moment de parlar-ne, com vostè ha dit, ja en parlarem— : el 47% del pressupost de l'INSERSO és aquell que es distribueix a les comunitats autònomes. Jo em pregunto i li preguntaria : de la resta, del 53%, quin benefici directe o indirecte en tenim Catalunya? Poc. Les vacances dels jubilats? Tenim algun centre de l'INSERSO que estigui a Catalunya? Tenim alguna possibilitat de gaudir d'aquests serveis? En tot cas, molt poca. Si aplicéssim només la part que correspondria al total del pressupost de l'INSERSO a Catalunya, no és el 8,9 que deia el Conseller de Benestar Social —va tirar alt—, seria el 6,7; el total de l'aportació del pressupost de l'INSERSO que es fa a Catalunya és el 6,7, no el 8,9; el 8,9, s'és generós, essent així. És a dir, hi ha una voluntat d'intentar retreure part d'aquestes quantitats que formen el global del pressupost de l'INSERSO donant-li, diguem-ho així, la possibilitat que sigui l'Estat qui ho distribueixi. Ara com ara, ara com ara encara estem al voltant del 8,9, 9, 9,2 —aproximadament, perquè és difícil de saber— d'aportació.

Jo estic d'acord, senyora Barenys, que vostè diu que aquest any els pressupostos de la Seguretat Social han estat elevats, i és cert; però escolti'm, aquest no és cap premi que ens doni el Govern de Madrid, aquest és un dret que tenim els catalans de rebre. Per tant, si s'ha apujat, no s'ha apujat encara ni de bon tros tot allò, no que convindria, sinó que merescudament li toca a Catalunya, i que no és, amb un germà gran com ha estat tantes vegades, en les anteriors legislatures, quan l'ICASS estava a Sanitat, deïem : «Home, és que..., bé, Sanitat és un monstre molt important i, per tant, l'INSERSO...», l'INSERSO, en aquest cas l'ICASS, «és el germanet petit», i, certament, això és així. A Sanitat, en aquests moments, s'està parlant del 16% d'aportació de l'ICS a l'ICASS; 16%. Saben el que representa poder pujar del 8,9, el 9, o el 10, és igual, saben què són 6 punts del pressupost de la Seguretat Social per damunt? Jo li asseguro que moltes —segurament totes, però no generalitzaré tant—, moltes de les afirmacions que s'han fet des d'aquesta tribuna pels il·lustres representants de l'oposició, de grups de l'oposició, amb aquesta diferència d'aquests 4-5 punts que l'INSERSO nega —que l'INSERSO nega— a la ciutadania de Catalunya, podríem resoldre'ls? No se'ns digui que no.

També se'ls ha de reconèixer l'esforç municipal que han fet els ajuntaments, cobrint part dels déficits de serveis socials. Té raó. Vostè sap que tinc una formació municipalista i que, per tant, lamento de vegades que altres administracions, en general, no puguin arribar a atendre totes aquelles qüestions que poden ser derivades de les seves pròpies obligacions, és cert. Però cal reconèixer també —i això ho torno a lligar amb també en el tema de l'INSERSO— que la Generalitat de Catalunya té una mancança important d'aportació de diners de l'Estat cap a la Generalitat.

Coordinació amb els municipis, ens deia. Escolti, molta. El que passa és que..., sí, sí, senyora Barenys, molta. Ens ha parlat

del tema de l'atenció primària. Jo li preguntaria col·loquialment : és que té alguna queixa de la col·laboració de Benestar Social, concretament de l'ICASS, amb els municipis? 900 milions, senyora Barenys, per als equips bàsics d'atenció primària : 900 milions l'any 89, senyora Barenys.

El que passa és una altra cosa, aquí hi ha un rerafons més important que aquest, que és un rerafons polític i que s'hi pot estar d'acord o no. Vostès voldrien que la Generalitat tingués una actuació més directa amb els ajuntaments, és a dir que tingués un esforç superior cap a les entitats locals i que en tingués molt menys cap a les entitats, diríem, de la societat civil. I ara em permetrà el senyor Colom que li recordi el comentari en el debat de Comissió, quan feia referència, en una de les seves esmenes, que hauríem de dotar amb major quantia les quantitats destinades a les famílies..., en definitiva, als ajuts a entitats sense finalitat de lucre. És clar, hi ha dos conceptes, hi ha dues maneres, i ens recordava el tema de l'IREs i, per tant, d'alguna manera se'ns estava criticant que no ajudàvem prou la societat civil, diguem-ho així, la societat social de Catalunya.

Home, en tot cas, no ajudem o no podem ajudar prou a tots plegats, però no a uns o als altres, perquè fer-ho d'una manera o una altra és el que distingeix, precisament, posicionaments polítics, és el que distingeix precisament posicionaments polítics. Jo estic d'acord que el Grup Socialista, i concretament la senyora Barenys defensi un major ajut als ajuntaments i menys cap a la societat civil; jo ho defenso. El que passa és que estem defensant dos models d'aplicació de serveis socials diferents. I, escolti'm, mentre no es demostrï el contrari, ara com ara encara la majoria del poble de Catalunya pensa que és millor aquest sistema que no pas l'altre, i un dia potser canviarà, doncs, ho haurem d'acceptar. Ara com ara, ara com ara, i no fa pas gaire temps, el mes de maig, la majoria del poble de Catalunya deia que els serveis socials entesos com els entén la coalició de Convergència i Unió són els que convenen al país, respectant al màxim qualsevol altra de les ideologies. És a dir, jo l'entenc, i l'entenc doblement, senyora Barenys, i l'entenc doblement perquè vostè està actuant —i fa molt bé, fa molt bé, i sap que l'he lloada sempre que he pogut— des d'una posició d'oposició, i l'entenc perquè jo també sóc oposició, no aquí, però sóc oposició en un ajuntament important de Catalunya, i sé el que es pateix, i sé com és de difícil defensar unes teories que no prosperen; però, és clar, només tinc una solució per no barallar-me amb els seus companys socialistes de l'Hospitalet, i és guanyar les eleccions jo. Mentre això no passi, mentre nosaltres no puguem guanyar les eleccions a l'Hospitalet, difícilment la política municipal podrà ser aquella que nosaltres defensem. Doncs, aquí, és exactament igual, aquí és exactament igual.

Pel muntant total del pressupost —i amb això aniré acabant, no per ganes, perquè és un tema que m'apassiona, que m'agrada, i que em sembla que pot donar molt i molt de si—, pel que fa al tema de pressupostos, aquest any hi ha hagut un increment important, i no ens enganyem. Si ens mirem la memòria, veurem que l'increment és del 6,8, i... : «Home!, important, un 6,8...», doncs, sí. L'increment és important per dues raons. És important perquè l'any passat el salt, és a dir, el punt de sortida que fèiem del 87 al 88 va ser, com deia abans, un salt importantíssim, amb un increment del 22%, o sigui que va ser molt alt. I, per altra banda, perquè allò que vostè no entenia,

senyora Barenys, tot el paquet d'infància passa..., no tot el paquet d'infància, és a dir, hi ha una part del paquet d'infància que surt de l'ICASS i passa a la Direcció General d'Infància, i després hi ha una altra quantitat molt important —mil i escaig de milions de pessetes—, que ha passat a Ensenyament. És clar, han passat els edificis, han passat les guarderies —és a dir, les llars d'infants—, ha passat l'equipament humà i han passat les dotacions. Ahir, algú ens volia fer creure que 225 milions, aproximadament, era la quantitat que es destinava des d'Ensenyament a Infància; no : són 225 milions, més... —el senyor Cadevall era, precisament, en aquest moment no hi és—, no només aquestes dotacions per subvencions, sinó, a més, tot el que és l'aparell propi, és a dir, edificis, equipaments humans, pressupostos per al manteniment d'aquests equips humans.

Si Infància aquest any, si tot el capítol de guarderies que ha passat a Ensenyament hagués estat encara a l'ICASS, l'increment de l'ICASS no hauria estat del 6,8, hauria estat, aproximadament, del 12,5 al 13%.

Per tant, jo voldria —i ara sí que de debò, ja acabo— reconèixer tot el que ja he reconegut, reconèixer també que en el món dels disminuïts s'ha fet molt, s'ha fet molt. Senyor Colom, jo no sé els anys que fa que vostè es dedica o que segueix amb interès el tema dels disminuïts. Jo li asseguro que s'ha fet molt. Miri, el Pressupost de l'any 84, per a tot l'ICASS o per a tots els serveis socials van ser 8.000 milions; estem parlant de 25.000; en quatre anys, hem multiplicat per tres els pressupostos de l'ICASS. I aquests pressupostos, la majoria, és a dir, un percentatge elevadíssim, van destinats al món dels disminuïts. I el mateix món dels disminuïts això ho reconeix —físics, psíquics o sensorials—, i diuen : «No n'hi ha prou», i tenen raó, no n'hi ha prou, però s'ha fet molt. Els increments han estat molt importants. I ells diuen, fins i tot els col·lectius de disminuïts diuen aquest any : «Hi ha hagut un increment important, de quantitat i de qualitat», no ens ho poden negar, els números són els números, però diuen «en canvi, hi ha els sectors individualitzats que encara no estan prou ben atesos, i necessitariem al voltant de 200-250 milions de pessetes més.» Jo, des de la responsabilitat que em dona ser un diputat que ara és a la majoria, però pel fet de ser diputat, i com sempre he fet amb el col·lectiu de disminuïts, sempre, em poso a la seva disposició per intentar, entre tots plegats, trobar aquesta quantitat —200-225 milions de pessetes, que és una quantitat important però que tampoc és excessiva—, i, per tant, les diferències de què vostès intenten acusar-nos, com a gran drama entre uns i altres, vostès s'han fet ressò —vostè, senyor Colom, i vostès, senyors diputats que han intervingut—, s'han fet ressò d'una petició que cada any el col·lectiu de disminuïts ens fa arribar per una via o una altra. Nosaltres també ens en fem ressò, el que passa, senyor Colom, és que no tot el que es demana s'hi pot donar resposta. El que passa és que d'això, i he volgut marcar quina és la quantitat perquè no «boiregés» sobre l'ambient, doncs, de qui sap què; és una quantitat important : són 200 milions sobre un pressupost de 25.000 milions de pessetes.

Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, crec que he abusat extraordinàriament de la seva paciència. Insisteixo que m'agradaria parlar-ne molt més, el temps no m'ho permet, però sempre que vulguin, senyores i senyor il·lustre contradictor, quan vulguin, amb molt de gust en podrem parlar.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Codina. Votarem, tot seguit, totes les esmenes corresponents al Departament de Benestar Social i a l'ICASS, o sigui, les esmenes 334, 335, 336, 337, 300, 301 i 302. Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Passem a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Esmena 338, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, ens proposem defensar l'esmena 338, corresponent al pressupost de despesa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves empreses.

L'activitat de les empreses que integra l'ens públic i la societat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió han estat criticades oportunament per l'elevat cost unitari de les seves produccions, tant les de televisió com les de ràdio. Els pressupostos de la seva secció de ràdio són inusualment elevats si els comparem amb els corresponents a emissores privades d'alta audiència. No volem ésser reiteratius en aquest tema, sobrerament conegut, ja que el que ens ocupa són els pressupostos.

Tal com es dedueix de la denominació «pressupost», aquest és una projecció, el pressupost és una projecció que comporta un *desideratum*. No es tracta solament d'una anticipació o previsió, sinó que s'hi afegeix la voluntat d'aconseguir l'objectiu que comporta, i aquí és on apareixen inicialment mancances i, amb posterioritat, incongruències i també, també debilitats.

Els ingressos previstos per a publicitat i similars són de 12.000 milions de pessetes, pràcticament el doble de la xifra anterior prevista. Si la xifra prevista és realista, aleshores per què no s'obtingueren assoliments similars el 1988 i no es van preveure amb temps?, i, si no ho és, sobren comentaris. La veritat és que la xifra d'inversió publicitària a TV3 indica que aquests volums si no s'han aconseguit estan a prop d'aconseguir-se, amb la qual cosa la pregunta és la contrària : per què és tan poc l'augment dels ingressos per publicitat? L'explicació no la trobarem fins a les pàgines 81 i 84 del volum de l'avantprojecte, lluny ja dels estats financers.

En l'avantprojecte presentat es fa una llista d'eixos i objectius importants, en els quals apareixen setze entrades on s'anomenen les activitats internes i externes, compliment de normes, aspectes administratius i de gestió. Malgrat això, no apareixen enlloc prioritats, i les ambigüitats hi abunden. Així, es parla d'optimització del funcionament orgànic i administratiu de les empreses filials, però sense concrecions específiques, a part dels setze objectius genèrics que he esmentat.

Es fa una referència, en el punt n), a la creació d'una auditoria interna. La suggerència sembla bona i es pot millorar amb una auditoria externa que hauria de fer la Sindicatura de Comptes.

L'avantprojecte de Pressupostos mostra un increment de les despeses del 34-85%, ja que passen de 12.000 milions a 16.000, augment que és difícil d'explicar a la llum dels objectius que es

marquen, encara que es parli del Canal 33, Canal 33 que, per cert, se'ns parlava que no costaria res, i ara resulta que requereix 1.170 milions de pessetes. És clar, però, que, seguint els criteris dels senyors de la majoria en matèria pressupostària, aquesta inversió, aquesta despesa segurament pot ésser considerada com una xifra menyspreable.

També en el pressupost hi ha d'altres aspectes notables : les despeses de personal pugen 6.300 milions de pessetes, la qual cosa dona una mitjana per persona de 5,78 milions de pessetes, que és pràcticament el doble de —segons la Central de Balanços del Banc d'Espanya—... la mitjana de cost per persona en una empresa d'aquest tipus seria al voltant de 3 milions de pessetes. Quina és l'explicació? Doncs, no la sabem. Les notes relatives al pressupost es limiten a reproduir el títol de cadascun dels epígrafs, sense donar cap informació addicional rellevant. No valen ni el cost del paper on són escrites. És tan difícil, per exemple, exposar un quadre amb el finançament extern rebut, en què es desglossin els imports per terminis, moneda i prestamista? Malgrat això, no hi ha cap tipus d'inconvenient a detenir-se en informació, no sempre pertinent, expressada en termes d'argot informàtic, i no econòmic ni comptable, mancat de valoracions i que sembla servir més el propòsit d'amagar informació que no pas el de facilitar-la.

Dos mots pel que fa al Canal 33. Vostès ho desitgen tot; ja va bé, que ho desitgin tot; la plana 53 informa que s'ha de donar una programació complementària i alternativa, sense deixar d'ésser competitiva, o sigui que encara que el món s'especialitzi, la nostra televisió 33, doncs, no ho fa.

Els ingressos per publicitat són elevats, però requereixen temps. Segons les dades de l'avantprojecte de l'any 86, s'emeteren 21.000 *spots* publicitaris; el 87, 32.000 —la qual cosa, en una previsió superficial per al 88, rondaria els 40.000. D'altra banda, hi ha l'aspecte sociològic d'aquest fet, dins el qual no volem entrar.

Qualsevol grup de l'oposició, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, d'aquesta Cambra, estaria plenament legitimat per vorejar els límits reglamentaris d'esgotament del seu temps per tal d'esmenar el pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, d'acord amb la manca de pluralitat política d'aquest ens, i ben segur que, d'entre tots, els diputats del Centre Democràtic i Social serien els més legítims per fer-ho, però, com una mostra de bona voluntat, ateses les dates en què ens trobem, renunciem a fer-ho, i només demanem el retorn al Govern del pressupost de despeses de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Esmena 339, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, senyor President. Amb el caliu que dona trobar-se en la intimitat d'aquesta reunió, passo a defensar la meua exposició demanant el retorn d'aquests pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Ho hem dit repetidament al llarg dels darrers anys, i hi insistim ara, novament : la gran illusió amb la qual el conjunt de la societat catalana va acollir la creació dels serveis públics nacionals de ràdio i televisió de Catalunya —és a dir, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió— s'ha anat convertint progressi-

vament en un sentiment de decepció creixent. La unanimitat amb què les forces polítiques amb representació parlamentària vam donar suport a la posada en marxa de la ràdio i la televisió públiques nacionals era un reflex fidel del desig de tota la societat catalana de gaudir d'aquests serveis com a eines bàsiques i imprescindibles per a la reconstrucció nacional de Catalunya, per a la normalització lingüística i cultural, per a l'aprofundiment democràtic del país, per a la lliure expressió plural del conjunt de la societat catalana.

Pocs anys després, però, comprovem amb gran preocupació que aquella unanimitat ha deixat pas a una divisió clara que ja des de la pràctica totalitat de les forces polítiques catalanes s'expressa en crítiques molt dures a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i a les seves empreses filials, sobretot quant a l'incompliment dels principis bàsics i línies generals que han d'inspirar les seves programacions —pluralisme, objectivitat, veracitat i neutralitat informatives, fonamentalment. Amb l'única excepció de Convergència Democràtica, tots els altres partits representats en el Parlament de Catalunya hem criticat aquests greus incompliments, aquestes mancances gravíssimes, i ho hem fet amb proves documentals inqüestionables, i ho hem fet des dels rengles del PSC, des dels rengles d'Iniciativa per Catalunya, des dels rengles del Grup Popular, dels d'Esquerra Republicana i del CDS i, fins i tot, des dels rengles d'Unió Democràtica de Catalunya. És clar —i ho podem afirmar— que, actualment, al Parlament de Catalunya som majoritaris els diputats que considerem que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials no compleixen els principis bàsics i les línies generals que, per imperatiu legal, han d'inspirar les seves programacions. Aquest sol ja és un motiu importantíssim per votar en contra d'aquests pressupostos, però, amb l'experiència acumulada, sabem que no seran ben emprats, sinó que serviran per mantenir una política informativa basada en la utilització partidista i sectària del que hauria de ser un servei públic, nacional, de ràdio i televisió, plural i neutral, al servei de tots els ciutadans de Catalunya.

Tenim, però, altres motius que també ens fan votar en contra d'aquests pressupostos. Hi ha un aspecte aparentment formal, i que, de fet, afecta tot el conjunt de la filosofia pressupostària: la incorporació de les partides corresponents al Canal 33, els pressupostos de l'ens públic Corporació Catalana, i no, com semblaria més lògic, els de TV3, és un gran motiu per què nosaltres decidim votar en contra. Partint de la irregularitat pressupostària evident que enguany s'ha començat ja amb el Canal 33, per al qual han estat habilitades partides no previstes inicialment, sense haver seguit cap dels tràmits legalment preceptius i sense conèixer encara quina serà definitivament la ubicació legal del Canal 33, ni haver estat presentats els pertinents estudis jurídics, econòmics, tècnics, laborals i de continguts de programació, ara es col·loca el Canal 33 en el pressupost de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió d'acord amb una ficció pressupostària que, dins de pocs mesos, pot obligar a la reformulació global de l'estructura pressupostària. Això, a més, fa que l'autofinançament que s'atribueix a TV3 sigui molt més fictici que real, bàsicament per dos motius: perquè partides atribuïdes a l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió corresponen, en realitat, a TV3, i serveis que l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió presta a TV3 són facturats a preus sensiblement inferiors

als del mercat, com passa amb els del costosíssim servei informàtic, i perquè les dotacions pressupostàries previstes per al Canal 33 serviran també, de fet, per a TV3, ja que ambdós canals han compartit i continuaran compartint instal·lacions, personal, material tècnic i, fins i tot, alguns programes.

A més dels motius expressats fins ara, en tenim d'altres també d'importants per votar en contra. Les dotacions previstes, tant per a TV3 com per al Canal 33 per a la producció pròpia —que sempre és allò que caracteritza i defineix un servei públic nacional de televisió—, són baixíssimes, gairebé ridícules. També ho són les dotacions previstes per a la producció audio-visual feta a Catalunya. Nosaltres varem aprovar el projecte d'instal·lacions a Sant Joan Despí perquè havien de complir, justament, aquests objectius, objectius que, precisament, ara veiem que no es compleixen. Contràriament, les dotacions per a compres a l'estranger tenen un augment espectacular, més que duplicant-se, i això comporta, lògicament, un augment molt important de les partides destinades a doblatge. Si aquests darrers anys ja hi ha hagut incompliments clars de les quotes mínimes de producció pròpia, que en virtut de les seves competències legals ha fixat el Consell d'Administració de la Corporació Catalana per a TV3, aquesta tendència està condemnada a augmentar amb aquests pressupostos, com ho està també l'excessiva presència de la publicitat en les emissions i, fins i tot, incomplint la normativa vigent, i la creixent subordinació de la programació als interessos comercials.

El model televisiu de TV3 no s'adiu amb un model de servei públic de televisió, sinó que copia —sovint malament— els trets més característics de les televisions privades més comercials, i tot això es fa amb diner públic, sense la necessària transparència en la gestió econòmica. Queden per explicar, per exemple, els augments en les partides destinades a les noves inversions i el creixement de les dotacions previstes per encarregar treballs a d'altres empreses i professionals.

Finalment, tenim altres motius, encara, per expressar la nostra oposició a aquests pressupostos; són motius que poden semblar menors, però no ho són. La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió continua dirigida per un director general en funcions des de fa ja més de mig any. Ningú no entén encara per què l'actual director no ha estat ratificat en el seu càrrec o bé remogut. Des del nostre punt de vista, nosaltres li atribuïm també aquest caràcter d'interinatge, per una raó: perquè des de la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió s'ha seguit una línia del tot equivocada i s'ha vulnerat l'esperit i la lletra de la Llei de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Esperem —volem esperar— que aquesta tendència es corregeixi; esperem també que l'actual o bé el nou director general doti efectivament de partides pressupostàries específiques el Consell d'Administració i el Consell Assessor, ja que aquests organismes configuren, amb el director general, la cúpula directiva de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i no és lògic que estiguin subordinats econòmicament al director general.

Esperem que un dia o un altre es rectifiqui, en això, com en tot el que hem dit; ho esperem amb la illusió que aleshores es farà realitat aquell servei públic nacional de ràdio i televisió plural, neutral, bo, competitiu i ben administrat que Catalunya continua reclamant. Mentrestant, no podem fer res més que votar en contra d'aquests pressupostos, que són l'edició corre-

gida i augmentada dels errors d'una línia política basada en el sectarisme i en el sentit patrimonial d'un servei públic.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Guitart. Esmena 340, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Vista l'assistència, un té la impressió que molts diputats, en aquesta Cambra, voten de memòria; es deuen saber els papers... (*Ri-alles.*) Bé, nosaltres proposem el retorn al Govern del pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, primer, per raons formals; segon, per desacords amb els programes d'explotació, i, tercer, pel fet que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no s'adequa a la funció que el Parlament li va encomanar. I aquest punt l'explico en la línia en què l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Guitart ens explicava quin era el sentit fundacional de la Corporació i quina és la pràctica actual d'aquesta Corporació.

Raons formals : primer, no considerem correcte que el pressupost del Canal 33 es presenti dins l'ens de la Corporació, en lloc d'estar junt amb el de TV3, ja que es tracta d'una mateixa empresa. Si els dos canals es complementen en la programació, els pressupostos, creiem, han de ser també complementaris, de manera que els programes més comercials ajudin a pagar els programes més indispensables per a una televisió que ha de ser també un servei públic. Aquest còctel pressupostari ens fa la impressió, com també se'ns deia en les dues intervencions anteriors, que es volen amagar partides, en el sentit que no ens queden prou ben explicades. Creiem que, en general, hi ha molt poca claredat d'exposició i de presentació de partides en el pressupost i en l'avantprojecte dels pressupostos d'explotació i de capital de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per posar un únic exemple : pàgina 13, Emissores de la Generalitat, recursos humans per al 1989 —prengui'n nota l'Il·lustre Diputat que em contestarà, perquè m'agradaria molt que em contestés aquest punt—; en recursos humans per al 1989, Emissores de la Generalitat : personal directiu, 3; personal laboral, 144; total, 147. Una pregunta d'aquest Diputat me la responen així. És en el *Diari de Sessions C*, número 8, del 13 d'octubre del 88 : «Senyores i senyors diputats, les dades que demana el senyor Diputat són les següents : plantilla fixa, 113 persones» —i el cost— «personal contractat, 137 persones» —i el cost. I, a més a més, em diu col·laboradors, 112 persones. No compto els col·laboradors, però, a mi, 113 més 137 —jo sé poc de matemàtiques, però no em suma igual que 147.

Segon punt : per desacord amb els programes bàsics. Després de l'èxit econòmic del 88, no es recuperen per al 89 vells projectes que fins ara no es tiraven endavant per falta de recursos. Per exemple, la «tele matutina», per dir-ho com la Trinca, que potser incrementaria l'absentisme laboral dels diputats d'aquesta Cambra, però que seria una eina de contrapès lingüístic, ara per ara, entre sectors molt populars. O, per exemple, el programa de l'*Open University*, que es va dir que es podria endegar a partir d'una programació pròpia, no només amb la mera traducció dels programes de la BBC, amb acords puntuals amb les universitats catalanes. O, per exemple, aquella importantíssima escola d'àudio-visuals de la qual ja no s'ha parlat mai més. Recordo : tots estem molts contents de l'èxit econòmic de l'exercici però sembla que aquest èxit eco-

nòmic hauria hagut de permetre endegar tot allò que eren projectes anteriors —promesos, assegurats, garantits— i que l'única raó que no es tiressin endavant era per falta de diners.

Ens continua semblant gravíssim que TV3 no hagi assolit el 1988 el modest 55% de producció pròpia i que encara aquesta producció pròpia hagi estat sobretot la que no ha arribat a aquest 55%, hagi estat sobretot, esportiva i, en algun cas, d'informatius; ens sembla molt bé però ens sembla que la possibilitat de tenir una televisió pròpia hauria hagut de permetre —i ho direm després— estimular d'altres sectors i d'altres possibilitats informatives sobre Catalunya.

Volem comentar aquí, només un moment, el tema de les servituds publicitàries a TV3 i a Catalunya Ràdio. Ens preocupa molt que l'èxit econòmic vagi vinculat, naturalment, únicament a l'increment de publicitat. Per què? Perquè és que arribarà un moment que la publicitat ens ofegarà del tot i em penso que estem parlant de mitjans de comunicació públics; els he de dir que personalment m'agraden els mitjans de comunicació amb publicitat; si no hi ha publicitat tinc la sensació que són sempre butlletins propagandístics però, en aquests moments, pensin fins a quin punt hi ha molts programes que han de quedar forçosament reduïts o escurçats, precisament, perquè l'excés de publicitat és impressionant. No em referiré a tot el tema de compres a l'estranger i a les despeses de doblatge, les quals ha parlat el senyor Guitart, sí que vull aprofitar per felicitar que l'increment de diner ha millorat la qualitat mitjana de les pel·lícules emeses i d'això ens en sentim tots molt satisfets però, en compte!, perquè la xifra que en aquests moments hi ha de compra a l'estranger és important. A les nostres esmenes hi insistim sempre —i encara que per un error formal això no quedava clar en una de les esmenes discutides a Comissió— que si és molt important continuar comprant a l'estranger, sabem que omplir una programació de moltes hores al dia no és gens senzill, cada minut costa molt car i costa més barat si és a través d'una compra a l'estranger incloses les despeses de doblatge, malgrat tot continuem insistint que la producció pròpia —ho repeteixo— més que ara és indispensable per d'altres raons. Ens preocupa en canvi, que quedi estancada una partida com és la de reposició de material. Per desgràcia, la gent que treballa en ràdio i televisió sap molt bé que està treballant amb un material de vida molt efímera i que ha de ser renovat constantment si vol ser competitiu. Aleshores —ho repetim—, nosaltres no ens hauríem oposat a un increment en aquesta quantitat de reposició de material i, en canvi, ens continua fent angúnia que es dediquin tants diners a treballs encarregats a altres empreses i professionals, suposem que per demostrar que és legal la creació d'un Canal 33, etcètera.

Bé, i un tercer grup de consideracions que és que TV3 és una televisió pública. Per jutjar l'eficàcia de l'empresa se'ns diu sempre que hi ha dos aspectes : l'increment dels índexs d'audiència i l'increment del rendiment per la publicitat. Molt bé, són dos índexs importants però no poden ser els únics; aquest és l'índex Berlusconi per saber si funciona bé una empresa de ràdio-televisió. Però és que aquí això és un muntatge creat a partir de la voluntat d'aquest Parlament que representa el conjunt d'interessos econòmics, polítics, ideològics i socials de Catalunya, creada a més, aquesta Corporació com un element important de reconstrucció nacional de Catalunya. Per tant, només tenint en compte els índexs d'audiència —dels quals

ens n'alegrem i moltíssim—, i tenint en compte el rendiment per a la publicitat, i també ens n'alegrem moltíssim —ho repetixo i ho dic sense cap, en aquest cas, sense cap mena de sarcàsmes, ni dir-ho ni de cap mena— n'estem molt contents, però no poden ser els dos únics elements per jutjar si el projecte s'adequa a allò que vam crear fa molts anys.

Per a nosaltres hi ha uns quants elements més : primer, una empresa com la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha de convertir-se en estímul, esperó i element reactivador d'indústries culturals annexes. El cas concret del vídeo, de la cinematografia i del teatre. Aquí tinc les conclusions d'unes jornades organitzades pels sectors de cinema i televisió de Catalunya —no oblidin que aquest era l'Any Internacional del Cinema i la Televisió, jo tinc l'esperança que encara amb els dies que queden de l'any, TV3 ho celebri adequadament perquè, fins ara, hi ha dedicat molt poca atenció—, doncs bé, el 26, 27 i 28 d'octubre, en aquestes conclusions —que els n'estalvio la lectura— espero que recordin la importància que es dóna a tot Europa en aquests moments, a tot el món en aquests moments, a les connexions entre la indústria cinematogràfica i la indústria televisiva, però no solament la indústria cinematogràfica, la indústria de la música, del vídeo, del teatre, etcètera.

Segon tema : la catalanitat, la catalanitat. Ahir l'Illustre Diputat senyor Josep Joan Grau —per qui sento, d'altra banda, una gran apreciació— ens deia una frase, diu : «estem sotmesos a una doble influència cultural hexògena». Em vaig apuntar la frase perquè vaig pensar que quan la deia estava pensant en TV3. Tens una mica la impressió que la direcció ideològica de TV3 va de JR a Berlusconi, però no té massa a veure amb el que permetria convertir-la en una eina de reconstrucció nacional. És important que sigui en català, però no només en català des del punt de vista lingüístic. Molt sovint hi havia aquí queixes que deien és que no volem fer una televisió antropològica; sí, senyors, antropològica i, alhora, doncs, moderna, el que vulguin però profundament catalana; totalment, globalment catalana. Una televisió, per exemple, que servís per parlar del Parlament, d'aquesta mena de solitud parlamentària que tenim la impressió que estem entre el Zoo i el Museu d'Art Modern i en un espai dedicat als infants però absolutament exclosos del que és el conjunt de la vida catalana, si més no a través de la informació que en dóna TV3. Els problemes estructurals de Catalunya; jo estic segur que el Conseller de Benestar Social estarà d'acord amb mi si li dic que, en aquests moments, comptar amb TV3 seria per a ell un element important per fer una veritable política de benestar social, per al coneixement d'una realitat catalana diversa, geogràfica que no ens permeti conèixer únicament Catalunya a partir dels itineraris del President. Crec, finalment, que per a nosaltres és important entendre la comunicació com un element vertebrador d'una societat massa desequilibrada.

Com que volem tot això per a TV3, presentem aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Vol fer el torn en contra o esperar la defensa de l'altra esmena... D'acord. Doncs, Esquerra Republicana té l'esmena 341 a Televisió de Catalunya, SA. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyores diputades, seny-

ors diputats, com ha dit fa un moment el senyor Guitart, em sobta potser aquest ambient d'intimitat beatífica, especialment als diputats i a les diputades que estem acostumats al clima més belicós, a vegades gairebé libanès de la Comissió de Control de la Corporació. (Rialles.) Vivim nosaltres com tantes altres comunitats en una democràcia televisiva o una democràcia televisada, i pel que fa a les televisions de titularitat pública no és estrany que es produeixi una pugna entre el Govern i la resta de les forces polítiques, socials, econòmiques i sindicals a l'hora de valorar la independència d'un mitjà tan extraordinàriament poderós. El cert és que a pesar de totes les cauteles legals, les possibilitats més o menys subtils d'intervenció que tenen els governs, aquí i a Madrid, són considerables.

De tota manera, aquest no és el tema, evidentment, de la nostra intervenció. Estem arribant a la recta final d'aquest debat sobre el Pressupost del 1989, un Pressupost —que si pogués rebre una denominació de la mateixa manera que els anys al calendari xinès cadascun d'ells rep un nom propi— un Pressupost que jo proposaria de denominar el «Pressupost dels pastorets» tant perquè aquesta ha estat l'anècdota més difosa d'aquests dies, com perquè penso que sovint tots ens hem limitat o ens hem vist obligats a limitar-nos a jugar un paper molt definit, un paper molt poc variable en un debat —crec que estaran vostès d'acord amb mi que no hem aconseguit de traspasar al país— aïllat i inexplicable per al nostre poble, malgrat la presència més o menys fidel de la ullera màgica de la televisió. I aquesta és una responsabilitat i un repte futur per a tots nosaltres sense excepció. El meu Grup està convençut de l'escassa adequació del Pressupost de Televisió de Catalunya, SA a les finalitats fixades en l'article 14 de la Llei de Creació de l'ens públic de la Corporació i pel que fa també als objectius fixats per a l'any 1989 i als objectius generals d'una televisió pública de qualitat amb una clara voluntat de servei als ciutadans i no sotmesa a cap mena de filtre ideològic. En aquest sentit, el Pressupost de televisió per a 1989 ens sembla —com els il·lustres diputats que m'han precedit— un Pressupost críptic, un Pressupost poc equilibrat i, malauradament, la política televisiva del Govern no ens inclina cap a la confiança, sinó més aviat, tot al contrari, ja que si més no, en temes televisius, aquest Govern ens té sempre amb l'ai al cor, i sovint ens vol fer combregar en una política de fets consumats que ni poden ni volem assumir de forma global. A hores d'ara, encara no sabem ben bé com ha acabat aquella cèlebre guerra de les televisions, de la mateixa manera que gairebé ens vam assabentar que havia esclatat quan el dia 11 de setembre ens vam trobar el senyor Granados davant el monument a Rafael de Casanova portant una fantasia floral amb l'emblema del Canal nouat, d'aquest Canal que ara sembla que han decidit posar a la incubadora, i és que no hi ha res més perillós que intentar botar sobre un penya-segat, és a dir, intentar passar un penya-segat en dos bots perquè, aleshores, passa com els passa als personatges de dibuixos animats quan arriben a l'extrem del penya-segat i es queden una estona caminant enlaire fins que o bé aconsegueixen agafar-se a alguna cosa o es precipiten al fons de l'abisme.

Per tant —i agraeixo al President que m'hagi permès de fer aquest preàmbul—, he de dir que el Pressupost de Televisió de Catalunya no ens agrada, no ens agrada de manera objectiva, evidentment i hem de dir que, fins i tot, és un Pressupost que

discrepa del pla d'activitats i de les característiques generals de la programació que es descriuen en el mateix avantprojecte. En primer lloc hem de dir —i, en aquest sentit, anava la majoria de les nostres esmenes parcials— que aquest Pressupost té aspectes que considerem foscos o desmesurats o ambdues coses alhora. Fins i tot, quan es llegeix amb la millor voluntat el text que acompanya l'avantprojecte; no es pot acceptar com a lògica, per exemple —llevat que fem un extraordinari exercici de fe—, una partida de més de 336 milions de pessetes de despeses diverses, com si 336 milions de pessetes fossin la xocolata del lloro. I si llegim que per a despeses diverses s'entenen conceptes tan dispars i tan heterogenis com relacions públiques, atencions a personalitats, solemnitats, premis, obsequis, assistència a fires i congressos, publicitat i propaganda, visites als estudis, doncs, pensem que tot això no són despeses diverses; tot això són despeses que es podrien i s'haurien d'assentar perfectament en apartats ben diferenciats i que això hauria de fer-se per moltes raons i en benefici del que s'ha de considerar una garantia de transparència pressupostària.

Encara hi ha després un apartat que s'identifica amb la denominació «altres despeses socials» dotat amb 66 milions de pessetes i que sembla que es refereix a coses com atencions diverses, hi ha despeses diverses, hi ha atencions diverses també, vestuari i formació del personal. Que el personal tingui una bona formació, fins i tot que tingui allò que, tradicionalment, en dèiem —posant un castellanisme— «modos» i que el personal vagi mudat em sembla molt bé, però si no se'ns explica millor —i el text de l'avantprojecte no ens ho explica millor—, això ens continua semblant ambigu.

Passant a la globalitat del Pressupost, hem de dir també que ens sembla molt bé l'increment dels ingressos per publicitat i ens sembla molt bé, si realment es confirma, la tendència a l'autofinançament, però he de coincidir amb els il·lustres diputats que m'han precedit en l'apreciació que això em semblaria equivocat si implicués una inundació publicitària encara més intensa o si es fes a costa de desentendre's de la producció del país i del treball dels seus professionals. No fa gaire que es va desvetllar una polèmica sobre la realització de la història de Catalunya, per una empresa britànica, amb subcontractes a Corea i Hong Kong —el senyor Vidal-Quadras ens va dir, en la Comissió de Control, que ell fins i tot havia detectat un aire oriental en els rostres dels personatges de la sèrie—, i això sembla que va fer-se amb l'excusa que aquí no hi havia mitjans ni capacitats per assumir la totalitat de la producció, la qual cosa a nosaltres no ens sembla creïble i, pel que sabem, no els sembla creïble tampoc als representants del sector.

El que volem dir és que la recerca de l'autofinançament, la voluntat competitiva, evidentment, no poden donar-se o no poden aconseguir-se al preu d'oblidar la condició de servei públic de la Televisió de Catalunya i de les seves responsabilitats socials, econòmiques i nacionals. Entre altres coses, el pressupost ens sembla també poc equilibrat pel que fa a l'adquisició de produccions: s'ha de tenir en compte que la partida de compres de mercaderies —que és la partida que es refereix als costos d'adquisició de les produccions realitzades en català per equips externs a la mateixa televisió— s'ha vist reduïda, dels 592 milions de pessetes d'enguany, de 1988, als 350 milions previstos per a 1989. En canvi, compres de primeres matèries i auxiliars —que es refereix a l'adquisició de producció

aliena en versió original, a més a més d'alguns altres apartats—, passa dels 1.138 milions d'enguany als 2.403 de 1989. I un altre apartat, l'apartat compres d'elements i conjunts incorporables —que es refereix al doblatge de la producció aliena, estrangera, adquirida—, experimenta també un increment considerable, ja que passa de 835 a 1.200 milions.

Per tant, o els comptes no surten o no surten de la manera que es diu, almenys, almenys amb la informació i amb les argumentacions que s'han lliurat a aquest Parlament. Potser que al capdavant tot tingui una coherència màgica, com el mateix invent de la televisió: és evident que, *a posteriori*, tot es pot explicar, tot es pot fer lligar, però en aquests moments, amb les cartes que hi ha sobre la taula, el nostre Grup parlamentari no pot donar suport a aquest pressupost que, entre altres coses, consagra un desequilibri molt gran, un desequilibri molt desfavorable per a la producció catalana. Evidentment no estem demanant cap proteccionisme, no volem, de cap manera que es renunciï a una televisió competitiva, però entenem que això es podria i s'hauria d'aconseguir d'una forma més equilibrada.

Pel que fa al Canal 33, ja saben tots vostès que hi estem a favor, que nosaltres hem demanat sempre la màxima cobertura d'una televisió catalana, catalana en llengua, catalana en continguts, catalana en objectius, però discrepem, i ho hem dit —i ho vam dir en el seu moment—, de la manera com es va iniciar i com es va desenvolupar aquesta guerra de les televisions de què parlava suara. El cert és que, com hem dit i continuarem dient, el desenllaç d'aquesta guerra i els pactes a què es va arribar després de la cerimònia de fumar la pipa de la pau entre el senyor Roca i el senyor Barrionuevo, dic, el desenllaç d'aquesta guerra i els pactes posteriors ens continuen resultant més o menys misteriosos. I malgrat tot, coincidim amb les al·legacions dels il·lustres diputats que m'han precedit també quan destaquem que el Govern incrusta unes despeses previsibles per al Canal 33 dins del pressupost de l'ens públic i no pas dins del pressupost de Televisió de Catalunya, SA, i ens demana per fer-ho, un cop més, o ens demana perquè ho admetem, un cop més, la fe del carboner.

Per tot això, és evident que aquest model televisiu i el seu corresponent finançament no ens convencen i, per tant, votarem i demanem a la Cambra que voti a favor de la devolució del projecte de pressupost de Televisió de Catalunya, SA, i naturalment ens esforçarem a dissenyar un model televisiu, referit a la totalitat de les televisions de titularitat pública a Catalunya, ja que continua semblant-nos urgent una clarificació i una racionalització d'aquest panorama.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats —pocs...— (*remor de veus*), jo voldria començar aquesta intervenció, que intentaré que sigui breu, voldria, deia, començar aquesta intervenció felicitant molt sincerament els meus il·lustres contradictors en aquest tema, perquè tots i cadascun d'ells —jo ho atribueixo no tant que l'ambient d'aquest moment sigui un ambient familiar i distès, sinó per la seva qualitat humana i professional com a diputats— han aconseguit introduir un to que em sembla extraordinàriament positiu, i que em costarà poder rebatre amb

els arguments que he preparat per intentar-ho, a l'alt —altíssim, en alguns casos— nivell assolit per les intervencions, com deia, dels meus il·lustres contradictors.

Dit això, voldria dir també, per citar una mica el tema, que el pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i el pressupost de Televisió de Catalunya, abans d'arribar al Parlament, com vostès saben, hi ha un pas previ, que és l'aprovació pel Consell d'Administració de la mateixa Corporació. Aquest any, el pressupost de la Corporació en el Consell de la Corporació va assolir —d'altra manera, no hauria pogut venir a aquesta Cambra— els dos terços necessaris, i va assolir-ho gràcies als vots a favor, lògicament, dels representants que estan en la línia dels partits i del grup que dona suport al Govern, amb l'abstenció dels representants —ja sé que em poden dir: «no, és que no són exactament els representants»; ens entenem perfectament què és el que estic dient— del Grup Socialista, la senyora Cardona i el senyor García Solé, amb el vot en contra de la senyora Muriel Casals i amb el vot a favor dels representants d'Esquerra Republicana. Li dic amb tota cordialitat: em va estranyar quan vaig veure que es presentava una esmena a la totalitat a Televisió de Catalunya quan el seu propi representant a la Corporació havia fet un vot favorable. Per altra banda, sóc perfectament conscient que les situacions dels grups i de cadascun de nosaltres poden ser variables i la cosa no tenia per què ser forçosament igual allí que aquí, però en principi semblava lògic que fos així. (*Remor de veus.*)

Jo diria que de les intervencions que hi ha hagut dels representants dels grups, del màxim que he estat capaç ha estat de veure que hi havia dos aspectes comuns, pràcticament, en totes les intervencions. Un, la crítica que aquesta que és una televisió pública, pagada amb diner públic, aprovada per la majoria absoluta, és a dir, per unanimitat —també pública— del Parlament de Catalunya, després diríem que les línies, les directrius, la forma com actuava no satisfia aquest conglomerat, aquesta representació plural del poble de Catalunya. Jo, en això, voldria distingir..., és a dir, aquest ha estat un element constant en tots i cadascun dels representants que han intervingut amb anterioritat, i l'altre ha estat una mica la queixa, diríem, en el sentit que aquesta televisió era una televisió sectària, que estava dirigida i que estava orientada cap a orientar —si se'm permet la redundància— el poble de Catalunya, en un moment determinat, de què és el que havia de fer amb el seu vot en funció de quins eren els programes i els personatges que apareixien en aquests programes. Jo, amb això, haig d'estar-hi diametralment oposat, és a dir, aquesta televisió, des del meu punt de vista —jo els he respectats tots els que vostès han expressat i potser la meua poca visió no em permet veure-ho d'una altra manera—, jo penso que no és així, jo penso que no és així.

Pel que fa a la primera part, diríem, de la seva crítica, és cert que la Televisió de Catalunya ens l'ha aprovat per unanimitat el Parlament, però no és menys cert que després aquesta possibilitat, aquesta obligació que té un govern d'exercir sobre un element —en aquest cas una televisió pública— tingui una forma determinada d'actuar. És a dir, algú ha dit: «home, aquesta és una televisió més en la línia de Berlusconi que no pas en el que hauria de ser una televisió pública». Escoltin, després que l'aprovació és unànime, i la crítica pot ser perfectament lícita i comprensible, això no treu que a l'hora d'exerci-

tar, a l'hora de fer funcionar un mitjà, sigui quin sigui —en aquest cas, la televisió—, s'imprimeix un estil, una manera, una forma de fer televisió. Vull dir que jo també comprenc que no pugui agradar, o que no pugui agradar tothom, que no pugui agradar tothom sobretot de l'espectre polític, de l'espectre parlamentari, perquè se'ns ha reconegut que l'audiència de Televisió de Catalunya és una audiència important. Per tant, jo ja ho he dit alguna altra vegada, si aquesta fos una televisió tan sectària, el poble de Catalunya no són criatures, se n'adonarien, que estan essent manipulats, i en canvi un alt percentatge de la població de Catalunya és fidel televident de la televisió catalana.

Per tant, en tot cas, hi insisteixo, la forma de fer la televisió pot semblar «berlusconiana» o no, pot agradar en el sentit poc públic o no pot agradar, que des de la interpretació que s'ha donat pels il·lustres representants que m'han precedit, estiguin o no d'acord amb la forma com s'està fent televisió a Catalunya avui. A nosaltres això no ens fa perdre de vista que pot no agradar-los però que estem perfectament en el legítim dret de fer-ho.

S'ha parlat de la informalitat o, millor dit, des d'un punt de vista formal que representa agrupar els pressupostos del Canal 33 com un element aliè a la Televisió, a TV3. Home, formalment —jo no els ho discutiré, potser sí—, potser formalment està fora de lloc, no ho sé —és a dir, no em fa angúnia de reconèixer-ho, no ho sé; ara, el fet és que sembla lògic que una televisió que neix com a complement —és a dir, l'argument els el donaré, des de la meua perspectiva, absolutament a l'inrevés de la forma que vostès utilitzen—, a mi em sembla que és absolutament... que una televisió, el Canal 33, que neix amb la voluntat de ser un complement de la Televisió de Catalunya, de TV3, que neix amb una voluntat, perquè era necessària aquesta voluntat —perquè no només era necessària la voluntat, sinó el fet— que hi hagués una televisió que complementés els aspectes que TV3 no podia, perquè va néixer amb unes aspiracions, no amb unes aspiracions sinó, diríem, amb uns criteris de fer una televisió d'alt nivell, una televisió que podia haver nascut com una altra —jo no citaré, com s'ha dit també per un dels il·lustres representants dels altres grups, una televisió antropològica..., no, no és aquest el cas—, és a dir, es podien fer diferents i diversos models de televisió, es podien fer: quan es va crear TV3 se'n podien fer diversos, i es va triar un tipus —que a mi em sembla que això ha estat reconegut per tothom— que és un alt, un altíssim nivell de televisió. Les hores d'emissió són unes, no són altres, no n'hi ha més i, per tant, o es feia aquest tipus de televisió o es feia un altre tipus de televisió, més comarcalista... —no, no, comarcalista, no ho dic en un sentit crític, sinó amb una altra distribució del territori, amb una altra possibilitat de programes—, amb una altra... Es va fer aquella tria i ara calia, després de l'assoliment i de la importància reconeguda per tothom que té TV3, que es complementés amb un altre canal que fes allò que TV3 no pot fer. I que, bé, si això neix amb aquesta voluntat, el fet que pressupostàriament estigui en columnes diferents, a mi em sembla —i reconec que, en tot cas, si és una incorrecció, doncs els demano excuses—, jo entenc que fins i tot aclareix concretament i explicita el que serà el Canal 33 i quina n'és la dotació pressupostària. Possiblement, si hagués estat junt s'haurien pogut confondre els pressupostos d'una i altra, i en aquests mo-

ments algú potser ens podria estar dient que hem volgut barrejar els dos conceptes per, d'aquesta manera, amagar l'ou. Bé, a mi em sembla que..., en tot cas, si no s'hagués fet aquest comentari, el retiro; vull dir, és una interpretació pròpia de la dialèctica que estem portant en aquest moment. A mi em sembla que el Canal 33 és absolutament necessari, és convenient, ho he dit avui, ho vaig dir des d'aquesta tribuna fa aproximadament un any i ho vaig deixar escrit en alguna revista.

Home, aquesta és una televisió que vostès diuen, a més, que no voldrien que anés autofinançant-se a partir que hi hagués més publicitat, que és una televisió pública... A mi em sembla absolutament lògic, el que passa és que no ens podem enganyar, és a dir, si aquesta televisió és una televisió que porta el camí ascendent que està portant, si està assolint uns graus alts de qualificació en aquesta televisió, serà lògic que les tarifes publicitàries s'incrementin, i que —vostès això ho saben—, les tarifes publicitàries que està en aquests moments utilitzant Televisió Espanyola, per raons òbvies, una, especialment en el territori : a Catalunya, la possibilitat de la televisió catalana és vendre el producte a 6 milions; la capacitat de vendre el producte a Televisió, TV1, és, en fi, un increment superior, per tant, això és lògic. Però sí que no és menys cert que a mesura que anem assolint un millor grau de nivell de qualitat d'aquesta televisió, les tarifes es puguin anar incrementant, i, per tant, es pugui encara anar adquirint un major ingrés.

Deia el senyor Riera que n'estava satisfet, d'alguna manera, d'aquesta progressió que es feia des del punt de vista econòmic. Aquest any, per primera vegada, les despeses de funcionament de Televisió de Catalunya, de TV3, es cobriran amb tota seguretat amb diners no provinents de l'Administració. Jo recordo el debat d'altres anys on es deia que «la televisió pública és aquella que...», es deia, no dic qui, però es deia, «que l'Estat», en aquest cas la Generalitat, «hauria de fer una superior aportació, i, en canvi, hauríem de reduir publicitat», i altres representants d'altres sectors de la Cambra, a l'inrevés, «el que s'ha de fer és la Generalitat no ha de pagar un duro i intentar...», bé, crec que hem assolit un nivell que, en aquest moment, les despeses de manteniment de Televisió de Catalunya se solucionen exclusivament amb els mateixos ingressos de Televisió, i em sembla que aquest és un objectiu que és important. Les aportacions que fins ara feia el Govern de la Generalitat, l'Executiu, per al manteniment, per al funcionament de la Televisió eren importants, això s'ha reduït, doncs jo crec que ho hem de celebrar, i no per això hem vist una major publicitat, no per això n'hem vist més quantitat, de publicitat. Per tant, sembla que una cosa no està renyada amb l'altra.

I em deia el senyor Riera : «Quan pugi el representant del Grup de la majoria, que m'expliqui aquesta disfunció que hi ha entre les dades que se m'han donat per un i altre.» I deia : «He trobat un exemple», en citava un, perquè només hi ha aquest, no ho sé, no ho sé, senyor Riera. En tot cas, perdoni la distensió avui, el que sí que m'ha de perdonar i ha d'entendre és que no sóc capaç, en l'estona que vostè m'ha citat fins ara, de llegir-me tota la memòria per intentar quadrar els números. És possible que influeixin dos factors : un, és el moment en què se li respon la pregunta, i l'altre és la confecció de la memòria. És un salt prou important perquè això no sigui un ball de números, per tant, doncs, hi deu haver una altra raó. De mecanismes, en té la Cambra —la mateixa Comissió de Control i

Seguiment — perquè, en fi, es pugui rectificar.

En definitiva —jo no els voldria cansar més—, sí, però em descuidava de dir-li al senyor Pueyo, quan diu : «Home, és que nosaltres, en Comissió, els vam demanar, vèiem ombres i en partides més o menys encobertes de serveis *diversos*, etcètera, doncs...», però jo els vaig contestar, senyor Pueyo, jo li vaig explicar. Vostè avui m'ho torna a treure, no li ho tornaré a repetir perquè jo sé que vostè sap que ja els coneixia.

Bé, doncs, deia que no els volia cansar més. A mi em sembla que la situació de la nostra Televisió no té el to catastrofista que en alguns aspectes, no en el to ni en la forma, però potser en el fons es podria desprendre de la intervenció dels il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. A mi em sembla que és una bona televisió, i em semblaria absolutament estrany que ara nosaltres votéssim a favor del retorn d'aquest pressupost. És clar que ho podria ser, però, amb tota seguretat, no serà no només perquè aquesta sigui una tradició, sinó perquè des de la meua més profunda convicció aquesta és una bona televisió i aquest és un bon pressupost.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Codina. Senyories, no hi ha més esmenes a defensar. Les que restaven vives, han estat retirades, però, d'acord amb els portaveus, fins a les quatre de la tarda se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de tres del migdia i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Acabat el debat de les esmenes presentades, fa falta votar les esmenes corresponents a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, a Televisió de Catalunya, SA, a l'Administració, Promoció i Gestió, SA i res més..., ah, sí, i al Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials... Sí, i Forestal Catalana, SA, també faltava.

Votem, en primer lloc, les de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que són les esmenes 338, 339 i 340.

Vots a favor? *(L'I. Sr. Carod-Rovira s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CAROD-ROVIRA : El nostre Grup demanaria votació separada de l'específica de la Corporació Catalana, separant-la de la de la Televisió de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, és el que anava a fer. Gràcies.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Esmenes 338, 339 i 340.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 41 vots a favor, 65 en contra i 8 abstencions.

Votem a continuació l'esmena 341.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions.

A continuació votem les dues esmenes que hi ha al pressupost d'ADIGSA, la 342 i la 343.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena corresponent al Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 66 en contra i 9 abstencions.

Votem a continuació l'esmena 346, a la Societat Agrícola Experimental, SA.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 68 en contra i 9 abstencions.

Finalment, Forestal Catalana, SA. Esmena 351.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat refusada per 45 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions.

Ara, cal votar l'article primer. Aquí haig de fer una advertència : com a conseqüència de les modificacions als estats d'ingressos i de despeses aprovades en Comissió, la quantitat total dels crèdits de l'estat de despeses i drets dels estats d'ingressos dels organismes autònoms administratius que figuren en l'article 1.3 del text articulat han sofert una modificació, que, per error, no va aparèixer en el Dictamen. Esmenat aquest error, les quantitats que han de figurar en el dit article 1.3 són les següents : «3. A l'estat de despeses de les entitats autònomes de caràcter administratiu, els crèdits concedits per a atendre el compliment de llurs obligacions sumen un import total de 32.295.034.694 pessetes. Els drets que hom estima que han d'ésser liquidats per cada entitat autònoma de caràcter administratiu es detallen en els estats d'ingressos corresponents, per un import total de 32.295.034.694 pessetes. » Això és com a conseqüència de les modificacions, conseqüència de les esmenes números 863, 864 i 865. D'acord? *(Pausa.)* Procedim a votar el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació el títol de la Llei, els títols que la componen i l'Exposició de motius.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Han quedat aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions.

Algun grup vol consumir el torn d'explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Latorre té la paraula, en representació del Grup Mixt.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, acabant aquest primer debat de Pressupostos en el qual els diputats del Centre Democràtic i Social hem tingut l'oportunitat d'intervenir per primera vegada en aquesta Cambra, ha arribat l'hora de fer un petit balanç, un petit balanç de quina és, des de la nostra perspectiva, les conseqüències polítiques d'aquest primer debat.

Jo crec que tota la Cambra ha treballat. Jo crec que totes les forces polítiques presents en aquesta Cambra han dut a terme una tasca important, cada una des de les seves posicions polítiques. Jo crec que ens hem enfrontat a un pressupost molt contestat des de l'oposició : un total de 1.279 esmenes han estat debatudes en aquesta Cambra, i d'aquestes 1.279 esmenes només una dotzena, una de cada cent, una de cada cent, han estat recollides pel Grup majoritari d'aquesta Cambra.

Què ha fet el nostre petit Grup parlamentari? Ha fet el que ha pogut des de les seves possibilitats. Ha presentat un total de 220 esmenes i ha defensat en aquest plenari un total de 25 esmenes al text articulat i 21 esmenes als diferents departaments o conselleries.

Arribat a aquest punt, a nosaltres ens agradaria fer una petita precisió sobre el que ha passat en la part final del debat del text articulat d'aquest Projecte de Llei. Jo crec que aquí hi ha hagut una mala utilització per part d'un determinat Grup —que no anomenaré i que tothom sap quin és—, una mala utilització de la tècnica parlamentària a l'hora d'intentar afegir tota una sèrie de disposicions addicionals. Ja anunciem que el nostre Grup parlamentari, en la propera Junta de Portaveus compareixerà i portarà una proposta per encetar un debat, inicialment en el si d'aquesta Junta de Portaveus, i després suposo que en aquest plenari, per tal d'intentar una modificació reglamentària a partir de la qual el debat de Pressupostos de l'any vinent pugui ésser un altre debat de Pressupostos.

Hi ha hagut tot un grapat de disposicions addicionals finals, sobre les quals nosaltres ens hem posicionat d'una determinada manera. Hi ha hagut vint o vint-i-cinc disposicions addicionals que els diputats del Centre Democràtic i Social hem votat afirmativament, justament totes aquelles que no comportaven, en la immediatesa, una inversió pressupostària. Totes aquestes disposicions addicionals han estat votades afirmativament per part nostra.

Per contra, hi ha hagut tot un grapat de disposicions addicionals, aquelles que segons el Grup majoritari de l'oposició comportaven una inversió addicional de 73.000 milions, i que per altra banda eren de 40 mil milions i escaig, en les quals la nostra posició ha estat l'abstenció.

Com a resum, com a resum de tot aquest debat, jo crec que entre tots —i dic «entre tots»— hem donat una mala impressió al poble de Catalunya. I hem donat una mala impressió perquè tothom té la sensació —nosaltres, els primers— que aquest debat no ha servit, no ha servit absolutament per a res, i quan el màxim òrgan...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Latorre, té només cinc

minuts, però per explicar el vot, eh?, no faci consideracions al marge de l'explicació de vot.

El Sr. LATORRE : Estic acabant, ja. El que deia és que aquesta era la nostra posició. Que la sensació ha estat dolenta, que crec que hem de modificar posicions, tots, uns i altres, i que no podem traslladar a la ciutadania d'aquest poble la sensació que el treball que es fa en aquesta Cambra és un treball absolutament inútil.

L'altre dia —i aquí acabo—, el senyor Miquel Roca, a Madrid, en el Congrés de Diputats, propugnava, com a conseqüència d'una determinada qüestió que va passar el dia 14 de desembre, en el subsegüent debat parlamentari, propugnava com a solució un propòsit d'esmena, sincer i profund, a l'actitud del Govern, i va sol·licitar a l'Executiu que obrís una roda de converses amb els partits, amb tots els partits, per tal d'assolir un acord que permeti una política pressupostària estable, exempta de tensions i pacífica. El més petit Grup parlamentari d'aquesta Cambra, el més petit Grup parlamentari d'aquesta Cambra li agrairia que això que es demana a Madrid es traslladés a aquesta Cambra, i que a partir de l'any 1989, que començarà demà passat, canviï profundament el tarannà d'aquesta Cambra.

Un cop explicada la nostra posició de vot, com ja he fet, no ens queda més remei —i ho fem amb molt de gust— que expressar el nostre desig dels diputats del Centre Democràtic i Social d'assolir, com ja he dit, que per al 1989 canviï el tarannà d'aquesta Cambra, que canviï bàsicament el tarannà del Grup majoritari de l'oposició, i desitjar tota mena de felicitat a totes les il·lustres senyores diputades i a tots els il·lustres senyors diputats.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Per Esquerra Republicana...? No fixen posició...? Gràcies. El Grup Popular? (*Pausa.*) No explica el vot. El Grup d'Iniciativa per Catalunya? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. En una explicació de vot caldria fer una síntesi, però una síntesi explicada del que han estat ja els principals arguments de cada grup per oposar-se, per abstenir-se o per votar a favor. Jo els podria tornar a explicar, una vegada més, les grans raons que vam argumentar en l'esmena a la totalitat, que dèiem : manca de planificació i programació en l'elaboració i gestió del Pressupost, renúncia de Convergència a fer del Pressupost un instrument actiu de política socio-econòmica, manca de participació de les forces socials, privatització cada vegada major del Pressupost, baix nivell d'inversions, etcètera, etcètera. I els deia que el resum —en la presentació de la nostra esmena a la totalitat—, que el resum d'aquestes raons era que al Grup d'Iniciativa per Catalunya estàvem profundament convençuts que, amb aquest Pressupost, Catalunya estarà més desequilibrada socialment i territorialment, i crec que en el transcurs de la nit d'ahir hi van haver alguns debats, a l'Estat de Despeses, on es va demostrar que avui Catalunya està més desequilibrada que fa vuit anys. I podria també explicar llargament que aquest Pressupost —com vaig intentar explicar ara fa un mes—, que aquest Pressupost, en definitiva, respon a un model de societat de la majoria, un model de societat dual : els que funcionen, els de l'èxit, i aquells que no poden seguir això, que cal fer caritat per a aquests. Aquest seria un primer bloc de motius polítics

per explicar el nostre vot.

Hi hauria un altre segon bloc, que va ser tota la gran batalla que vam tenir amb el senyor Escudé, molt amablement, en el text articulat, i que jo també els deia ahir : aquesta va ser una batalla de tota l'oposició, independentment dels colors polítics, per la transparència i el control d'aquest Pressupost. I en aquesta batalla no vam aconseguir això, millor dit, Convergència no es va deixar controlar ni informar. I aquest és un tema important, però crec que a aquestes alçades, ara que hem votat el Pressupost, estic convençut que hi ha un element que faria unanimitat, pràcticament unanimitat, amb totes les senyores i els senyors diputats, que és que en aquests tres dies o quatre dies de treball hem perdut molt el temps, una íntima sensació, una íntima sensació —independentment de si s'està a la majoria o a la minoria— que aquest ha estat un debat molt inútil i, si m'ho permeten, irracional, i, si m'ho permeten, degradant. El nostre Grup pensa que aquest debat ha servit per degradar políticament el funcionament d'aquesta Cambra, i molts de vostès potser no s'hauran sentit degradats personalment; jo, personalment, en aquest debat m'he sentit degradat.

I per acabar els vull dir una cosa : l'exemple més clar d'això és que, en aquests moments, en aquests moments el debat polític que s'hauria d'haver produït no s'ha produït, i hem votat i estem aquí esperant, dintre d'uns moments, que es produïxi el debat polític que s'hauria d'haver produït. I hi poden haver moltes raons, que es produeixi fora del debat de pressupost, però hauria estat bo per al funcionament dels mecanismes democràtics d'aquesta Cambra, que aquest debat que es produirà dintre d'uns moments s'hagués produït en aquests quatre dies d'hores i hores de treballs parlamentaris de les senyores i els senyors diputats.

Per tot això, nosaltres ens hem abstingut en el Pressupost del 1989.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Saura. Pel Grup Socialista, per a explicació de vot, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta Llei de Pressupostos ha arribat a assolir una fita important : hi ha hagut abstenció fins i tot en el títol, la qual cosa vol dir l'estat d'ànim del conjunt de l'oposició a l'entorn de la transparència i de la fiabilitat del debat.

Aquest debat ha posat de manifest la importància del Pressupost de la Generalitat : 22% d'increment, el més alt increment de qualsevol administració pública a Catalunya —crec que això és molt significatiu. Avui tenim un Pressupost que significa més de mig milió de pessetes per família catalana —dada molt rellevant— : vol dir que és un pressupost amb el qual es pot fer gran política. I avui —i convé recordar-ho—, 1988, pel que fa a Catalunya s'assoleix, en relació amb la despesa pública, un percentatge superior al 25% dins d'aquell esquema, que tan hem defensat en aquesta Cambra, de 50, 25 i 25. Per tant, el Pressupost de la Generalitat de Catalunya se situa per damunt de les quotes quantitatives que tant havíem reivindicat. És evident —i ho vull dir amb tota claredat— que resten aspectes qualitatius, que resten alguns aspectes quantitius, però aquest fet és un fet rellevant en la nostra història política.

També dir que aquest Pressupost, diguem-ne, posa de manifest el creixement del pes del sector autonòmic, de la Generali-

tat de Catalunya, en detriment del pes de l'Administració local, siguin ajuntaments, siguin comarques, que se situen en un percentatge molt inferior, i atès que l'autonomia de Catalunya no té la mateixa col·laboració que altres autonomies amb els ens locals, està ajudant aquesta discriminació tan palesa. Molts de nosaltres —i crec que la immensa majoria de grups— entenem que és des dels ens locals on millor es poden servir els interessos dels ciutadans i prestar, per tant, els serveis públics.

Per tant, senyores i senyors diputats, no hi ha cap excusa per dir que no es pot fer política. Es pot fer una gran política al servei de Catalunya. Aquests Pressupostos tallen absolutament amb la lògica d'insuficiència de recursos : ens doten d'unes possibilitats i permeten, lògicament, unes alternatives.

El Grup Socialista vol dir una cosa molt clara : està molt content d'aquest debat, per una raó molt senzilla : perquè li ha permès situar amb esmenes a aquest Pressupost el que era la seva alternativa pressupostària. Els 40.000 milions de pessetes que nosaltres havíem xifrat a aquelles polítiques que calia incentivar, de caràcter territorial, de caràcter social, de caràcter transcendental, diguem-ne, per al país —perquè eren els reptes que tindríem d'aquí a dos dies i que calia afrontar d'una manera decidida—, aquests 40.000 milions s'han traslladat a unes esmenes, han estat defensats pels nostres diputats, i els nostres diputats volen dir molt clarament que se senten plens d'orgull, no per les respostes del senyor Escudé sinó per l'afirmació d'unes tesis que no han tingut la resposta adequada; però quan s'afirmen unes tesis amb valentia, amb claredat i, a més, es demostra que aquestes esmenes han pogut entrar en aquest Parlament, vol dir que allò que defensava Raimon Obiols en el debat d'investidura i allò que va defensar Raimon Obiols en el debat d'orientació política, era perfectament factible perquè queia perfectament dins del marc pressupostari : estàvem parlant del 5% del Pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, avui —i això també és una bona notícia—, hi ha possibilitat de pressupostos alternatius, d'orientacions polítiques alternatives. Es pot fer una política de dretes i una política d'esquerreres, una política de major progrés i una política de menor progrés; es pot orientar, per tant, aquest Pressupost en funció de les preferències polítiques de cadascun dels partits. Vostès ho han fet amb tota legitimitat, i ho han fet amb una política d'estricta continuïtat amb allò que anaven fent, allò que podríem denominar nosaltres una política de model d'esquixada, política de model d'esquixada que no contempla mai les prioritats, perquè no aposta mai clarament per res, i no aposta per un repartiment just dels recursos en funció de criteris objectius. Aquesta política d'esquixada lògicament té un temps, comporta uns beneficis, però sí que els puc ben garantir que provoca uns greus perjudicis per al nostre país.

Voldria dir també que amb aquest Pressupost s'ha confirmat la voluntat de no coordinar institucionalment el país, de no coordinar el Govern de Catalunya amb el conjunt de potencialitats que té el mateix país des de la perspectiva institucional. En aquest Pressupost s'ha fet palès també una política de no orientar recursos envers aquells territoris que n'estan més necessitats, i amb això s'està donant arreu de les nostres comarques més deprimides una situació d'angoixa i de profunda preocupació davant de moltes promeses fetes i de poques realitats consagrades des del punt de vista pressupostari.

Senyores i senyors diputats, aquest Pressupost permetria una gran política de millora del país, una gran política de millora del país, però el fet segurament més sorprenent d'aquest Pressupost és que, mentre totes les administracions aposten pel 92, no perquè hi hagi els Jocs Olímpics, sinó perquè hi ha l'Acta Única Europea —com molt bé deia el President de la Generalitat—, que obliga a un esforç de competitivitat i de selecció de les prioritats —i també hi ha uns Jocs Olímpics, que és un tema transcendental—, sembla que el Pressupost de 1988 de la Generalitat de Catalunya es fonamenta en una base incremental : aquí no passa res, anem tirant, anem fent el que fèiem, ja està bé per al país. Crec sincerament que el Grup Socialista ha donat una mostra, per part de tots els seus diputats, de prendre's molt seriosament aquest Pressupost, de donar alternatives concretes en cadascun dels departaments, i de fer-ho amb la lleialtat democràtica i institucional que correspon a un document tan important com és el Pressupost de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Armet. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, explica el vot l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquest matí el Diputat senyor Gimeno ens parlava que portàvem trenta-set hores de debat —jo no ho he comprovat, però em fio molt de les explicacions que ens fa el senyor Gimeno— i, per tant, ara, en aquests moments devem estar en les quaranta hores de debat en el Ple. Aleshores, jo crec que si el meu Grup, el nostre Grup intentés explicar ara en aquests cinc minuts allò que ha estat aquest debat, aquelles tres-centes cinquanta intervencions, aproximadament, que un conjunt de diputats hem fet, explicant, demostrant el bon fonament de la posició del text proposat pel Consell Executiu, seria, si se'm permet, gairebé infantil o fruit del nerviosisme d'un moment. Per això no ho faré, em limitaré a explicar el que hem fet, no el perquè ho hem fet.

El Grup de Convergència i Unió en aquesta Cambra, sempre, en tot moment, al llarg d'aquestes tres legislatures ha intentat arribar a un consens tan ampli com ha estat possible amb tots els grups parlamentaris. (*Remor de veus.*) Evidentment, per arribar a un consens es necessiten dues, tres, quatre, cinc i, en aquest Parlament actual, sis voluntats; de vegades és possible i de vegades no és possible. En els Pressupostos, en els Pressupostos d'enguany ha estat poc possible, però això és obvi, això és lògic : nosaltres volem ser coherents, i per això estem d'acord amb el que ens deia aquest matí la senyora Barenys, quan ens explicava o ens recordava que el pressupost no és més que la concreció xifrada d'una política; per tant, és obvi, és evident que si hi ha una llei en què no hi pot haver consens fonamental és en el pressupost, perquè és bo i és legítim que hi hagi diverses alternatives de govern : aquesta respon de manera majoritària, aquest Projecte de Pressupost, de punta a punta, preveu, ordena l'alternativa de govern de Convergència i Unió. I per això és cert que aquesta trentena llarga d'esmenes que vam acceptar en Comissió i la dotzena d'esmenes que hem acceptat en el Ple, moltes vegades són de millora tècnica, de millora concreta —no sempre : jo voldria recordar esmenes com la de determinació d'hores extres, com la de determinació de la contractació de minusvàlids, i potser

me'n deixo alguna altra, que tenen la seva transcendència—, però lògicament, òbviament, fonamentalment reflecteix una política, un programa d'actuació.

Aleshores, en aquest moment que hem acabat aquest llarg debat —fins i tot, per a molts de nosaltres, un llarg calvari parlamentari—, i en el moment que comença a baixar el teló en aquesta representació que hem fet entre tots, o dit d'una altra manera, exactament igual, aquest exercici ritual democràtic de, davant del poble, explicar quines són les nostres alternatives i quines són les nostres diferències, no em resta res més que agrair a totes les senyores i els senyors diputats dels grups que s'autoqualifiquen d'oposició, des del prioritari fins al més petit, el seu comportament, les seves explicacions —que de vegades no induïxen al canvi de vot, però fan reflexionar de cara al futur—, i també, òbviament, haig de donar les gràcies i felicitar tots els integrants del Grup de Convergència i Unió, perquè crec que és públic i notori que aquell auguri que vaig fer en el debat de totalitat, que el nostre Grup, com un sol home i una sola dona, com un sol diputat, aniríem a defensar aquest Pressupost, ha estat visible, i vostès hauran pogut comprovar que el Grup de Convergència i Unió ha estat estadísticament el que més presentment ha estat en aquesta Cambra, i en els moments que així ha estat requerit la totalitat del Grup parlamentari ha estat present per donar suport a això, i comptant amb les situacions físiques d'alguns dels nostres diputats, crec que això és meritori.

Finalment, i no en el darrer lloc en importància, voldria també donar les gràcies a aquelles persones invisibles — presents, però invisibles —, que és aquest conjunt de personal que aquesta vegada —el personal de la casa—, que aquesta vegada diria que més que donar suport a l'activitat parlamentària han suportat l'activitat parlamentària.

I ara, senyor President de la Generalitat, Honorables membres del Consell Executiu, el poder legislatiu ha acabat la seva tasca per aquest any en el Pressupost i aquí us ho oferim perquè vostès puguin, amb la llibertat i la legitimitat democràtica que tenen, aplicar-los a la utilitat que tenen. Els adverteixo —no cal, ho han dit altres portaveus—, vostès seran controlats, vostès seran impulsats: aquesta és la tasca, aquesta és l'obligació que tenim els grups parlamentaris.

I voldria declarar, per acabar, que al nostre Grup això no li fa por, en absolut, perquè confia plenament que, com fins ara, en aquest període que ens ve, el període de l'any pressupostari de 1989, vostès, el President de la Generalitat i el Consell Executiu, l'aplicaran —com sempre— en benefici del benestar, de la promoció dels ciutadans de Catalunya i de l'enfortiment de la nostra pàtria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, ara que acabem d'aprovar el Pressupost del 1989, crec oportú fer uns comentaris que arrenquen del mateix Pressupost, però que van més enllà, i que, per altra banda, en part, en un cert sentit, se situen fora del que és la discussió estricta del Pressupost, i per això ho faig ara —i per una altra raó que després diré—, un cop acabada la discussió i un cop aprovat el Pressupost.

Permeti'm que els recordi que el Pressupost del 89 —s'acaba de dir ara mateix també— és un 22,1% més alt que el del 88 —tres punts per sobre de l'increment del de l'Estat—; que l'increment de la inversió és del 32,8%; que, per altra banda, representa un increment d'endeutament net de 21.953 milions; que això situa l'endeutament total a 201.092 milions, i que aquest endeutament puja a 237.000 si hi afegim l'endeutament a curt; que, a més, hi ha l'endeutament dels organismes i societats de la Generalitat —Institut Català del Sòl, Junta de Sanejament, els Ferrocarrils, etcètera—, que puja 11.320 milions i que, en part, són recuperables i en part no.

Si hem de fer cas del que ens diuen, per exemple, a Madrid —vaig a dir dos noms concrets: el senyor Solchaga i el senyor Almunia, per exemple— això no és greu, hi treuen importància, diuen: «Els ajuntaments i les diputacions en general estan molt més endeutats», i és veritat —el Conseller Trias, el Conseller Trias Fargas va donar una sèrie d'exemples que ho demostren—, i si hem de fer cas del que diuen les normes legals, tampoc no és greu —podríem endeutar-nos molt més, quatre o cinc vegades més del que ara ho estem, segons les normes legals. I també és cert, com va explicar el Conseller, que enguany diverses comunitats autònomes s'endeutaran molt més que nosaltres —enguany vull dir el 89—, i encara podríem afegir que la riquesa, és a dir, la base econòmica, la riquesa que produeix Catalunya pot suportar bé aquest endeutament, i més, evidentment, i més. I de fet això és el que pensen les entitats financeres que fan crèdit a la Generalitat sense escarafalls, sense especials dificultats, i també és veritat que el Govern català ha complert sempre molt escrupolosament les seves obligacions financeres, tant envers els grans creditors institucionals com envers els subscriptors populars del deute de la Generalitat.

Tot això és cert, tot això és veritat: des del que diu el senyor Almunia i el senyor Solchaga fins a l'actitud i a la posició que tenen els bancs i les caixes d'aquí i de fora d'aquí. Però encara que això sigui veritat, em sento en l'obligació de recordar que políticament i pressupostàriament un deute excessiu podria arribar a ser perillós; podria arribar un dia que el servei del deute pesés massa en el nostre pressupost, que els interessos i les amortitzacions reduïssin molt les possibilitats inversores o afectessin les despeses necessàries per a un bon funcionament de l'Administració i del país. Políticament, un deute excessiu podria arribar a ser perillós. Jo sempre dic que si un dia un ajuntament, el que sigui, té gravíssims problemes financers no passarà res; pot ser que l'alcalde hagi de plegar, això sí, o que a les eleccions següents hi hagi canvi de majoria, o fins i tot que s'hagi de posar un impost municipal específic durant uns anys, però políticament, en el sentit institucional de la paraula, vull dir, en el sentit institucional de la paraula, no passarà res més. I ja no parlo de l'Administració central, que en darrer terme té sempre el recurs del Banc d'Espanya i que frueix d'un grau de consolidació que res no pot posar en perill, institucionalment. En canvi, en una circumstància així, la pressió que es podria desencadenar sobre la Generalitat —pressió institucional— o sobre qualsevol altra autonomia podria ser molt forta, molt forta.

El Pressupost que el Govern va presentar i que acabem d'aprovar va tan enllà com pot en la inversió i en l'endeutament; algú podria dir potser, fins i tot —i algú ho ha dit—, que una

mica massa enllà. Per si algú ho digués, això, altra vegada, m'afanyo a dir que aquest Pressupost que ha preparat el Departament d'Economia no solament compta amb el ple suport polític —ja s'ha vist— del Govern de la Generalitat i del President, sinó que respon —perquè hi correspon— a les directrius bàsiques que el Consell Executiu va traçar. Només la capacitat tècnica del Departament, per altra banda, i del seu titular, i —diguem-ho tot— la resistència del titular, del Conseller, a algunes peticions de la mateixa Presidència i d'alguns departaments han fet possible que finalment el Pressupost quadrés. També els he de dir que, en principi, el discurs que els estic fent, l'havia de fer el Conseller d'Economia, però només el desig de posar el màxim èmfasi polític en aquest Parlament fa que el pronunciï el President.

Repeteixo, doncs, el que deia abans : aquest Pressupost ha anat tan enllà com pot en la inversió i en l'endeutament; enguany més no hi podia anar. I això em porta a fer unes quantes consideracions sobre les quals desitjo que els senyors diputats, però també tota l'opinió pública, reflexionin, i que certs punts siguin també objecte de reflexió —espero— per part del Govern central. Però abans vull introduir una consideració prèvia : faig aquest discurs quan el Pressupost —ja ho he dit al començament— ja està aprovat; per tant, sense necessitat de convèncer ningú i sense necessitat, tampoc, de crear cap mena de clima especial, i sense objectiu immediat, sense cap objectiu immediat, i crec que sense necessitat de gaire polèmica; és a dir, no és un discurs contra ningú, almenys contra ningú dels de casa, contra ningú d'aquesta Cambra, contra cap força política o social catalana; és a dir, contra ningú. I miraré, amb les meves paraules, de no molestar ningú; primer, perquè no en treuria res i, segon, perquè tinc l'esperança que ningú no se senti obligat a utilitzar, per defensar-se d'un atac que no existeix, arguments vàlids potser per a la polèmica, però inexactes, irrealistes i que porten a la confusió; arguments que, per altra banda, en altres ocasions jo ja he contestat, jo ja he refutat.

Repeteixo, doncs : l'exposició que els estic fent només pretén breument aclarir conceptes, està feta sense cap ànim polèmic i està feta des de la més absoluta serenitat. En tot cas, avanço que no faré ús del dret de rèplica com no sigui que es produeixi algun fet que en aquest moment no preveig.

Una primera consideració va dirigida als qui demanen més inversió, i de fet vostès saben que se'n demana més, d'inversió. Els números són molt clars, els números canten : no se'n pot demanar més. Comprenc que hi hagi circumstàncies que, un partit, el condueixin fàcilment —això ens pot passar a tots— a demanar-ne més; però això no és realista, això no seria sensat. No solament no podem fer més del que fem, no podem fer més del que fem, sinó que responsablement hauríem d'explicar tots al país que no es pot fer més del que es fa, i, en tot cas, el Govern sí que ho ha d'explicar, sí que ho ha de fer. El Govern té dret, i crec que també l'obligació, d'explicar tot el que es fa, que és molt, que és molt, i té l'obligació d'explicar que no es pot fer tot ni tot alhora.

Es fa molt, s'ha fet molt; la Generalitat i els ajuntaments. Mirin el que era el país fa deu anys, fa quinze anys, i comparin amb el que és ara. Repeteixo que es fa molt i es continuarà fent molt, que ningú pateixi, se seguirà —ho repeteixo— fent molt. Els remeto només als compromisos del Govern exposats per mi en aquest Parlament durant la present legislatura, però

responsablement no podem fer creure al país que es pot fer tot —repeteixo— ni tot alhora, ni es pot reclamar una determinada inversió sense dir quina altra realment equivalent es proposa que no es faci.

En aquesta mateixa línia, entenc que hi ha una contradicció en la qual tenim dret a demanar que no s'hi caigui, que el Govern, però també el país, té dret a demanar que no es produeixi. El país té dret a demanar que tots plegats no el desinformem, que no el desinformem, i la contradicció a què jo em refereixo consisteix —i passa sovint— a dir avui —ha passat amb aquest Projecte de Pressupost—, a dir avui, el dia que sigui, que el Projecte de Pressupost presentat i defensat pel Govern va massa enllà i reclamar deu o quinze dies més tard que el Govern s'endeuti amb molts de milers de milions de pessetes més. Això ha passat, i això és una contradicció que, entre gent responsable —polítics, mitjans d'informació, economistes, etcètera—, tenim dret a demanar que no es doni.

Tot això tant val per a la Generalitat com per a força ajuntaments. Hi ha ajuntaments que han fet un gran esforç, sobre alguns aspectes dels quals i sobre la manera de fer-ho pot ser que no tothom hi estigui d'acord, evidentment, però un gran esforç que, en línia general, sovint ha repercutit favorablement en les poblacions —és un fet—, però ho han hagut de fer endeutant-se, de vegades molt. Allò que deia en Solchaga o l'Almunia és veritat, i el Conseller Trias, i només cal veure fins a quin punt perillosament molts ells s'acosten als límits legals de les seves possibilitats d'endeutament. No se'ls pot demanar sempre més i més a aquests ajuntaments, sense tenir en compte el que ja han fet i les limitacions reals i legals que tenen, en molts casos, alguns ajuntaments legals a hores d'ara ja. No se'ls pot demanar més. També ells tenen dret a un tracte objectiu per part de tothom : de la premsa, de l'opinió pública, de les oposicions respectives..., tenen dret a un tracte objectiu. I tots tenim el deure d'explicar a la població que ni els ajuntaments ni la Generalitat no som —no són— la bóta de Sant Ferriol.

Vull fer tres consideracions més, que considero importants : la primera fa referència a la situació d'inferioritat relativa en què, des del punt de vista del finançament, ens trobem en el conjunt d'autonomies espanyoles.

Per una banda, hi ha les autonomies de concert, que no pròpiament pel sistema de concert que figura en llurs estatuts, sinó pels *cupos* que se'ls aplica, reben molts més diners que nosaltres. I després de l'acord de transferència de les competències sanitàries al País Basc, això també és cert pel que fa a la sanitat. En el curs de la reunió que el dia 24 de juny vàrem tenir a Madrid els senyors Solchaga i Almunia, i Roca, Alavedra, Culler i jo mateix —i els dic tots, perquè tots són testimonis del que vaig a dir—, el mateix Ministre d'Economia va dir que si se'ns apliqués —i ho va dir amb molta tranquil·litat—, que si se'ns apliqués la metodologia basca —que no té res a veure amb el concert—, l'Institut Català de la Salut rebria cada any cap als 40.000 milions de pessetes més dels que rep, és a dir, el 20% més del que rebem.

Després, tenim les comunitats autònomes insuficientment desenvolupades. No hem negat mai el principi de compensació que cal aplicar a aquestes comunitats, mai no l'hem negat ni el neguem ara, ni neguem que, afortunadament, Catalunya té més possibilitats que elles, com a resultat no dels mateixos re-

cursos naturals —atenció—, però sí que de la història econòmica dels darrers dos o tres-cents anys i de la diferència de mentalitat econòmica que hi ha. Simplement, el que vull és fer constar que els recursos econòmics, i, per tant, les possibilitats de fer coses de la Generalitat, són molt inferiors als que tenen els governs d'aquestes comunitats.

Finalment, tenim el cas de Madrid, que, com a comunitat autònoma, té també un mal finançament, però que com ja va explicar el Conseller Trias Fargas, ho compensa a bastament, molt àmpliament, per altres conductes. Simplement ho faig constar això també, com us deia; i afegeixo allò que també deia el Conseller: està bé que s'ajudi les zones poc desenvolupades, s'ha de fer, però, en nom de què es poden deixar sota mínims les zones que precisament perquè s'han desenvolupat creen riquesa i, sobretot —sobretot, això—, tenen més gent, han rebut més gent, la qual s'ha d'atendre? S'ha de castigar la gent? Això és el que passa quan la compensació no s'aplica bé; és això, la solidaritat, castigar la gent que hi ha a Catalunya?

Tot això —vull subratllar el que vaig a dir ara, és important de cara al futur—, tot això ens situa en condicions negatives de competitivitat, en condicions negatives de competitivitat, tant des d'un punt de vista de promoció econòmica, de l'activitat econòmica, com des del punt de vista social —ensenyament, sanitat, benestar social, el que sigui. Per una sèrie de raons, aquest *handicap* no es nota gaire, o des de fora no es nota, més exactament. Perquè és cert que compensem aquest *handicap* i en alguns aspectes el compensem prou bé, i ho aconseguim aprofitant algunes bones cartes que com a país tenim, i fent, fent molt alçaprem en la nostra societat civil. Però també ho aconseguim endeutant-nos i, a la llarga, pot arribar a produir-se, amb el temps —i no massa lluny— podria arribar-se a produir una situació negativa de clara inferioritat competitiva, en el marc, en el camp on nosaltres hem de treballar i hem de conviure i hem de competir, ens podríem trobar —a nivell europeu i a nivell espanyol— en una clara situació d'inferioritat competitiva en tots els ordres.

La segona reflexió que volia fer fa referència als objectius de la nostra autonomia. No volem que la Generalitat sigui només una caixa pagadora de sous i de subvencions o de projectes sovint condicionats pel Govern central. Tampoc no volem una autonomia sense capacitat d'iniciativa pròpia o limitada a la pura administració o als sostres de les delegacions provincials dels ministeris. Quan dic «no volem», sé que parlo en nom de tots vostès. Vostès poden pensar —el mateix que dèiem abans dels ajuntaments—, molts de vostès poden pensar que hi ha coses que vostès farien d'una manera diferent de com les fa l'actual govern de la Generalitat; d'acord. Però vostès no volen un Parlament com el que ens fou suggerit, un Parlament a base dels diputats provincials, cosa que, entre altres coses, deien que permetria estalviar un sou. Vostès no volen que la Catalunya autònoma no tingui una política cultural ambiciosa. Vostès volen i tots volem que Catalunya dediqui una quantitat modesta però substancial a l'ajut del Tercer Món —l'hem votada. Vostès volen i tots volem que hi hagi policia, que hi hagi policia autònoma. Vostès volen que hi hagi els centres de recerca agrària que la nostra agricultura necessita, i que no teníem. Vostès volen que es faci promoció comercial exterior, i que es faci una constant presentació de Catalunya a l'estranger; vostès volen que Catalunya tingui presència internacional.

Vostès volen que la Generalitat inverteixi molt en els Jocs Olímpics. Vostès volen que la Generalitat promogui les noves tecnologies aquí a casa nostra. Vostès volen una televisió catalana de qualitat, i no antropològica. Vostès volen la normalització lingüística, amb tot el que això representa de mestres, de rètols, d'impresos, de reciclatge, etcètera. Vostès volen tot això; vostès ho volen i tots ho volem.

Però el finançament espanyol, el finançament autonòmic espanyol no està pensat per a una autonomia així, i, en termes generals, no està pensat per a una autonomia de volada, i menys encara en el nostre cas. Menys encara en el nostre cas, perquè el nostre mateix desenvolupament ens planteja més necessitats —humanes, tècniques, socials, de formació, de competitivitat—, i també ens en planteja més el caràcter diferenciador de la nostra llengua i de la nostra cultura.

I arribo a la tercera consideració: tot i la millora que va representar l'acord del mes d'octubre del 1986, amb el finançament actual Catalunya no pot respondre prou bé als desafiaments amb què s'enfronta: al desafiament de la competitivitat i de la modernització; al dels sectors de població catalana econòmicament i socialment desvalguts; al dels Jocs Olímpics; al de l'equilibri territorial; al de la defensa de la identitat..., no pot respondre bé a tots aquests desafiaments.

Fins ara ho hem fet, almenys en gran part. Fins ara hem donat resposta, millor o pitjor, als requeriments de tots aquests desafiaments. Però ho hem fet gràcies a un considerable voluntarisme i a l'endeutament, i potser podríem pensar, potser es pot pensar que el voluntarisme és inesgotable, però l'endeutament sí que és esgotable. L'endeutament segur que té un límit.

El Govern de la Generalitat no demanarà la revisió del sistema de finançament fins al moment convingut. Concretament, el nou sistema ha d'incorporar-se al Pressupost del 1992 vol dir que ha d'estar decidit a la primavera del 1991, vol dir que no més tard de finals del 1990 se n'ha de parlar, i vol dir que nosaltres —el Govern i el Parlament— n'hem d'haver parlat abans.

Senyores i senyors diputats, amb aquest discurs, amb aquestes paraules, pronunciades quan ja el Pressupost està aprovat, sense ànim polèmic, sense que hi hagi cap referència crítica envers ningú, sense presses, ni tan solament sense objectiu immediat, i fet des de la més absoluta serenitat, jo avui només pretenia dir tres coses: la primera, demanar que al país se li faci veure les coses tal com són. No seria bo fer creure al país ni que no s'ha fet molt —Generalitat, ajuntaments..., país en general, la nostra societat—, no seria bo de fer creure al país que no hem fet molt, ni que es pot fer de seguida tot el que necessitem o tot el que desitgem. Seria molt antipedagògic no explicar això; en tot cas, el Govern procurarà informar bé fins i tot quan això no sigui popular.

La segona cosa és demanar que no es caigui en contradiccions; ja m'he explicat sobre això, no cal que m'hi estengui.

I la tercera, i molt important, és que tots prenguem consciència de la situació.

M'ha semblat que tot plegat era prou important perquè —ho repeteixo, amb un to absolutament serè i molt constructiu, i els asseguro que molt cordial—..., que m'ha semblat que era prou important tot plegat perquè, amb aquest to i malgrat el cansament i les ganes d'acabar pròpies d'un final de debat, d'un debat pressupostari, els dirigís aquestes paraules, i, en tot

cas —com ja ha fet també algun altre il·lustre diputat—, permetin-me que el que això pugui tenir de contratemps ho suavitzí desitjant-los a tots un bon any.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor President. Algun grup parlamentari vol intervenir? Per ordre de menor a major, el senyor Fernández té la paraula pel Grup Mixt. (*Pausa i remor de veus.*) Prego als senyors portaveus que s'atansin a la Mesa. (*Pausa.*)

Té la paraula l'Il·lustre senyor Fernández i Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres voldríem consumir aquest breu torn de deu minuts, que acabem de decidir conjuntament amb la Mesa del nostre Parlament, per fer una breu reflexió entorn d'alguns dels elements que el Molt Honorable President Pujol ha plantejat a aquesta Cambra.

Voldríem començar dient a la Cambra —i dient-li, molt particularment, a vostè— que estaríem d'acord, que estem d'acord amb l'assumpció dels tres grans objectius, des del punt de vista pràctic i des del punt de vista de la reflexió política i teòrica, que vostè ens plantejava a aquesta Cambra fa uns instants, que ens sembla que són objectius que, d'alguna manera, han estat presents, President, durant tot el debat. Vostè, molt probablement per les moltes ocupacions a què està obligat a assistir, no ha tingut l'oportunitat de contrastar que aquesta preocupació seva, que aquesta reflexió que avui ens adreçava a tots els diputats d'aquesta Cambra, als mitjans de comunicació i al poble de Catalunya, ha estat present, des del punt de vista de la mateixa reflexió i des del punt de vista de la mateixa intervenció, durant tot el debat dels Pressupostos. Després, molt breument em referiré a aquesta qüestió, però jo penso que són qüestions assolides, que vostè plantejava una reflexió serena —que la compartim—, i a mi m'agradaria que ens poguéssim parar en quatre o cinc qüestions, que és el que entenc que pot ser de més interès entorn al que vostè aquí ens plantejava : la primera, el finançament; la segona, la gestió; la tercera, el mètode que avui hem emprat, al qual també em voldria referir; la quarta, saber explicar això al poble de Catalunya, i la cinquena i última qüestió, les diferents versions que hi ha a la Cambra i el que a nosaltres ens sembla que toca fer ara mateix. I ho faré amb brevetat, perquè no tenim pas massa temps per fer-ho.

En el tema del finançament, jo crec, senyores i senyors diputats, Molt Honorable President, que mai en tindrem prou, i hem d'assumir aquesta qüestió com una qüestió, penso, que ha de formar part de la nostra mateixa pràctica política, com a diputats que serveixen aquest poble. Mai en tindrem prou si volem fer justament d'aquest país un país amb una perspectiva nacional que signifiqui passes endavant per resoldre els problemes que el nostre país, com a país, té. L'important aquí és —i em sembla que aquesta és la reflexió que hauríem de fer— el camí que estem emprant i cap on apunta aquest camí. A mi, em consta que el nostre pressupost, que, doncs, malgrat algunes informacions que es donaven en intervencions anteriors, ja és un pressupost elevat —estem parlant de 814.000 milions—, però segurament en necessitarem dues, tres i quatre vegades més, si volem portar endavant les coses que volem portar com a país i com a poble. Ara bé, ara bé, a nosaltres ens sembla interessant i ens omple de satisfacció que vostè digui que, com a poble i com a Cambra representativa

d'aquest poble, nosaltres serem lleials als acords subscrits, i que nosaltres, que podem criticar —com hem anat criticant— alguns elements d'aquest finançament de l'any 86, nosaltres tenim la voluntat de complir la nostra paraula. Ens sembla una qüestió bàsica. Complir la paraula respecte a aquest finançament, estudiar fórmules alternatives, fer que tots plegats estudiem aquestes fórmules alternatives, i començar a negociar la primavera de l'any 91 per una fórmula definitiva l'any 92, que signifiqui una passa endavant de caràcter històric per a l'autonomia de Catalunya. I penso que ens podrem posar d'acord tots molt fàcilment, perquè en res més penso que ens podrem posar d'acord fàcilment —jo no prejudicaria cap tipus d'actitud—, perquè ens mou a tots la voluntat d'autogovern del nostre poble.

Però voldria dir una cosa més, senyores i senyors diputats, Molt Honorable President. Voldria dir que això s'ha de fer amb la voluntat de tenir un pes cada vegada més gran a Espanya. Jo ahir vaig tenir l'oportunitat de sentir-lo en una conferència, i vostè ens parlava d'una expressió feliç : «Catalunya mai ha estat un *lobby* a Espanya», i això és una de les explicacions com a país, un *lobby*, com a país, en part, de la nostra marginalitat a la història recent. Jo el que dic és : President, des d'aquesta Cambra, hem de fer tot el possible —i el tema del finançament és un tema cabdal— perquè Catalunya comenci a ésser aquest *lobby* a Espanya, perquè Catalunya, des del seu propi projecte de construcció del país i de construcció de l'Estat de les autonomies, tingui un pes cada vegada més gran a Espanya. Ho hem fet? Jo crec que sí, però ho hem de fer, penso jo, més decididament, sense ambigüitats, sense recels i sense reticències. I això, des de quin punt de vista, em podran preguntar? És des d'un punt de vista moral? És que només hi ha els imperatius permanents de solidaritat? Home, això és molt important, però no és el més important; si nosaltres volem tenir una Catalunya capdavantera a Espanya, necessitem inqüestionablement aquesta voluntat d'entendre el finançament també dels altres, i treure'n partit i treure'n profit.

Segona qüestió a què em volia referir : la gestió —amb molta brevetat. Jo he tingut la sensació, durant aquest llarg debat —en què em penso que hem passat aquestes quaranta o quaranta-dues hores tots plegats—, que tots estem molt preocupats per les alternatives de caire programàtic a aquest pressupost —això és molt important—, però potser ens caldrà que anem rumiant tot sovint i fem la fórmula suficient per veure quina ha estat la gestió d'aquest Pressupost. És a dir, crec que estem molt preocupats, un cop l'any, del que significa discutir pressupostos, alternatius o no, però potser ens falta la voluntat de continuar treballant amb la perspectiva del control d'aquesta gestió, que vostès facin, senyors de la majoria, membres del Consell Executiu, la millor gestió possible, i que els diputats d'aquesta Cambra tinguem l'oportunitat —que jo penso que, d'alguna manera, ha quedat molt a l'aire, aquesta oportunitat, per moltes de les coses que aquí s'han dit i han fet— de controlar aquesta acció, i de controlar la seva gestió, i em penso que seria molt interessant per part de tots plegats —i molt especialment per a vostès, que tenen responsabilitats de govern— que només acceptessin una altra reflexió, que jo demano que faci el President, que jo demano que faci el Consell Executiu, que jo demano que fem tots plegats i que també faci el poble de Catalunya : potser la gestió, senyores i senyors diputats, potser no

és la més acurada, la gestió com a polítics —i potser hauríem de donar una passa tots plegats, sense cap tipus d'enfrontament, per analitzar la mateixa gestió i admetre que potser no ho estem acabant de fer, tots plegats, bé. I aquesta és una passa molt important perquè, a partir d'aquí, tinguem una valoració més adequada del que és la gestió.

Tercera qüestió : hem de saber explicar al poble de Catalunya el que estem fent. Jo diria —després faré una referència molt breu al mètode emprat—, jo diria que potser no ho sabem explicar prou bé, els polítics potser no sabem explicar prou bé què fem en aquesta Cambra, fora d'aquesta Cambra, que es fa el Govern, que es fa l'Administració local, i s'haurà de fer un esforç de tots plegats per explicar què és el que estem fent, explicar-ho bé. Però jo penso que hi hauria una possibilitat que ho fes factible, això; home, caminem plegats per explicar també què és el que estem fent, que no es tingui un sentiment patrimonial de l'acció de govern; jo entenc que això els correspon molt especialment, molt especialment, però jo penso que aquesta ha de ser una tasca, si vostès volen, que això s'expliqui; si vostès volen explicar-ho sols, no ens demanin que tots plegats tinguem una reflexió respecte a això, si vostès volen que des de l'oposició s'expliqui al país què és el que s'està fent en aquesta Cambra i què està fent el Consell, donin instruments, facin participar l'oposició en aquesta reflexió, no vulguin tenir una gestió patrimonial del que significa exercir el poder des del Consell Executiu, fem-ho plegats; no us demanem res més. Si feu possible això, comptareu amb el nostre ajut, comptareu amb el nostre suport; si això és una tasca vostra, no ens demaneu ajut, no ens demaneu ajut; si aquesta és una tasca de tots els polítics de Catalunya, tots trobarem la manera millor d'explicar-nos i d'explicar al poble de Catalunya què és el que estem fent.

La quarta qüestió, que jo penso que el President no l'ha introduïda, però és perquè no ha tingut l'oportunitat d'estar present en aquest debat. Em voldria referir, en primer lloc, a l'actitud de la majoria i, en segon lloc, a l'actitud de tots plegats. L'actitud de la majoria, jo és que crec que arriba un moment, senyors i senyores diputats de la majoria, que resulta molt més rendible acceptar determinat tipus d'esmena que no jugar a la política sistemàtica del frontó. Jo crec —jo l'haig de felicitar, senyor Escudé, per la tasca que vostè ha portat avui— que la fermesa d'un govern, la fermesa d'una línia pressupostària, la fermesa d'una línia política no es demostra aprovant només dotze esmenes a l'oposició, i dir : «us adoneu del fermes que som?» No, no, no, justament tot al contrari. Jo penso que seria desitjable, per part de la majoria, una capacitat de negociació creixent amb els grups, això és rendible políticament; engriscar l'oposició acceptant les seves esmenes, no tingueu por, és rendible políticament! Això és el que nosaltres entenem. Dotze —fixeu-vos-hi : hem presentat mil dues-centes setanta-nou esmenes, se n'han aprovat dotze..., dotze aquí, dotze en el Ple; és legítim que el poble de Catalunya potser senti, tingui la sensació que la tasca feta per l'oposició és una tasca que no té cap tipus de valor dins del Parlament.

I un altre element tan important com aquest : jo penso que tots plegats hem de fer un esforç, un esforç extraordinari per treure aquest debat del Parlament. Hi havia un diputat, ho ha fet el nostre Diputat Latorre, del Grup parlamentari Mixt, però jo penso que hem de ser particularment clars respecte a

aquesta qüestió : malauradament, ens agradi o no, aquest debat no interessa el nostre país. La manera com portem aquest debat no interessa el nostre país; les hores i hores tan malhumorades que passem aquí, estimats companys —si em permeteu aquesta expressió—, no interessen els nostres conciutadans, i jo penso —i a més ho apunto com una reflexió, una de les reflexions més que s'han d'apuntar en aquest debat— que potser ha arribat el moment que ens plantejem per què això no interessa, per què la tasca que portem, com a Parlament, no té ressò fora, per què els mitjans de comunicació plantegen dues, tres o quatre breus referències respecte al que passa aquí, però com la majoria dels nostres conciutadans no tenen cap interès en el que aquí passa. I jo penso que fins i tot, no des del punt de vista ètic sinó des del punt de vista polític, és greu que nosaltres no reflexionem sobre aquesta qüestió. Ho hem de pensar. I en aquest sentit —jo refermo la proposta que ens feia abans el nostre company de Grup, Latorre— nosaltres portarem un debat, voldriem portar un debat a aquesta Cambra —i ho farem en la propera Junta de Portaveus—, per iniciar un debat, que potser hi ha una altra manera de discutir els Pressupostos, potser no és necessari aquest calvari, Escudé, potser es tracta que busquem el mètode de fer participar el conjunt de la Cambra, de treure'n profit, i que surti a la societat explicant què és el que estem fent, però és suïcida que nosaltres estiguem feliços d'un debat pressupostari com aquest simplement perquè avui acaba i perquè hem estat cinc dies treballant, és un greu error polític des del meu punt de vista. I no és cap crítica ni a la majoria ni a l'oposició, és una crítica que penso que junts hem de reflexionar per buscar solucions.

I per acabar, President, molt breument, jo diria que hi ha una fórmula —i nosaltres no ens cansarem de repetir-la— que està permanentment aletejant entorn d'aquest debat i els altres debats, i nosaltres, com a centristes, com a parlamentaris centristes al Parlament de Catalunya, hi hem d'insistir una vegada més : és el consens. Nosaltres creiem que per aconseguir, Molt Honorable President, totes aquelles coses que vostè deia fa un instant i que són molt importants, i que estan molt compartides, i que les sentim tots plegats, o vostès des de la majoria i tots plegats som capaços d'articular un mètode que ens porti als acords sistemàtics i a una política de consens o, President, l'any que ve vostè repetirà un discurs molt semblant a aquest, però sense que aquí hagi generat l'adhesió a unes consideracions d'aquestes característiques.

Jo només voldria acabar el meu discurs fent una referència, que em sembla important des del punt de vista polític : aquest país ha viscut l'experiència política més important d'aquests últims deu anys fa justament deu dies, amb una vaga general. N'hem parlat poc i, quan alguna vegada se n'ha parlat, jo he vist que les senyores i els senyors diputats trontollaven, es molestaven, potser, als seus seients. Jo crec que no en tenim cap dubte; hem viscut l'esdeveniment polític més important d'aquests últims anys : la vaga general, i penso que potser ens faria reflexionar a tots plegats només en una qüestió, només en una qüestió : jo crec que aquesta vaga general hauria estat evitada, possiblement hauria estat evitada, si la política emprada pel Govern central hagués estat una política de consens. Ahir es van fer al·lusions a properes vagues generals; tant de bo, tant de bo que això no sigui així, però, en qualsevol cas, o tots plegats assumim la responsabilitat d'una política de consens o

en aquest país pot succeir qualsevol cosa.

Per acabar, el mateix que altres grups... (*Remor de veus.*) Jo és que no voldria acabar, cada vegada que hem parlat de la vaga...

El Sr. PRESIDENT : La Presidència sí que vol que acabi, eh?

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Sí, ara ho faré, President. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : No, és que he promès una flexibilitat, però ja excedeix del 60%.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Moltes gràcies, President. Doncs, agraint la flexibilitat del President, només voldria desitjar-los, a vostès, a les seves famílies —molt bé— i als seus grups parlamentaris, molt feliç any.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Honorable senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor President del Govern, vostè ens ha fet una conclusió de la seva intervenció, una conclusió en el rerafons del Pressupost, una conclusió que, al nostre entendre, és una conclusió de queixa. Hem volgut entendre i hem entès que vostè es troba en una situació d'insatisfacció respecte al funcionament d'algunes coses, i recomana no caure en contradiccions. El que passa, senyor President, és que, havent escoltat les seves paraules, no puc sinó dir-li que el qui estigui lliure de contradiccions, que tiri la primera pedra, perquè vostè es queixa i al mateix temps accepta; vostè es queixa i accepta tot un conjunt de circumstàncies i situacions que posen, justament amb el Pressupost com a punt de referència, que posen Catalunya en una situació accelerada de dependència, de supeditació respecte a Espanya.

Ha parlat de l'endeutament : és un recurs fàcil, però, vostè ho sap, l'endeutament s'ha de parar quan es pot, no quan es vol; tècnicament, aquest any vostès no tenien cap necessitat d'endeutar-se en brut en 30.000 milions de pessetes; no en tenien cap, de necessitat, perquè, la liquidació d'aquest Pressupost de 800.000 milions de pessetes, la faran per sobre del bilí. La liquidació del Pressupost de l'any 87, que ara han liquidat, un pressupost de 480 milions de pessetes, l'han feta al voltant dels 700.000 milions de pessetes. Vostè sap que el recurs de l'endeutament és un recurs estrictament comptable per intentar equilibrar unes situacions que, a l'hora de la veritat, no es corresponen amb la realitat dels fets, una realitat dels fets, d'altra banda, que no està compassada, gens ni mica, amb aquestes taxes d'inversió que vostè diu que efectivament fan i volen fer.

Vostè ha plantejat una situació econòmica i política de tipus continuista sobre una societat canviant, i, des d'aquest punt de vista, l'únic recurs, l'única sortida, l'única possibilitat és, amb tota la valentia i sense cap claudicació, és treballar fermament per donar rang de sobirania a la nostra nació. Senyor President, aquest és el gran problema : no es tracta que tècnicament ens puguem endeutar més o ens puguem endeutar menys, que l'estructura pressupostària permeti una despesa corrent d'un determinat nivell —el 82%— i una despesa d'inversió d'un altre nivell —el 12%. Es tracta, fonamentalment, que, si Catalunya adquireix rang de nació de debò, no des d'un plantejament estrictament filosòfic, sinó des d'un plantejament real,

amb la perspectiva solidària, dins de l'Estat, i en l'horitzó d'una Europa políticament unida, els plantejaments de sobirania d'aquesta mena s'han de posar a la pràctica perquè tots plegats visquem millor, perquè tots plegats vivim millor.

Miri, nosaltres, una i altra vegada, li hem fet aquesta reflexió, i la reflexió és la següent : no entenem, de veritat, quin és el seu projecte; no acabem de veure quina Catalunya vol, d'aquí a un any, d'aquí a dos, d'aquí a tres, d'aquí a deu, ni políticament ni realment. Políticament, quina Catalunya ens presenta d'aquí a un any? Una Catalunya supeditada, amb mancances econòmiques. Vostè diu : «No cal que ens preocupem, però ens hem de preocupar; però no ens preocupem pel sistema de finançament, perquè varem adquirir un acord fins a l'any 92», però —com diuen els llibres de text de Dret Civil—, *pacta sunt servanda*, i en aquest sentit, els compromisos que es varen adquirir el 86 i el 87 no han estat complerts pel Govern central, hi ha tota la temàtica pendent d'això que en diuen els «serrells», que, des d'aquest punt de vista a vostè li permetrien una acció més contundent davant l'Administració central i, si s'escau, davant del Constitucional, o allà on sigui, per recuperar allò que es va prometre i ara no tenim, i no pot, impacientment, no pot, resignadament, esperar-se fins a l'any 92 per intentar trobar un altre sistema de finançament, perquè mentrestant —i això és veritat— les situacions institucionals catalanes entren en manca de competitivitat dins l'Estat i davant del món.

Nosaltres, des d'Esquerra Republicana i sobre la base de la reflexió que vostè ens ha fet, no tenim altra recomanació, altra exposició dels nostres plantejaments que dir-li, amb tota claredat, que sigui valent, que no se supediti a determinades conjuntures, a determinats vaivens, al «qui dia passa any empeny», la construcció decidida, la construcció valenta, la construcció amb fermesa de tot allò que ha de donar a Catalunya els ets i uts d'una nació de debò, d'un plantejament en termes de sobirania; no per separar, sinó per adquirir un tracte d'igual a igual. Aquest és el veritable desafiament de la situació actual que vostè ens plantejava en una de les seves conclusions.

No es tracta ara de saber si aquest Pressupost és més conservador o si aquest Pressupost té determinades inclinacions de caràcter progressista —és igual, això ho hem discutit durant tots aquests dies—; el plantejament va més lluny de tot això, el plantejament és fixar un projecte, un projecte polític —nosaltres el tenim i és diferent del seu—, un plantejament polític que comença des de la província única i acaba, si s'escau —i s'escaurà— a la reforma de la Constitució, passant per una reforma conscient i viable de l'Estatut, entre la qual hi ha el règim de concert, perquè si, el règim de concert, el tenen altres territoris de l'Estat espanyol, és legítim que, si el demanem, també el pugui tenir Catalunya, perquè una de les grans mancances, senyor President, senyores i senyors diputats, una de les grans mancances d'aquest Pressupost és el nivell de dependència de l'estat d'ingressos; només un 11% dels ingressos pressupostats s'originen i es gestionen estrictament des del Govern de Catalunya, i encara amb cauteles —com oportunament ja vaig explicar—, perquè, l'impost sobre el patrimoni, el recapta Madrid i el liquida quan li dona la gana, i, els actes jurídics documentats, els recapta la Tabacalera i els liquida quan li dona la gana.

Per tant, permeti'm que, des d'aquesta possibilitat d'inter-

venció que vostè ens ha ofert, li repeteixi una altra vegada que el *quid* de la qüestió, el repte que convé de solucionar i donar sortida és l'enfortiment del nostre marc institucional. I de la manera com vostè planteja les situacions, la manera com vostè accepta, un dia rere l'altre, determinats compromisos, no ens portarà a un port en el qual la sobirania nacional quedi suficientment garantida. I des d'aquest punt de vista les discussions que fem aquí ens sembla, a nosaltres, des d'Esquerra Republicana, que no tenen interès, que no motiven l'opinió pública, que arriben d'una manera mínima a tots els ciutadans; només cal veure les hores i les hores que s'ha estat aquesta Cambra i les minses referències que, de tot plegat, en donen els mitjans de comunicació, no perquè els mitjans de comunicació s'autolimitin en voler donar les explicacions del que aquí passa, sinó que el que aquí passa resulta irrellevant a l'hora d'afrontar els problemes reals de la població, i aquests problemes, senyor President, només es poden solucionar amb més capacitat d'autogovern, amb més competències, amb més mitjans de finançament que, d'altra banda, ens pertoquen en justícia.

Aquesta és la qüestió. Per tant, nosaltres no entenem aquesta mena de masoquisme nacionalista de plantejar la queixa i acceptar la resignació; nosaltres entendríem i entenem la queixa, i estem, amb tota cordialitat, al seu costat per defensar-la amb contundència, per solucionar aquesta injustícia, per fer de Catalunya, de veritat, allò que tots plegats volem: una societat amb progrés dins d'un context de llibertat nacional. Aquest és el nostre plantejament.

Per tant —i no sé si esgota el temps, em sembla que no— (*rialles*), per tant, senyor President, permeti'm que, interpretant una vegada més els principis i el programa d'Esquerra Republicana, manifesti davant de vostè i davant d'aquesta Cambra que el camí que vostès porten, per la via del redreçament institucional, amb tota humilitat i amb tot el respecte, no és el correcte. No poden sistemàticament fer anuncis teòrics de majors quotes d'autonomia i al cap d'un temps renunciar voluntàriament a aquestes quotes d'autonomia sense plantejar la lluita democràtica i assossegada que el marc legal actualment estableix. La província única és una fita, el Tribunal Superior de Justícia una altra, un model nacional de policia, una reforma de l'Estatut, obtenir delegacions directes pel que fa a l'article 150 de la Constitució, una aplicació correcta dels punts 2 i 3 de l'article tercer de la Constitució, tot això, senyor President, és viable, es pot aconseguir, és legal, està dins de l'ordenament legal. Tot això enfortiria la nostra consideració institucional i els nostres requeriments d'una nació de veritat, no perquè sí, sinó perquè, en la mesura que obtinguéssim competències i recursos, podríem gestionar un govern en benefici de tots plegats, el nacionalisme pràctic, senyor President, el nacionalisme que ha de fer que Catalunya sigui forta i, al mateix temps, establir un progrés que arribi a tothom i a tots els punts del territori.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras. (*Pausa.*)

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, Molt Honorable President de la Generalitat, és la segona vegada que em correspon en aquest hemicicle parlar des d'aquesta tribuna davant del President de la Generalitat; la darrera vegada, la primera, va ser en el debat de política

general, quan vaig haver de posicionar-me en nom del meu Grup sobre les propostes de resolució dels diferents grups i el resultat d'aquell debat; i vaig saber que havia de fer-ho amb quinze minuts d'antelació, avui també he sabut, en absència del President del nostre Grup, que tindria aquest privilegi, amb un temps que jutjo clarament insuficient. Per tant, senyor President, la seva presència en aquesta Cambra, que no és freqüent, per a mi està associada, indefectiblement, a una terrible emoció. (*Rialles.*)

En qualsevol cas, jo intentaré resoldre aquest exercici, que no és senzill. L'exercici consisteix: posicioni's vostè en nom d'un partit que en el conjunt de l'Estat és el segon en força i aquí a Catalunya el quart, *ex aequo (rialles)* davant del President de la Generalitat sobre el debat de Pressupostos de l'any; temps per a fer això: vint minutets. Jo intentaré resoldre aquest exercici, senyor President, i, de preparació..., em refereixo, senyor President del Parlament, de preparació (*rialles*), d'intervenció ja sé que en són deu, deu més la seva benevolència. Jo, senyor President de la Generalitat, intentaré resoldre aquest exercici, que no és senzill, seguint un consell que vostè em va donar; en una certa ocasió vostè va tenir l'amabilitat de donar-me un consell, des de la seva molt superior, abismalment superior experiència, i em va dir: «sempre que vostè parli en públic al Parlament intenti dir alguna cosa». (*Fortes rialles.*) Jo, senyor President, aquest consell no solament el vaig tenir molt en compte —i no sap fins a quin punt l'hi agraeixo— i li he de dir que el meu respecte per la seva figura personal i política, que ja era gran des de la distància política, a partir d'aquest consell es va consolidar. (*Rialles.*) És evident que a vegades, sentint les coses que sentim, un comprèn el valor d'un consell com aquest.

Per tant, senyor President, en l'agradable intimitat d'aquest hemicicle on no hi ha televisió, jo intentaré resoldre l'exercici seguint el seu consell dient tres coses —vostè també n'ha dit tres. Aleshores jo, mentre preparava la meua intervenció, he pensat una manera d'agrair la seva amabilitat per intervenir avui aquí d'una manera una mica sobtada, una manera d'agrair-la-hi, una manera d'homenatge formal seria dir també tres coses, igual com vostè.

La primera cosa enllaça amb unes paraules de l'especialista del Grup de la majoria en maratons pressupostàries, que ha dit que aquí havíem celebrat un ritual. I això és cert, ha tingut molt de ritual aquest debat, un ritual trist, perquè una vegada més el grup de la majoria no ha estat permeable a les iniciatives, moltes d'elles constructives i raonables, de l'oposició. S'han acceptat —si els càlculs no em fallen— un 1% de les esmenes presentades per l'oposició i, malgrat que l'oposició pel fet de ser-ho és sospitosa, jo crec que un 1% és un percentatge petit. Hi ha un relat de Kafka que parla de rituals, probablement algunes de les seves senyories —potser bastants— el coneixen: és aquell conte que en un temple els fidels celebren l'ofici religiós amb pau, amb tranquil·litat, amb serenitat, de cop i volta s'enfonsen les portes del temple i entren els tigres; la gent aterroritzada crida, els tigres ho tiren tot per terra, trenquen els vasos sagrats, les cortines, l'altar; després els tigres se'n van, recullen els ferits, arreglen allò com poden, el dia següent tornen a celebrar les cerimònies, es tornen a obrir les portes, entren els tigres, i això passa moltes vegades; al final, quan s'obren les portes i entren els tigres ningú no s'immuta:

els tigres formen part de la cerimònia.

Per tant, això és el que ens passa aquí. És a dir, el Grup de la majoria sistemàticament és opac, impermeable, impenetrable a les iniciatives de l'oposició amb un percentatge que jo qualificaria d'anormal. Aquest ritual, per tant, i aquesta és la primera cosa, jo crec que l'hauríem de trencar.

Segona cosa que li voldria dir, senyor President de la Generalitat : es diu moltes vegades, i això és un tòpic, que el Grup de la majoria té un model social i econòmic que coincideix en gran mesura amb el del nostre grup, que la discrepància està en el model d'Estat, en la idea de Catalunya, en el paper de Catalunya a Espanya, en el concepte de Catalunya. Això es diu molt i això és veritat a nivell filosòfic, retòric, és cert, però quan un veu en aquest Pressupost aquest endeutament excessiu per despesa a curt i mitjà termini, quan un veu que la burocratització que és implícita en aquest Pressupost és creixent i excessiva, quan un veu que la despesa corrent no productiva predomina tan espectacularment sobre la inversió, un pensa que potser aquest tòpic no està tan justificat. I això, per a nosaltres, és motiu d'especial preocupació, per les implicacions que té en àmbits que ultrapassen aquest Parlament, que ultrapassen Catalunya, però on Catalunya ha de tenir una veu decisiva, una veu resolutiva.

I la tercera cosa que li volia dir, senyor President de la Generalitat, és que a nosaltres ens ha preocupat especialment d'aquest Pressupost la manca de prioritats. És un Pressupost que jo qualificaria com a poc imaginatiu, és un Pressupost on la inèrcia predomina sobre l'impuls, és un Pressupost més de reacció que d'acció. En tot aquest Pressupost no he vist —i ho dic amb dolor— un sol llampec d'inspiració; és un pressupost gris.

Per tant, senyor President, aquestes són les tres coses que amb paral·lisme —tres a tres— jo volia no oposar, sinó afegir a les que vostè tan amablement avui ha tingut a bé dir-nos, i voldria acabar enllaçant amb l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que parlava, es preguntava, li preguntava a vostè quin seria l'horitzó de Catalunya. I nosaltres creiem, senyor President, que aquest és un tema que vostè encara no ha definit. I amb això estem d'acord amb l'orador que ens ha precedit en l'ús de la paraula i compartim, des de coordenades completament diferents, la seva preocupació sobre aquest tema, perquè és ben evident que si Catalunya ha de fer coses i ha de fer coses importants, jo he dit altres vegades des d'aquesta tribuna que estem mancats d'una certa dimensió èpica en el sentit que Catalunya ha de fer, ha d'assolir fites ambicioses, importants, que facin d'ella —i ho dic en el sentit positiu d'aportació, no exclusiu— líder en el conjunt d'Espanya. I sense la definició d'aquest horitzó que molt justament li reclamava l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el que passa és que ell li reclamava perquè vostè el definís en un altre sentit del que jo li demano, però és cert que vostè aquest horitzó encara no l'ha definit. I aquest Pressupost, que és un dels instruments que té vostè, el seu Govern, la majoria que el suporta per definir aquest horitzó, no contribueix, en absolut, a resoldre aquesta gravíssima, importantíssima clau d'incògnita.

Vostè ha fet referència al finançament. És obvi que els mecanismes de finançament de la Generalitat de Catalunya no són els adequats, però també és cert que aquests mecanismes canviaran i perquè aquests mecanismes canviïn és indispensable la confiança, i una de les condicions per a la confiança és que

aquesta incògnita quedi, per fi, d'una vegada per totes, aïllada. Això vostè ho pot fer.

Quan jo tenia vint anys, senyor President, si algú m'hagués dit que un dia jo, en català, des d'aquesta tribuna, parlaria al Parlament de Catalunya, al Govern de Catalunya i al President de la Generalitat de Catalunya, si algú m'hagués dit això a mi quan jo tenia vint anys, hagués dit que feia política-ficció, i això s'ha fet, i cregui'm vostè que el nostre orgull i la nostra alegria perquè això sigui així és indescriptible. I és obvi que vostè ha estat una de les peces clau d'aquest procés, vostè i molts d'altres, però vostè n'ha estat una, molt important. Per tant, senyor President, és obvi que la seva responsabilitat per aïllar, per definir aquesta incògnita de què jo li parlava és absolutament clau.

Acabo, senyor President, i acabo amb els versos d'un company meu de facultat (*rialles*), que —curiosament— és premi nacional de recerca, però és un gran poeta, en David Jou. Hi ha uns versos d'en David Jou que diuen : «Voldria ser de glaç i no tenir bandera». Nosaltres, senyor President, no solament no volem ser de glaç, volem ser de carn i ossos, i volem tenir una bandera. Jo li asseguro, tingui la plena seguretat que ens agradaria que sota aquesta bandera ens poguéssim trobar molts, però des de l'ambigüitat això no podrà ser, senyor President, i mentre l'ambigüitat subsisteixi i aquest horitzó no quedi definit, sota aquesta bandera, fins i tot amb la majoria absoluta, sota aquesta bandera vostè es trobarà sol, i la soledat, senyor President, per fer coses grans, importants, no és bona companyia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Aleix Vidal-Quadras. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, com ha dit de manera encertada el nostre portaveu, tots tenim consciència d'anormalitat amb el que ha passat aquests dies i amb la seva culminació, amb la intervenció del President de la Generalitat, que ell mateix reconeix fora de lloc i en substitució del Conseller d'Economia. Intervenció insòlita, no manada per llei, insòlit perquè mai ens hem trobat en aquesta situació, saludada per part del nostre grup i tant de bo, dins de context, freqüentessin aquest tipus d'intervencions.

Senyor Pujol, vostè ha vingut aquí a tapar les vergonyes d'aquest debat. Vostè ha vingut aquí a fer veure que el President de la Generalitat s'interessa i entra en el debat del Pressupost. Senyor Pujol, vostè pot ser el bàlsam de Convergència i Unió, no el d'aquest Parlament, ni molt menys el bàlsam del que ha passat en aquest debat. Ni pel que vostè ha dit aquesta tarda aquí. Reconfortarà els febles, els que es volen amagar davant la veritat, però són quatre dies de veritat, quatre matineses, fins i tot, fins tard i pot assabentar-se del que ha succeït.

Vostès ens ha dit : «el país té dret a demanar que no el desinformin», no fa ni unes hores que ho ha dit. Per a nosaltres, això és triomfalisme propagandístic. Li donaré exemples, que vostè ha citat : el país té dret que se l'informi ja, d'una vegada, i per boca del President de la Generalitat, sobre el finançament autonòmic, que és un exemple radicalment contrari del que vostè ha plantejat; informi vostè el país que va signar un acord per cinc anys sobre l'actual fórmula de finançament autonò-

mic, senyor President, i informi, si de cas, per què la va signar, aquella fórmula. Expliqui'n políticament el perquè. Tenen el dret i l'obligació de fer-ho.

Informin vostès el país —què avança, sens dubte, que avança, aquest país, sens dubte—, i no faci, com sempre, el parany que com que el país avança, la Generalitat avança. Hi ha, primer —vostè les ha citades de passada—, altres institucions que avancen més que la Generalitat en aquest període. Però veiem les opcions que ha fet la Generalitat, posem-les en relació amb l'avanç del país i informem aquest país. Informem sobre la seva acció de govern, a través dels seus compromisos, de les paraules que vostès diuen en aquesta tribuna —que nosaltres les agafem amb solemnitat—, de les declaracions que fa el seu Govern en discursos d'investidura, en discursos de debat de política general..., informem sobre això. Informem Catalunya que des del 1981 vostès no han fet el pla director del territori de Catalunya, allò que pot evitar el que hem dit en el debat : que el territori és a mans del més fort. Per què no ho hem fet? Informem d'això. Informem el país —i podria anar amb una llarga llista si cregués, en part, allà on vostè ha plantejat el terreny de debat, i després m'hi referiré— per què no hi ha la descentralització a la Generalitat. Informem el país de quin tipus de televisió es vol i tenim. Volem una televisió catalana, postmoderna, també antropològica, però catalana de continguts, que activi la indústria cultural catalana i que garanteixi un coneixement més profund del que és aquest país plural, plural que hem d'anar integrant i que, a trossos i a estones, està prou desintegrat. Per cert, una vegada més, no sé si la improvisació del seu discurs o el subconscient el poden haver traït : ha dit vostè —parlant del finançament i perquè havien de venir més calés a Catalunya— que hi ha comunitats que han rebut més gent que s'ha d'atendre. Senyor President, això podria sonar a paternalisme de provocació. O és que aquesta gent que ha vingut no ha aportat a Catalunya treball, esforç, no ha construït Catalunya i no ha lluitat, com vostè sap perfectament, per les llibertats de Catalunya?

Senyor President, en el debat pressupostari que li poden haver explicat, han passat moltes coses, i ara m'hi vull referir jo, al que ha passat. I no em vull desplaçar del debat, o del pseudo-debat, ni del problema, ni em vull desplaçar del motiu que l'ha dut a vostè aquesta tarda a aquesta Cambra, que no són les seves paraules, és un altre el motiu.

En primer lloc, per dir-li que això no és un Parlament. No agafin la literalitat de la paraula, de la frase. Això, com ha funcionat aquests dies, no ha funcionat com un Parlament, ni en mètode ni en contingut. Senyor Escudé, no digui que hi ha hagut debat, no digui que hi ha hagut tantes hores de debat. Un sol contradictor dos dies seguits a totes les esmenes de l'oposició, de les temàtiques que fossin, dubtosament se'n podria dir debat. Respostes per escrit —com de costum—, preparades abans de sentir el que anava a dir el qui intervenia, no és debat (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. RIBÓ : Por aparent d'aquells diputats que surten aquí sabent que el que ha argumentat primer ja no podrà contraargumentar. El debat, arreu del món, s'entén quan un diu : «fa sol», l'altre diu : «plou», i l'altre diu : «no plou, fixa't que fa sol», i entren les contradiccions de l'argumentació, no el que diu : «plou», i l'altre diu : «fa sol», això no és un debat : són mo-

nòlegs o expressions de monòleg. I aquí no hi ha hagut debat en cap de les esmenes, ni en una, excepte en aquelles que, en extrem, sembli que li han dit mentider a un, i, aleshores, pot fer debat.

Ni en el contingut, perquè un debat amb contingut en un Parlament és aquell debat que fa síntesi del pluralisme que s'expressa en el Parlament. El President de la Generalitat ens deia —no fa gaires mesos, debat de política general— : «Els asseguro que hi haurà obertura i flexibilitat en el nostre tracte en el Parlament.» Paraules buides en aquest debat pressupostari. No són dotze les esmenes acceptades, són a la vora de cinquanta, si comptem les de Comissió, moltes d'ells —amb petits detalls de canvi— es podria fer la pregunta —ho dic pels qui són nous en aquests debats pressupostaris— que s'ha fet sovint, de com és possible que un 46%..., que diputats i diputades que representen un 46% del poble de Catalunya, del que va anar a votar, tinguin pràcticament el monopoli de la veritat pressupostària, sobre un 52% del poble de Catalunya que va anar a votar? És que no tenen raó en cap qüestió fonamental, aquest 52%? De què ha servit el seu treball? I, jo, aquesta pregunta, de què ha servit el seu treball, la vull ara adreçar a tots els membres d'aquesta Cambra, per sortir al pas de la motivació principal d'aquest debat, a tots els membres d'aquesta Cambra, del grup que siguin i del color que siguin. Hem fet un debat que, en primer lloc, a part d'aquestes qüestions que segrestaven la veritat d'un Parlament, tenia d'aberració que si per casualitat —sabut que era pràcticament impossible— hagués triomfat una de les esmenes d'aquests darrers dies, era una aberració jurídica el que hagués passat un retorn d'una Conselleria? Ens hem estat fins a les tres de la matinada discutint i votant que, si s'hagués avançat en aquella votació, la resultant, feina hauríem tingut tots per a recompondre jurídicament aquella aberració.

El pluralisme ha quedat malmès a nivell individual. La irracionalitat ha arribat a les persones. Jo els puc assegurar, com un dels més antics en aquesta Cambra, que la degradació no és només institucional aquests dies —que també ho ha estat—; ha estat personal. Per primera vegada en vuit anys i mig, i li he dit al President de la Generalitat, bastant abans de saber que ell anava a intervenir aquesta tarda, que, per primera vegada, jo quedava colpit per la degradació personal. Ahir al vespre vaig viure una anècdota molt puntual : vaig tenir el goig de poder acompanyar amb un vehicle un membre de la majoria i, en el curt espai de temps que vam estar junts, se sintetitzava un ànim de compungits pel que sortíem de fer, una sensació de ridícul, d'inutilitat i de pèrdua de temps, i això el qui digui que no ho ha tingut aquests dies, està mentint.

I els ciutadans de Catalunya ho han de saber, això. Els ciutadans de Catalunya desconeixen què és aquest Parlament, per començar desconeixen què és el Parlament. El paguen, i tenim una obligació financera davant d'ells, i una obligació política, i una obligació nacional. Una obligació nacional, senyor Pujol, que jo voldria que en aquesta part del discurs fos directament adreçada a vostè quasi *intuitu personae*, per la seva història personal, pel seu passat, per l'encàrrec que ha rebut democràticament del poble de Catalunya d'acomboiar des del nivell màxim aquesta societat en els darrers vuit anys, i que en seran dotze. D'això que jo estic parlant, no en té la responsabilitat ni Madrid ni el Governador civil, ni una confusió sobre compe-

tències; l'única i exclusiva responsabilitat està aquí, repartida en quotes, la majoria de la quota està en la majoria parlamentària, en el Govern al qual dona suport i personalment, com diu l'Estatut, en el President de la Generalitat. No volem córrer molt, fa molts anys que això succeeix i ara ha empitjorat. Un Pressupost que té unes opcions socials per a un Parlament que, tal com el tractem, és una befa nacional. El Parlament, en l'Estatut, és la peça bàsica, no només per fer investidures, eh?, no només per posar segells a les lleis : per, de debò, fer control i impuls.

Sembla una hipocresia proclamar-se nacionalista, reivindicar l'autogovern i contribuir a la degradació del Parlament. Jo em demano, senyor Pujol, si és cert, com vostè va dir ahir, que Catalunya ha de mantenir la seva mentalitat d'Estat, què en fem, d'aquest Parlament? Si és veritat que hem d'anar —perquè no n'hem tingut— a poder polític, per què no comencem pel Parlament? Si és veritat que ningú de nosaltres vol —ho diu, si més no, de paraula— un Parlament de diputats provincials, per què actuem donant la raó a aquells que deien que les autonomies serien pura descentralització administrativa i els parlaments un luxe que, segurament, tindrien recursos superflus? Per què vostè, quan vol explicar la seva política econòmica, va al cercle d'economia i fa anys que no l'explica des d'aquesta tribuna? Per què vostè sovintreja les seves absències en aquesta Cambra? Per què no hi ha cap mecanisme reglamentari que pugui dur a la responsabilitat del President de la Generalitat, fora de la moció de censura o el debat de política general, a respondre de la seva acció de govern? Per què no compta amb el Parlament per donar suport als projectes nacionals més importants per tenir força moral i nacional, institucional per anar davant de qui sigui? Què és Catalunya, senyor Pujol? On és més Catalunya, senyor Pujol? On és més la pluralitat de Catalunya o la seva diversitat : a Convergència i Unió, al pujolisme, a vostè actuant sol com a President de la Generalitat fent política fora d'aquesta Cambra, o en aquest hemicle? On hi ha més pluralitat del poble de Catalunya? Què representa més avui Catalunya?

Senyor Pujol, nosaltres volem fer país i volem fer política. Volem fer una nació i construir unes institucions ben fortes. Volem que el nostre Parlament sigui un model a nivell de l'Estat espanyol i a nivell d'Europa, i quan diem «volem» és perquè sabem que avui no ho és. Volem un Parlament que, de debò, tingui formes de participació de les diputades i dels diputats de tots els grups, i també d'aquells sectors de la població amb els quals calia dialogar; per exemple, caldria que no fossin només paraules, que el Conseller d'Economia, per primera vegada —l'actual—, digui que per al proper Pressupost dialogarà amb els sindicats.

Catalunya no ha perdut força, senyors de la majoria, ni senyores parlamentàries, ni senyors parlamentaris; no n'ha perdut, de força, Catalunya. Les institucions estan en una situació que no es correspon i que és de desequilibri amb les expectatives d'autogovern que hi ha entre la població.

I, en definitiva —i amb això acabaríem—, cal una proposta de renovació profunda i funcionament democràtic d'aquest Parlament. No és una qüestió reglamentària, no contestin ràpidament, ja varem retocar el Reglament. Calen recursos, recursos per articular mesures com pot ser l'immediat control i impuls del Govern. No —senyor Escudé— que quan fem una

pregunta per escrit triguem de vegades dos i tres mesos a rebre la seva resposta. Això no és manera de tenir un control sobre un govern. Calen mecanismes parlamentaris de debò, cal que hi hagi una difusió i un coneixement social d'aquesta Cambra, però, sobretot, no ens enganyem, eh?, cal voluntat política. Vostè ha dit : «Els ho dic amb el màxim èmfasi polític», aquest Pressupost, senyor Pujol, l'estem discutint aproximadament des del dia 20 de novembre i escaig, en el debat de totalitat, i, molt abans, l'estem treballant com a parlamentaris. No és el màxim èmfasi polític per aquests quatre dies, fa moltes setmanes que hi estem. Hi hauria estat el màxim èmfasi polític que vostè, si volia, substituïnt el Conseller d'Economia i Finances, hagués presentat aquest Pressupost, amb molts més elements dels que avui ha plantejat, per cert, quasi bé tots ells reiteratius del debat de política general. Amb molt més d'èmfasi polític hauríem atès les seves paraules, amb aquest èmfasi polític caldria anar de debò a la renovació profunda d'aquest Parlament.

Iniciativa per Catalunya emplaça totes les forces polítiques de la Cambra perquè el mes de gener fem una seriosa reflexió sobre aquesta temàtica, i avançant que ens temem que, dissortadament, Convergència i Unió no canviarà d'actitud respecte a això, malgrat que la població vulgui un Parlament i hagi de disposar d'un Parlament. Jo els proposo, per acabar, que aquells grups que vulguin fer-se'n partíceps, fem ús d'un mecanisme parlamentari, com és l'article 125, apartat tercer, del nostre Reglament, que ens permet exigir i necessàriament celebrar un debat de política general sobre la temàtica real que avui ha dut el President Pujol a aquesta Cambra. Aquesta seria la millor manera de felicitar-nos el 1989.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ribó. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, pujo a parlar en un estat d'ànim de serenitat però també, per què no dir-ho, d'un cert malestar produït pel descabdellament de tot el debat pressupostari i per les intervencions que s'han produït aquesta tarda. Si no ho recordo malament, he presenciat i he participat en nou debats de Pressupostos, tant al Congrés de Diputats com al Parlament de Catalunya.

Bé, un debat de Pressupostos, naturalment, no és un debat fàcil. És un debat sovint reiteratiu, detallat i, per tant, una certa tendència immanent al malestar dels participants i, sobretot, dels que professionalment o per interès han de seguir un debat d'aquesta naturalesa, es produeix sens dubte. Però aquest malestar meu —ho vull dir amb tota sinceritat, també d'una manera serena i amb tota la correcció de què sigui capaç— és un malestar produït perquè hem tingut la percepció que, més enllà d'aquestes característiques pràcticament evitables en un debat de Pressupostos, s'ha produït una situació involuntària —vull creure—, crec involuntària, per part de la majoria, que ha portat a una actitud, jo diria —i excusin-me si consideren que el qualificatiu és excessivament dur—, ha dut objectivament a una actitud de deshonestedat intel·lectual i política per part de la majoria, i també, involuntàriament, a una actitud de petulància. I aquí és on rau el nostre malestar, em sembla que m'expresso no solament a títol personal sinó que

interpreto el que és el sentiment de tots els parlamentaris que no formen part de la majoria, com a mínim, com a mínim. I per què? Doncs, fonamentalment, perquè s'ha introduït d'una manera permanent, d'una manera reiterada en el curs de les rèpliques a les esmenes dels grups de l'oposició, una fallàcia, que és la fallàcia de la síndrome d'insuficiència financera, i la fallàcia de creure que només és possible, en les actuals circumstàncies del finançament de la Generalitat, un sol Pressupost, un sol tipus de Pressupost, el Pressupost que ha presentat el Grup de la majoria de Convergència i Unió. I, senyores i senyors de la majoria, això no és honest intel·lectualment i políticament; no és honest afirmar una i altra vegada, reiterar permanentment que en les presents circumstàncies només el Projecte de Pressupost que avança el Grup de la majoria és el Pressupost de la Generalitat possible per a l'any 1989. I acusar després, d'una manera també permanent, reiterada, d'inconseqüència o de contradicció els grups de l'oposició quan presenten —en funció de les seves prioritats, dels seus criteris polítics i socials, de la seva visió del que ha de ser l'acció política del nostre autogovern— esmenes per inflexionar, per modular, per reorientar l'acció política que es desprèn d'aquest Pressupost de 1989.

És una actitud —si em permeten— que va quedar molt gràficament expressada ahir, l'actitud de la interiorització d'una confiança i d'una voluntat de perpetuació eterna del poder establert de Convergència i Unió, quan un diputat de la majoria —després d'una intervenció no pas certament brillant i convincent— va tenir un rampell de sinceritat a la matinada i va dir: «tinc la confiança absoluta que jo moriré, i penso morir vell, sense haver vist l'exercici democràtic de l'alternança en l'autogovern de Catalunya, a la Generalitat de Catalunya». Aquesta és l'actitud de fons que explica tot aquest tipus de comportaments, que són uns comportaments —si em permeten— poc honestos intel·lectualment, políticament, democràticament i, per descomptat, són formalment petulants.

Síndrome d'insuficiència financera, en primer lloc, naturalment. Perquè, és cert, és evident que l'Administració de la Generalitat, com totes les administracions —i el mateix Conseller d'Economia i Finances ens va fer un llarg parlament en la presentació d'aquests Pressupostos sobre els límits pressupostaris de l'Administració nord-americana, per exemple, dictats per una situació certament preocupant de dèficit públic i de dèficit comercial. Quina administració hi ha en el món que no tingui uns límits i uns límits molt severos en els seus Pressupostos? Quina hi ha, que es pugui dir..., pot fer exactament tot el que vulgui, té barra lliure per desenvolupar les polítiques que vulgui fer. No n'hi ha cap, ni els Estats Units ni, per descomptat, la Unió Soviètica de la «perestroika» d'aquest moment, ni el Govern dels Estats europeus ni, per descomptat, el Govern de la Generalitat. Ara bé, on comença la fallàcia, on comença la poca honestedat política? Comença, objectivament, més enllà de les voluntats, honestes voluntats sens dubte, quan s'introdueix una i altra vegada la idea que la causa de totes les limitacions, de tots els defectes, de tots els problemes, de totes les mancances rau, estrictament, en una única i exclusiva raó: la insuficiència financera, la síndrome d'insuficiència financera permanent.

Jo haig de dir, atenent la recomanació que ens feia el Molt

Honorable President, que les xifres no avalen aquesta realitat; que les xifres ens diuen que, l'any 1988, el Pressupost del conjunt del sector públic autonòmic ha assolit una xifra de l'ordre de 710.000 milions de pessetes, i que aquesta xifra l'any 1989 arriba a 870.000 milions de pessetes. Les xifres i, per tant, la realitat ens diu que cada família mitjana de Catalunya canalitzarà, aproximadament, 580.000 pessetes o —si vostès volen— 500.000, si excloem les transferències als governs locals a la Generalitat: mig milió de pessetes per família mitjana de Catalunya. Aquestes xifres signifiquen que el sector públic autonòmic ha assolit, des del punt de vista pressupostari, uns nivells indiscutiblement elevats que no poden ser ignorats més, sota l'empar de la referència permanent a una síndrome d'insuficiència financera. Que el Pressupost de la Generalitat, d'acord amb les estimacions disponibles, l'any 1988 representa un percentatge aproximat del 9 a 9,25% del producte interior brut de Catalunya, i aquest percentatge l'any 1989 pot arribar a representar aproximadament el 10,25, 10,50% del producte interior brut de Catalunya. Per què? Doncs perquè les perspectives de creixement del sistema productiu de l'economia catalana són bones, però el Pressupost de la Generalitat augmenta encara més, mentre que la renda de Catalunya creixerà —en termes nominals— entre el 7,5 i el 9%, segons com evolucioni la inflació, els Pressupostos de la Generalitat —ho hem escoltat fa uns instants de boca del mateix President— augmentaran el 1989 un 22 i mig per cent. Avui podem afirmar que, aproximadament, un 25% del total dels recursos públics obtinguts a Catalunya són absorbits per la Generalitat de Catalunya. Avui no té ja massa sentit plantejar-se els principals objectius de l'autonomia tal com han estat plantejats en la intervenció del President de la Generalitat; és a dir, plantejar-los en termes d'una pugna per a incrementar substancialment els nivells de finançament. I això —hi insisteixo, per evitar malèvols interpretacions—, això no significa, naturalment, que el procés autonòmic pugui considerar-se com a culminat, això no significa que els socialistes catalans no hagin manifestat en múltiples ocasions, i hagin mostrat en la pràctica, que cal donar un nou impuls a aquest procés, que cal iniciar una nova etapa per aprofundir els continguts polítics del nostre autogovern i, també, incloent, naturalment, els aspectes financers. Significa, ni més ni menys, que si volem realment desenvolupar una política de responsabilitat, hem de dir la veritat al poble de Catalunya, la veritat d'un Pressupost que avui permet fer una política i una política substancial, una política molt important a Catalunya en aquests moments. Hi insisteixo: no volem minimitzar la necessitat d'avançar en els propers temps cap a una millora dels continguts polítics de l'autogovern català, dels seus aspectes financers, que tenim i expressem una preocupació clara per millorar, per avançar en el millorament del sistema de finançament en la línia d'incrementar l'autonomia del Govern i de potenciar el pes dels ingressos tributaris de responsabilitat autonòmica fonamentalment, però que no volem contribuir el més mínim a la idea, avui malauradament difosa dins l'opinió pública catalana, que els temes d'exigència i rigor en l'administració de l'important volum de recursos que avui té ja la Generalitat, tenen una importància menor, subsidiària, i que aquest important volum de recursos no permet fer altre tipus de plantejament pressupostari, doncs, de política concreta de l'autogovern que la que planteja —en la seva literalitat— la ma-

joria de Convergència.

Afirmem que és important millorar el sistema de finançament, però que més important encara és discutir com es gasta, amb quins objectius, amb quines prioritats, amb quin rigor, amb quina solvència, amb quina capacitat, els recursos, el volum important de recursos que avui té a mans la Generalitat, i aquí és on rau el debat polític en el qual vostès no han volgut o no han pogut entrar ni en el curs del debat ni en les reflexions que ens feia, fa uns instants, el President.

I és per això que nosaltres acusem d'escassa sensibilitat democràtica, de poca responsabilitat política, i d'objectiva deshonestedat intel·lectual el seu capteniment en aquest debat de Pressupostos. I d'aquí el nostre malestar, el nostre profund malestar durant aquestes jornades.

Hem criticat, en el curs d'aquest debat, el Pressupost presentat per la majoria de Convergència i Unió per cinc motius fonamentals. Primer, per la manca de moderació en el creixement de la despesa corrent, de personal i de béns de serveis que augmenta d'un 22 per cent i escaig, quan, per exemple, en els Pressupostos de l'Estat ho fan només d'un 11%; exactament la meitat. Segon : per l'escassa atenció en forma d'esforç de finançament propi que mereixen les inversions en obres i infraestructures que cal desenvolupar a Catalunya. Tercer : per la insuficient dedicació de recursos al món local; una vegada més el refús a abordar, seriosament, aquest aspecte fonamental i angioxós de la nostra vida pública. Quart : per la manca de programes que denotin una preocupació social i una atenció suficient a la millora de les condicions de vida dels sectors més desassistits de la societat catalana. I cinquè : per un excessiu endeutament, des del nostre punt de vista, que augmenta de 47.000 milions de pessetes, pràcticament, en el Pressupost del 89, que se situarà ja a la ratlla dels 275.000 milions de pessetes, als quals cal afegir els 106.000 milions de dèficit real no finançat existent el 31 de desembre de 1987; la nostra preocupació també per aquest cinquè motiu.

Ara bé, hem escoltat una vegada més aquesta tarda l'afirmació d'una hipotètica contradicció entre plantejaments estipulats en les nostres esmenes i la nostra preocupació, a la vegada, pels problemes de rigor i per la preocupació d'evitar un endeutament excessiu de l'Administració de la Generalitat. També aquí els dic, senyores i senyors de la majoria, que el seu enfocament és poc honest, perquè nosaltres hem mostrat —ho vam mostrar en el debat d'investidura i ho hem mostrat en aquest debat de Pressupostos— que, quan des de l'esquerra proposem una inflexió d'aquests Pressupostos, nosaltres som d'una cura absoluta i total a plantejar-ho quantitativament en uns termes tals que evitin una expansió pressupostària i una tendència a l'endeutament o al dèficit; que allò que nosaltres preconitzem és, estrictament, un canvi d'objectius o un canvi de prioritats cap als objectius que considerem adequats i necessaris en la conjuntura actual de Catalunya, bàsicament al voltant de quatre eixos fonamentals, que inspiren el nostre programa de Govern i que inspiren, per tant, com és lògic, la nostra alternativa presentada en forma d'esmenes en aquest debat de Pressupostos : polítiques progressives, de servei social i redistributives, polítiques de formació i d'ensenyament, inversions en infraestructures, suport al món local. Són aquests els quatre eixos fonamentals de la nostra visió pressupostària, que es tradueixen en una proposta quantitativa mode-

rada, sensata, que no tracta de capgirar completament la lògica pressupostària, que tracta d'incidir en un volum d'uns 40.000 milions de pessetes en un Pressupost de 870.000 milions de pessetes, però que significaria, que ha de significar en el futur una inflació gradual, responsable, cap a uns objectius, per tal de fer que la política de la Generalitat no sigui una política passiva davant dels problemes socials d'aquest país, dels seus problemes educatius, dels seus problemes culturals, sinó que sigui una política d'incidència efectiva en un sentit progressiu.

Hem proposat i hem donat el camí per finançar aquestes despeses moderant el creixement d'altres despeses. No es tracta de gastar més, es tracta de gastar millor. Hem tractat de mostrar, i crec que ho hem aconseguit, que vostès no gasten bé i que el temps, des d'aquest punt de vista, ens donarà la raó.

Voldria acabar, senyores diputades i senyors diputats, fent un comentari molt ràpid també sobre la intervenció del President : directament, puix que em sembla que és clar que la meua intervenció ha girat fonamentalment al voltant d'una presa de posició —com ell mateix ha fet— de la proposta, i ara ja de la Llei de Pressupost de 1989, per dir també tres coses molt ràpidament : primer, que a Catalunya calen uns altres pressupostos com més aviat millor, i que això no és suficient, que calen a Catalunya també dues altres coses : calen nous objectius, especificats i de consens, i que en els debats que s'han produït en aquesta Cambra i en la societat durant aquest darrer any, aquests nous objectius des de la majoria no apareixen, que apareix la reiteració d'una certa inquietud, d'una cert tremolor cap a una voluntat d'inflexió en un sentit de major cordialitat en les relacions amb els altres grups, cap a una major sintonia, però que això no es tradueix mai a la pràctica en res concret fins al moment, i, en tercer lloc, que caldria també, junt amb un nou pressupost, que lògicament només pot venir d'una nova majoria i d'un nou clima nacional, caldria també, i ja d'una manera urgent, per a fer possible entre altres coses aquests dos primers objectius fonamentals per a la nostra nació, que s'entrés sincerament per part de la majoria en el terreny democràtic del respecte, del reconeixement a l'alternança, del refús a la pràctica sistemàtica de la identificació entre la nostra institució nacional i un partit —respectable, per descomptat—, però al cap i a la fi només un partit.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Obiols. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Moltes gràcies, senyor President. El Diputat que els parla, com a portaveu del nostre Grup parlamentari, no tenia la intenció d'intervenir en aquest debat, i per simbolitzar aquest fet intervindrà des de l'escó, perquè a més a més voldria que la meua intervenció fos molt breu, brevíssima.

Senyor Vidal-Quadras, jo em trobo ara en la situació, fent servir el seu símil, del professor d'un departament que ha de parlar, perquè creu que és necessari fer-ho, després que el catedràtic del departament s'ha pronunciat.

Bé, de fet, aquesta intervenció és motivada per dos aspectes que a mi m'agradaria puntualitzar molt breument. Aquests dos aspectes són : primer, el sentit que té, en un debat pressupostari, quan el Govern gaudeix —no perquè se l'hagi trobat en una cantonada, sinó perquè la hi ha donada el poble—, i té la responsabilitat per tant, de tenir una majoria absoluta.

Quin sentit té l'acceptació d'esmenes? Un dels portaveus

que ha participat en el debat, no del nostre grup precisament, em deia un d'aquests dies, em deia : «és que no accepteu cap esmena que signifiqui un viratge de les vostres posicions». És cert, és obvi, perquè què hauríem de fer? Efectivament, acceptar viratges substancials en el plantejament del nostre Govern i del nostre Grup que respon al compromís programàtic que vam adquirir amb el poble de Catalunya?

Nosaltres hem fet una anàlisi molt aprofundida —i els demano el benefici de l'acceptació d'això que els afirmo—, molt aprofundida de les esmenes, i les hem catalogat en dos tipus : aquelles que efectivament signifiquen un viratge substancial en el plantejament pressupostari i aquelles que signifiquen retocs, que no modifiquen substancialment el Pressupost. I dins d'aquesta segona categoria hem fet un esforç molt conscient i molt aprofundit d'acceptar el màxim possible, i això s'ha concretat en quaranta-dues esmenes acceptades al llarg d'aquest debat.

Però és que això, senyores i senyors diputats de l'oposició, també els honora a vostès, perquè quin significat tindria que vostès haguessin fet esmenes que no plantegessin posicions alternatives i que poguessin ser, sense més, acceptades pel Grup del Govern? Quin sentit tindria? Deixin-me precisar encara una cosa més : vostès, i en aquest cas em dirigeixo especialment al Grup Socialista, han tingut la valentia i han fet el treball important de presentar setanta esmenes, que eren setanta disposicions addicionals que significaven, en paraules d'un destacat membre del seu Grup, significaven una alternativa pressupostària, i nosaltres, naturalment, com que eren coherents amb el seu programa i no amb el nostre, hem hagut de rebutjar-les, ni vergonyantment ni de cap manera : democràticament.

Només vull afegir a aquest raonament una cosa més : aquestes setanta esmenes, de les quals aproximadament trenta o trenta-cinc estaven xifrades, les altres no, significaven canviar de destinació, segons els nostres números —poden ser equivocats—, vostès diuen 45.000 milions, a nosaltres ens van sortir 70.000 milions —això és discutible, no és el més important—, però significaven 45 o 70.000 milions no de 800.000 i escaig, perquè vostès saben perfectament que tots els Governos, no només el Govern de la Generalitat, el Govern de l'Estat, el Govern de qualsevol Estat té molta menys llibertat de moviment dels recursos pressupostaris del que sembla amb una anàlisi superficial d'aquest tipus. Segons els nostres comptes, el grau de llibertat dels recursos del nostre pressupost són 154.000 milions de pessetes; si haguéssim acceptat els seus plantejaments per valor de 70.000, hauríem modificat pràcticament el 50% dels nostres plantejaments, hauria estat absolutament incomprensible per ningú i inexplicable per nosaltres davant dels nostres electors.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquesta és la raó del nombre d'esmenes que s'han acceptat i del nombre d'esmenes que s'han rebutjat. No vull insistir en els elogis que s'han fet per part de tothom a l'actitud dialogant, positiva, explicativa —una altra cosa és que no coincideixin amb els arguments— del nostre representant en la majoria del debat, el senyor Escudé, pel qual tinc un aprecí il·limitat. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, aquesta és la primera observació. Segona observació, molt més breu : nosaltres no estem disposats a rebre lliçons de democràcia de ningú. Sí que estem dis-

posats a rebre consells de democràcia de tothom, només exceptuant-ne uns, i amb tota cordialitat : només exceptuant aquell grup —que a més a més ens n'ha donat molts, de consells— un representant del qual, des d'aquesta tribuna, ahir a tres quarts de tres de la matinada ens va dir que l'important no era la majoria en el Parlament i la correlació de forces democràticament elegida, sinó la correlació de forces al carrer. Podem admetre consells de tothom, però no aquest tipus de consell.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellacions tramitades pel procediment d'urgència

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà. Passem al segon punt de l'ordre del dia, que eren interpellacions d'urgència. Ha estat retirada l'única que hi havia. Podem passar al tercer punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu que formula el Diputat Il·lustre senyor Manuel Bauzá, del Grup Popular. Té la paraula. (*Pausa.*)

Em sembla que ja han tingut temps suficient per desfogar-se. Prego silenci. Senyor Bauzá, comenci la seva interpellació.

Interpellació al Consell Executiu sobre els criteris en matèria d'esport de cara als Jocs Olímpics de Barcelona

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, Molt Honorable President del Parlament. Senyories, hem acabat un debat important, que ha estat qualificat des d'aquesta tribuna de calvari, de marató parlamentari. Si vostès m'ho permeten, jo diria que ha estat una cursa de fons no reglamentada, seguint una terminologia esportiva, perquè entenc que entrem en un tema netament esportiu.

En el curs de la primera i segona legislatura, en aquesta Cambra es va interpellar el Consell Executiu en tres ocasions sobre els Jocs Olímpics de Barcelona'92. La primera interpellació va ser formulada el febrer de 1984 pel Grup parlamentari que dona suport al Govern de la Generalitat, i el seu contingut va ser exclusivament econòmic, caire que naturalment va tenir també la resposta del Conseller Adjunt a la Presidència del moment. L'Il·lustre Diputat senyor Masó, encarregat de la seva substanciació, va dir textualment que els Jocs Olímpics podien representar a Catalunya l'activació d'alguns sectors econòmics, l'ocasió de plantejar solucions urbanístiques en determinats punts del territori i la necessitat d'adaptar les comunicacions i els transports a les seves exigències, i el Molt Honorable Conseller que li va contestar en grans línies va dir que a part dels aspectes més directament lligats a l'esport, dels que a continuació no va fer cap esment, va dir que en grans línies el paper de la Generalitat en la celebració dels Jocs Olímpics ha d'ésser emmarcat en les següents actuacions; va parlar de transports, va parlar de parc litoral i va parlar d'altres actuacions. Quan feia referència als transports, va dir que s'hauria de promoure l'adequació del transport aeri a les necessitats de la celebració dels Jocs Olímpics, que s'hauria de millorar la xarxa viària arterial metropolitana, i que s'hauria de complementar la xarxa ferroviària. Quan va parlar del parc litoral, va dir que es tractava,

sens dubte, de l'actuació urbana més important d'ençà del Pla Cerdà, va parlar que s'haurien de fer obres marítimes de defensa, de creació de platges, i d'eliminar la via del tren. I finalment va parlar d'altres actuacions fent referència a qüestions de tipus urbanístic.

No dubtin ses senyories que als esportistes catalans, que, sens dubte, són uns quants milers —jo m'atreiria fins i tot a dir algun centenar de milers—, els resulta difícil d'entendre, quan es parla dels Jocs Olímpics, que es parli de tot tipus de plans i projectes menys de plans i projectes esportius.

Les altres dues interpellacions a què feia referència al principi van ser presentades a aquest Parlament pel Grup d'Esquerra Republicana i substanciades a la sessió plenària celebrada el 10 d'octubre de 1986. La primera feia referència a la preocupació que sentia aquest Grup sobre l'ús del català com a idioma oficial en els Jocs Olímpics de Barcelona, per una banda, i a la càrrega econòmica que representarien els Jocs, per una altra. La segona interpellació d'aquest Grup feia referència a la repercussió que els Jocs Olímpics podrien tenir en l'equilibri territorial de Catalunya.

Són aquests uns plantejaments i preocupacions que mereixen tot el respecte d'aquest Diputat i del meu Grup, però que indubtablement no tenen cap relació amb el que és la faceta esportiva d'uns Jocs Olímpics.

Els he parlat de com es veien, de com es tractaven en aquest Parlament, els Jocs Olímpics de Barcelona 92 ara fa quatre anys, i ara fa dos anys. Però resulta que no fa ni quinze dies va comparèixer, davant la Comissió de Cultura d'aquest Parlament, el Conseller delegat del COOB 92, el senyor Josep Miquel Abad, per exposar-nos l'estat general de l'organització dels Jocs, i ens ho resumí en quatre punts: primer, compliment dels compromisos d'obres. Segon, aspectes econòmics dels Jocs. Tercer, projecció espanyola a l'àmbit internacional. Quart, programa cultural, Olimpíada Cultural.

Una vegada més, es va tractar en aquest Parlament el tema dels Jocs Olímpics del 92, i es parlà d'aspectes que aquests comporten —sens dubte, importantíssims—, però se n'obvià la faceta esportiva, descuit que no es va afrontar convincentment quan aquest Diputat va preguntar.

El Grup d'Aliança Popular, i molt particularment aquest Diputat, com a home de l'esport, pretén, desitja que en aquesta Cambra es parli dels Jocs de Barcelona des del punt de vista del món de l'esport, des del punt de vista dels homes i dones de l'esport. Això no vol dir, de cap de les maneres, que els aspectes tractats en interpellacions i la compareixença a què he fet referència no ens preocupi, i, senzillament, el que pretén amb aquesta interpellació és que la veu dels artífexs d'un esdeveniment tan important com són uns Jocs Olímpics, deixin de ser, en el món de la política, la veu de la Ventafocs, i es faci sentir en aquesta Cambra amb entitat pròpia, amb la força que li dona poder dir que, en una gran part de les vint-i-quatre disciplines olímpiques, l'esport català n'ha estat capdavanter.

Com a recordatori, els diré que el gener de 1981, una vegada més Barcelona es va plantejar el repte d'aconseguir uns Jocs Olímpics. L'Alcalde del moment, el senyor Narcís Serra, va exposar la idea al President del COI, senyor Joan Antoni Samaranch, en el sopar de proclamació dels millors esportistes del 1980, idea que va materialitzar a Lausana, en companyia del Director General d'Esport de la Generalitat de Catalunya el no-

vembre de 1982, i, dos mesos després, va formalitzar, mitjançant la signatura del conveni de constitució del Consell Rector de la candidatura del 1992, per esdevenir una realitat a les 13,30 hores del 17 d'octubre de 1986, data en què Barcelona va passar a formar part de la història com a ciutat olímpica.

Des d'aquell llunyà sopar al qual fa un moment feia referència, ha plogut molt. Els homes de l'esport que hi vam assistir amb il·lusió i, evidentment, amb ingenuïtat —com el temps ens ha demostrat—, vam manifestar aleshores que l'Ajuntament havia de començar tot seguit a treballar per aconseguir el nomenament de Barcelona, la qual cosa es va fer. Així mateix, vam apuntar en aquell moment que la Generalitat, que en virtut de l'article 9, punt 29, de l'Estatut d'Autonomia, ja tenia competències exclusives en matèria d'esports i havia aconseguit ja els traspassos efectius dels serveis de l'Estat en aquesta matèria per mitjà del Reial Decret 1668, del 1980, havia de començar immediatament a planificar, a treballar, amb una visió moderna de l'esport, per elevar els esportistes catalans al nivell internacional, la qual cosa, malauradament, no es va fer. I no es va fer malgrat l'advertència que el temps passa molt de pressa, que la consecució d'esportistes d'*élite*, d'esportistes que siguin a les finals, que guanyin medalles i pugin al podi és producte d'un treball de molts anys, d'una planificació escrupolosa que requereix plans de preparació tècnica, que requereix el concurs de bons tècnics, entrenadors, especialistes en medicina esportiva, en biomecànica, en dietètica, en sofrologia, etcètera. Que requereix que les federacions catalanes disposin de mitjans econòmics per portar llurs esportistes a sortides i a competicions internacionals; que requereix plans especials d'estudi per a aquells esportistes que els tècnics vegin amb possibilitats de futur; que requereix convenis especials en matèria laboral amb aquelles empreses que tinguin per treballadors esportistes d'*élite*. I aquestes idees, aquests requeriments, que eren un pla general en els ambients esportius, senyores i senyors diputats, no es van tenir en compte, i com a conseqüència estan els resultats obtinguts pels nostres esportistes a Seül, tret a l'honrosa excepció de Sergi López, medalla de bronze i millor classificació d'un nedador espanyol i català en uns Jocs Olímpics, excepció que ens hauria de fer caure la cara de vergonya, ja que ses senyories saben que va haver, amb gran sacrifici personal, de traslladar-se als Estats Units a estudiar i a nedar, on se li varen obrir totes aquelles portes que se li havien tancat aquí, a casa seva, a Catalunya.

Tanmateix, parlar del que no s'ha fet, del que s'ha fet malament, del dèficit que pateixen esportistes i federacions no porta enlloc. El meu Grup entén, a aquestes alçades, que el que procedeix és pensar en positiu, i això representa posar en pràctica immediatament plans intensius de preparació dels esportistes d'*élite* que les federacions catalanes considerin que tenen possibilitats el 1992. Representa dotar aquests plans de mitjans econòmics, tècnics i d'infraestructura esportiva adients. Representa crear, en el si d'aquest Parlament, màxim representant de la sobirania del poble català, que és qui acollirà els Jocs del 92, una Comissió que col·labori i segueixi de prop l'organització dels Jocs des de totes les vessants.

Si tot això es fa, no dubtin ses senyories que aquesta Cambra haurà posat el seu gra de sorra en un fet importantíssim de la nostra història.

Per acabar, els diré que tot això no ho reclama només el

Grup parlamentari d'Aliança Popular. Aquests plans els reclama també, en l'àmbit de l'Estat espanyol, el Grup que dona suport al Govern de la Generalitat, que, en feliç coincidència, onze dies després que aquest Diputat presentés en aquesta Cambra la interpellació que estem substanciant, va presentar al Congrés dels Diputats de Madrid, per mitjà del Portaveu de Minoria Catalana, senyor Roca i Junyent, una interpellació urgent d'identificació contingut, la qual cosa celebrem profundament per un doble motiu: per la identitat de criteris que el senyor Roca va mantenir en molts punts dels exposats en aquesta interpellació i perquè aquesta identitat obligarà, sens dubte, el grup de la majoria a donar suport a la possible moció que presenti aquest Diputat, tot això en congruència pel bé de l'esport català i per l'èxit dels Jocs Olímpics del 92, que són de Barcelona, i que són de Catalunya.

És per tot el que s'ha dit que el meu Grup vol saber, senyor Conseller, quins són els criteris de capteniment del Consell Executiu en matèria d'esports, pel que fa als Jocs Olímpics del 1992 a Barcelona.

Moltes gràcies, Honorable President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats; senyor Diputat, molt agraït pel seu interès. Procuraré llegir-li al més de pressa possible alguna de les coses que estic segur que vostè deu conèixer, perquè em sorprendria que una persona que ha demostrat sensibilitat per l'esport com vostè ignorés el que s'ha fet des de l'any 80 per part de la Generalitat, precisament en relació amb l'esport.

El Govern de la Generalitat desenvolupa la seva política esportiva mitjançant un conjunt de programes i d'actuacions que incideixen plenament en els diferents sectors que formen el món de l'esport català, tots, els diferents. Cal deixar constància que la Generalitat està compromesa, des del 1980 en la promoció i en el desenvolupament de l'esport en tots els seus àmbits i nivells, amb l'objectiu d'eleva el nivell esportiu del nostre país, entenent que aquest depèn de l'increment de la pràctica esportiva dels seus ciutadans, en primer lloc, i, després, de la millora de la qualitat física i tècnica dels nostres esportistes.

Per tal d'aconseguir l'objectiu anunciat, la Generalitat de Catalunya va posar en marxa, amb la col·laboració de diversos estaments que configuren el món de l'esport català —una col·laboració àmplia: hi havia escoles, clubs, associacions esportives, ajuntaments, patronats esportius municipals, consells esportius, i federacions catalanes—, diversos programes, amb la finalitat de fer possible que any rere any el nostre esport millorés tant quantitativament com en l'aspecte qualitatiu, i també perquè oferia als ciutadans elements per a un millor equilibri psíquic i físic.

Aquests programes que relacionem a continuació, abracen la iniciació esportiva fins a l'alt nivell, i són, pel que fa referència a la iniciació —esport de base—: escoles de promoció, escoles d'iniciació acollides al pla docent multimèdia —que el senyor Diputat en deu haver sentit parlar, n'estic convençut—, campanya d'iniciació a l'esquí, estades esportives d'estiu, programes i ajuts a federacions i a clubs, jocs espor-

tius escolars de Catalunya. En l'anàlisi del Pressupost que s'ha presentat, tots aquests conceptes i als que em referiré hi són incorporats en les conseqüents partides pressupostàries.

Tecnificació. El programa de tecnificació és un programa intermedi entre els programes d'iniciativa esportiva i d'alt rendiment, i té com a objectius detectar els esportistes amb qualitats per arribar a l'*élite* esportiva i preparar-los —aquests que s'han detectat— adequadament per a aquesta finalitat.

L'any 1985 es va posar en marxa aquest pla, amb la creació de dinou centres de vuit esports: atletisme, natació, gimnàstica, rem, vela, bàsquet, handbol i voleibol. En l'actualitat —temporada 1988-89— són ja seixanta —dinou el 85— els centres en funcionament que corresponen a vint esports, tots ells inclosos dins el camp de l'olimpisme.

Alt rendiment. Dins del pla de tecnificació esportiva, i com a conseqüència lògica de la potenciació esportiva impulsada mitjançant els programes d'iniciació i de tecnificació, varem posar en marxa també el programa d'alt rendiment, que té com a objectiu l'especialització profunda d'esportistes amb possibilitats d'arribar a l'alt nivell, mitjançant un procés d'entrenament intensiu que incideix en els joves seleccionats procedents de la tecnificació esportiva.

Arran de la nominació de la ciutat de Barcelona com a seu dels Jocs Olímpics a què el senyor Diputat es referia, el Govern de la Generalitat va impulsar de manera decisiva aquest programa d'alt rendiment, ampliant-lo a la majoria d'esports olímpics, potenciant la residència Blume d'Esplugues del Llobregat, com a centre d'entrenament intensiu, i creant, creant el centre d'alt rendiment de Sant Cugat com a mostra més destacada del desig de la Generalitat de Catalunya d'impulsar l'alt nivell esportiu al nostre país.

Aquest centre, únic de les seves característiques existent a tot l'Estat espanyol, es va posar en marxa l'any 1987 mitjançant l'aprovació d'un pressupost extraordinari. Actualment, aquest centre està preparant —el senyor Diputat hi pot anar— esportistes de les especialitats d'atletisme —marxa, fons, mig fons, tanques i perxa, natació, alterofilia, lluita, tennis taula, gimnàstica, taekwon-do. En la seva totalitat, aquest programa d'alt rendiment arriba enguany a vint esports olímpics, dels quals quinze són individuals —atletisme, badmington, ciclisme, esgrima, esquí, gimnàstica, alterofilia, judo, lluita, natació, piragüisme, rem, tennis, tennis taula, vela—, i cinc són col·lectius —bàsquet, handbol, natació sincronitzada, water-polo i voleibol.

Programa olímpic femení Barcelona 1992. Com sigui que en els Jocs Olímpics del 1992 les seleccions femenines hauran d'estar massivament presents a les competicions, i atès que l'esport femení en l'Estat espanyol ha estat tradicionalment poc abonat, s'ha considerat necessari, continuant la política de suport iniciada els últims anys, programar una sèrie d'accions puntuals concretes, encaminades a la preparació intensiva de les esportistes catalanes, amb la finalitat de procurar-los una preparació tècnica i física d'alt nivell, que possibiliti d'obtenir la màxima i, si més no, digna representació femenina als Jocs Olímpics de Barcelona.

És per això que l'esport femení, a més d'estar present en igualtat de condicions en tot el pla de tecnificació, té en funcionament els programes següents: basquetbol, alta tecnificació, en règim d'internat, a la residència Blume d'Esplugues del Llo-

bregat, de divuit esportistes. Gimnàstica artística : alta tecnificació, en règim intern i semiintern, al centre d'alt rendiment de la Fuixarda, de trenta esportistes. Gimnàstica rítmica : alta tecnificació, en règim de concentracions, als centres d'alt rendiment de la Fuixarda, de quinze esportistes. Handbol : alta tecnificació, en règim d'internat, a la Residència Blume d'Esplugues de Llobregat, de divuit esportistes. Natació sincronitzada : alta tecnificació, en règim intern i semiintern, al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, de quinze esportistes. Rem : alta tecnificació, en règim de concentracions, al Centre de Rem de Banyoles, de deu esportistes. Voleibol : alta tecnificació, en règim d'internat, a la Residència Blume d'Esplugues de Llobregat, de divuit esportistes.

Equipaments esportius. Pel que fa als equipaments esportius, el Govern de la Generalitat ha incrementat els seus propis recursos destinats a obres olímpiques sense que, per això, es deixés d'atendre la creació de la xarxa bàsica esportiva de Catalunya. Aquests aspectes es poden comprovar en els Pressupostos tant extraordinaris com ordinaris dels dos darrers anys.

Per altra banda, fruit d'un conveni marc entre el COOB, ajuntaments i diputacions, la Generalitat intervé en el finançament de l'INEF de Montjuïc dins l'anella olímpica i en el dels subsols olímpics fora de Barcelona, amb un import global de 5.111 milions de pessetes en estricta obra esportiva.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. Vol fer rèplica el senyor Bauzá? Té cinc minuts. *(Pausa.)*

El Sr. BAUZÀ : Moltes gràcies. Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, jo, senyor Conseller, li agraeixo molt, amb tota la cordialitat que acostumem a tenir els homes de l'esport, la seva contesta. Però permeti'm, permeti'm que jo li digui que..., jo sóc d'aquells que pensa que amb els governs, i amb el Govern concret de la Generalitat també, és un error que sota la Conselleria o sota el Ministeri de Cultura hi estigui també el tema de l'esport. Jo crec que l'esport, i més aquí i ara, nosaltres, que tenim una olimpiada a tres anys i escaig vista, el tema de l'esport hauria d'estar completament a part del que és cultura, tot i que considero també que l'esport forma part de la cultura d'un poble. Jo li estic dient això, entre altres coses, senyor Conseller, perquè si realment això fos així, com jo li acabo de dir, probablement vostè o la persona que portés la Conselleria d'Esports seria, probablement, la que hauria fet aquesta contesta que vostè ha donat a aquest Diputat. Miri, senyor Conseller, la resposta que vostè m'ha donat, la persona que la hi ha feta, s'ha limitat a copiar la resposta escrita (Registre número 1401) a pregunta de l'Illustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras. Aquesta resposta, que li va donar el Conseller Secretari del Govern de la Generalitat de Catalunya, el senyor Agustí Bassols, en data 2 del 12 del 88, diu, punt per punt, el que vostè m'ha dit, i jo, molt breument —perquè dispo de poc temps—, li diré : quant al que diu aquesta resposta «programa de tecnificació» que vostè ha esmentat, miri, això —no solament jo que, vull dir, sóc una persona modesta dins del món de l'esport, sinó la gent molt establerta en aquest terreny—, els mitjans de difusió, l'altre dia un periodista que jo comentava aquesta pregunta amb ell..., tothom coincidim en el mateix. Aquest programa de tecnificació potser serà quelcom dins del món de l'esport l'any 2010; ara i el 92, no ser-

veix absolutament per a res.

Programa d'alt rendiment. Vostè ha dit dins del pla de tecnificació —llegint aquesta pregunta—, ens ha parlat del Centre d'Alt Rendiment, ens ha dit —entre altres coses— que, des del 80, la Generalitat està treballant en el tema dels esports. Miri, dóna la coincidència que jo, des de l'any 81 fins l'any 84, vaig ser president d'una federació d'un esport olímpic, i des de l'any 81 fins l'any 84, a la Generalitat no hi havia absolutament cap idea de preparació olímpica. Actualment, en aquest esport, continua sense haver-hi cap idea de preparació olímpica; en aquest esport i en molts altres.

Amb tota cordialitat, amb tot afecte, senyor Conseller : l'han enganyat amb tot això que li han dit. Això que el Centre d'Alt Rendiment actualment està preparant esportistes d'atletisme, de natació, d'halterofília, de lluita, de tennis de taula, de gimnàstica, de taekwon-do i tot això, potser sí que és veritat, però els estan preparant amb una visió —com jo deia fa un moment a la meua interpellació— antiga de l'esport; per preparar aquesta gent en condicions s'han de tenir els tècnics adients; s'han de tenir els especialistes en biomecànica, que és una cosa que aquí sembla que encara és una mica desconeguda; en sofrologia que també sembla ser que és una cosa que no es coneix, que s'ha inventat aquí però que utilitzen els equips d'altres nacions que tenen medalles i que pugen al podi.

Quant als vint esports en aquest Centre d'Alt Rendiment, li diré que no, senyor; que aquests vint esports —permeti'm, ho repeteixo, amb tota cordialitat, senyor Conseller—, de molts d'aquests esports que vostè em parla, no hi ha ningú allà. Vostè m'invitava a anar al Centre de Sant Cugat, li agraeixo molt la invitació. Hi vaig estar el dia que es va signar el conveni entre la Generalitat i l'Estat, i allà vaig veure, lamentablement —vull dir, per dir-ho d'alguna manera gràfica—, quatre esportistes d'halterofília, quatre de tennis de taula i quatre de taekwon-do —esport que conec amb una certa profunditat— que no sabien què fer, perquè no disposaven dels mitjans que es requereixen per a un entrenament olímpic.

I, finalment, em parlava vostè també del programa olímpic femení, i m'esmentava tota una sèrie d'esports en què em deia vostè que s'estava treballant; millor dit, que li han dit a vostè que s'hi estava treballant. Basquetbol : alta tecnificació, en règim d'internat, a la Residència Blume d'Esplugues de Llobregat, divuit esportistes; a la Residència Blume —també esmenen vostès aquí, l'handbol, amb divuit esportistes més. I, finalment, voleibol, amb divuit esportistes més : divuit, divuit i divuit. A la Residència Blume no hi ha tantes habitacions com per acollir tots aquests esportistes i els quatre que, fa uns quants anys, estan per allà.

Gimnàstica artística : alta tecnificació, en règim d'internat o semiinternat, al Centre d'Alt Rendiment de la Fuixarda, trenta esportistes. Dubto molt jo que, en aquest moment, hi hagi, en gimnàstica artística, trenta esportistes al Centre d'Alt Rendiment, perquè el problema que té l'equip nacional és que les sis —li dic sis— gimnastes femenines de gimnàstica artística no les poden renovar, i quan tenen problemes de lesions moltes vegades no poden aconseguir equip, perquè segons la reglamentació de la Federació Internacional, l'equip, el compon un determinat nombre que no hi arriben.

Handbol : ja n'hem parlat.

Natació sincronitzada. Natació sincronitzada, jo ho veig amb

molta llàstima. Aquest Diputat, senyor Conseller, fa molts anys nedava i, llavors, en aquell moment, Catalunya era una potència en natació sincronitzada. Els coneguts, els amics que tinc dins del món de la natació, actualment es queixen —i no solament dins la natació, sinó de la natació sincronitzada concretament, on les ondures catalanes havien estat quelcom—, actualment, no hi ha ningú. Dubto jo moltíssim que en aquest moment hi hagi quinze esportistes de natació sincronitzada. Ho repeteixo, senyor Conseller, jo no li ho dic a vostè, ho dic a la persona que li hagi donat aquestes dades; aquestes dades no són correctes.

I, després, el Centre d'Alt Rendiment de Rem a Banyoles. Com vostè sap, perfectament, en aquests moments, la Federació de Rem ha tingut un escàndol importantíssim a Seül, perquè hi ha hagut un absolut cisma entre la Federació Nacional i l'equip nacional, i molts d'aquests remers han deixat l'equip perquè les promeses que se'ls havien fet —no a nivell de la Generalitat, indubtablement—, no les havien complert. Jo només li vull dir, senyor Conseller, que li agraeixo una vegada més la seva contesta, l'esforç que vostè fa en aquest tema; coneix el parer d'aquest Diputat quant a la separació esport-cultura i esperem que això, en algun moment, es faci una realitat perquè, realment, puguem parlar d'aquests temes més de tu a tu, en el sentit d'esportistes a esportistes.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Bauzá. Vol contrareplicar l'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Molt breument, senyor President. Simplement per aclarir al senyor Bauzá algunes coses i per convidar-lo a unes altres. Senyor Bauzá, vostè deu saber perfectament que l'esport —i probablement coincideix en la seva sol·licitud— ni a Madrid, en aquests moments, depèn del Ministeri de Cultura, ja depèn del Ministeri d'Educació i Ciència, i aquí a Catalunya no ha depès mai de la Conselleria de Cultura, sinó que ha depès sempre de Presidència, i a més —per a satisfacció seva i de tots— ha de saber que recentment fa poc, precisament es va elevar la qualitat de la consideració de l'esport en nomenar un Secretari General de l'Esport, per tant, que té, dins del Departament de Presidència, la màxima consideració. Jo crec que això, a vostè —si no ho sabia—, l'ha d'omplir de satisfacció en veure l'atenció i l'interès que posa la Generalitat, si més no des del punt de vista estructural, en intentar enquadrar l'esport de la manera més adequada i més necessària.

En segon lloc, el que li voldria dir és que, en relació amb el que vostè diu de la tecnificació, diu : «això tindria resultats l'any 2010», i en relació al Centre d'Alt Rendiment, jo no li ho puc discutir, senyor Diputat, perquè vostè sap que els rendiments no són coses que siguin valorables, i moltes vegades un preveu cicles més llargs i són més curts, i altres vegades cicles curts es fan més llargs. Per tant, jo crec que això depèn de moltes coses, depèn de l'interès que s'hi posi, de les persones, dels recursos, etcètera, però jo crec —si més no— l'estructura està posada. En segon lloc, el Centre d'Alt Rendiment, jo per això el convidava. Potser —i permeti'm que molt modestament li ho digui— no és el millor dia de veure un centre, el dia que se signa un conveni; potser perquè la festivitat o la celebració impedeix que el centre funcioni normalment; jo el convido

que vostè hi vagi, que vostè verifiqui, per vostè mateix, l'esforç —si més no— que s'ha posat i que li deia que és l'únic a tot l'Estat espanyol de la creació d'aquest centre d'alta tecnologia. Les persones que hi són són de les persones més qualificades de què disposem, però nosaltres disposem de la gent que tenim.

I, en l'altre aspecte, simplement, jo ja li ho he dit : les persones que estaven en règim d'internat a les diverses residències, i era que aquesta és una cosa que, en tot cas, s'hauria de poder comprovar i espero que els fets confirmin el que jo li he dit.

De tota manera, senyor Diputat, moltes gràcies, pel seu interès. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu, tramitada pel
procediment d'urgència, sobre la Política
d'Endegament, Condicionament i Conservació
de Lleres Públiques**

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al quart punt de l'ordre del dia que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Política d'Endegament, Condicionament i Conservació de Lleres Públiques, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Xavier Latorre. (Pausa.) Senyor Latorre, té deu minuts per defensar la Moció.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, moltes vegades —i al llarg d'aquesta tarda s'ha posat de manifest— bona part dels diputats d'aquesta Cambra tenim la sensació que les nostres propostes no tenen cap utilitat. Moltes vegades, quasi totes, aquesta sensació s'apropa a la realitat però, a vegades, les nostres accions parlamentàries sí que tenen alguna utilitat, encara que pugui semblar el contrari.

A la darrera sessió plenària, quatre grups parlamentaris d'aquesta Cambra varen substanciar sengles interpellacions d'urgència al Consell Executiu, en relació amb els aiguats dels dies 12 i 13 de novembre d'enguany. Hem aconseguit quelcom amb aquestes actuacions? Jo crec que sí. D'una banda hem despertat l'adormida consciència del Consell Executiu en relació amb la problemàtica dels aiguats a Catalunya. D'altra banda, expressades d'una o altra manera, es reconegui o no, hem assolit almenys tres coincidències que em semblen fonamentals. Primera : la necessitat, la necessitat d'incrementar les inversions en matèria d'infraestructures hidràuliques; la segona : la necessitat de «prioritzar» les actuacions preventives sobre les accions reparadores; tercera : la necessitat d'encetar una política de conservació de les nostres infraestructures hidràuliques.

Ara fa quaranta dies que vàrem patir les conseqüències dels darrers aiguats. Aquest Parlament no serviria veritablement els interessos del poble de Catalunya si entengués que darrere la tempesta ha tornat la calma. Els problemes estan encara sobre la taula, en la mateixa situació o quasi en la mateixa situació que el dia 11 de novembre. Assolides les coincidències a què he fet esment, cal posar fil a l'agulla, cal actuar urgentment, sobretot cal actuar ordenadament.

En aquest sentit, s'ha d'entendre el primer punt de la nostra Moció : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu

a redactar i aprovar, dins un termini de dotze mesos, els projectes de les obres més urgents, d'acord amb allò que es preveu al *Pla d'Obres i Connexions a fer a la Xarxa Hidrològica de Catalunya. Obres de Defensa i Connexió d'Avingudes*, redactat el 1983 i a l'*Estudi de Solucions de Drenatge de les Conques Laterals del Baix Llobregat*, redactat el gener del 87.»

En definitiva, només pretenem que el Consell Executiu disposi dels instruments mínims per iniciar les actuacions que es considerin més urgents. Ja he dit abans que tothom va reconèixer les insuficiències o mancances pressupostàries per a infraestructures hidràuliques previstes en els Pressupostos del 89. Cal, doncs, corregir aquesta situació.

El Conseller de Política Territorial i Obres Públiques ens va anunciar la urgent remissió a aquesta Cambra d'un projecte de llei a través de l'aplicació del qual es pugui garantir en el futur un major finançament per a les obres d'infraestructura hidràulica a les lleres públiques de Catalunya. La redacció del Centre Democràtic i Social va ésser immediata, i el Conseller ho sap. Nosaltres donem suport a aquesta iniciativa sense que això signifiqui, lògicament, que mitjançant la tècnica de reassignació pressupostària no es puguin dedicar més recursos econòmics a hores d'ara a aquesta qüestió.

El que volem és que el procés d'elaboració del corresponent projecte de llei, així com la seva tramitació al Parlament es dugui a terme amb la màxima urgència. Ens agradaria, seria el nostre desig poder disposar d'aquesta eina pressupostària de cara als pressupostos del 90. El nostre ajut, si ho volen, senyors del Govern, senyores diputades i senyors diputats del Grup de la majoria, no els faltarà en aquesta matèria. Però, mentre no arribi aquesta solució hem de donar resposta, hem de donar resposta urgent als més urgents problemes que els aiguats del 12 de novembre ens han plantejat, i vostès saben, senyors del Govern, que això no és possible destinant 314 milions de pessetes que vostès han pressupostat per a aquesta qüestió l'any 1989, en aquests pressupostos que justament ara acabem d'aprovar, alguns dels quals, fins i tot, poden estar compromesos en funció d'actuacions plurianuals.

Què volem, doncs? Simplement, que encetin també pressupostàriament un pla extraordinari que contempli el finançament i l'execució de les obres inajornables. Si vostès sumen —i ben segur estic que ho han fet— els compromisos que han hagut d'acceptar, i alguns que encara hauran de fer, el resultat ultrapassa sobrerament les seves inicials previsions d'inversió. Cal, doncs, mitjançant aquest pla extraordinari que proposem, la vigència del qual hauria d'acabar en el moment d'entrada en vigor de l'anunciada llei per al finançament de les estructures hidràuliques, normalitzar pressupostàriament els seus compromisos, com a mínim.

El Conseller va acceptar l'altre dia, explícitament, la necessitat de la política de conservació de les nostres lleres públiques; fins i tot jo li vaig fer en la meua segona intervenció la proposició de dedicar només 7 milions de pessetes per a aquest any 1989, amb escàs èxit; es tractava bàsicament de fer un gest, de tenir un detall. Un poble està més avançat com més conserva el seu patrimoni, del qual l'hidràulic forma part. Jo no tinc —ben segur que ningú— les dades exactes al meu abast, però no m'estranyaria que el nostre patrimoni hidràulic, que el patrimoni hidràulic de Catalunya tingui a hores d'ara un valor d'entre 100.000 i 150.000 milions de pessetes, i em baso per

dir això que fa cinc o sis anys s'estimava el valor del patrimoni hidràulic estatal al voltant d'un bilió de pessetes. Doncs, bé, dedicar una xifra d'un 1,1% a la conservació del patrimoni, xifra o percentatge que és comunament acceptada en els països moderns, ens portaria a la conclusió de la necessitat de preveure una xifra entre 1.000 i 2.000 milions de pessetes anuals per a aquest concepte.

Finalment, no només l'administració hidràulica s'hauria de comprometre a la solució dels problemes derivats dels aiguats; també l'Administració local té quelcom a dir, i estic convençut que vol dir-ho, però l'hem d'ajudar, li hem de donar instruments, i ens sembla que prioritzant les obres d'endegament i condicionament de lleres públiques dintre dels criteris de selecció d'actuació del Pla d'Obres i Serveis per al 1989 podríem aconseguir més fons per a solucionar el problema.

Començàvem la nostra interpellació manifestant que nosaltres, els parlamentaris del Centre Democràtic i Social, estàvem molt més preocupats a cercar solucions que no pas a tallar caps. Aquesta que he exposat és la nostra modesta aportació que ens agradaria que totes les forces polítiques de la Cambra hi donessin suport, però sobretot ens agradaria intentar assolir, des del nostre tarannà centrista, el major grau possible de consens de la Cambra davant d'aquesta qüestió, que són els aiguats a Catalunya.

Tothom aquesta tarda, al llarg d'aquesta tarda ens hem omplert la boca de la paraula consens; ara tindrem ocasió de practicar-lo. Per això, sense defugir bàsicament de la nostra posició, estem disposats, i així ho fem, a modificar el text de la nostra Moció —ara ho explicarem. La nostra Moció ha tingut dues esmenes per part del Partit Socialista; estem d'acord amb el contingut de l'esmena núm. 1, l'esperit de la qual acceptem i que substanciarem com més endavant explicarem. No podem acceptar l'esmena número 2 no perquè no estiguem d'acord amb el seu contingut, sinó perquè fa referència a una matèria que no és pas objecte de la nostra interpellació: es refereix a col·lectors d'aigües pluvials i nosaltres només parlàvem de lleres públiques.

Doncs, bé, també hi ha unes altres mocions que es defensaran després i que han estat esmenades unes pel Partit Socialista, una altra per la coalició que dona suport al Govern de la majoria. Nosaltres estem disposats, i així ho manifestem, a modificar la nostra Moció per tal d'assolir el major grau possible de consens en funció de canviar el text del punt número 1 de la nostra Moció per l'esmena número 2, que presenta el Grup de Convergència i Unió a la Moció subsegüent del Grup Socialista, només amb una precisió, i és que, òbviament, si s'han signat uns compromisos entre la Direcció General d'Obres Hidràuliques, l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus, l'Ajuntament de Viladecans i l'Ajuntament de Gavà, tots aquests compromisos haurien de quedar reflectits dins del contingut d'aquesta esmena que acceptem. I estem disposats també, per tal d'assolir aquest nivell màxim d'acord, a acceptar el contingut de l'esmena número 1, de Convergència i Unió, a la mateixa Moció subsegüent a la interpellació socialista amb la matisació gramatical només que: «el compromís de presentar el projecte de llei, òbviament, ha de ser davant d'aquesta Cambra i en el termini d'un any». Amb aquest contingut, si hi estan d'acord les seves senyories, nosaltres podríem manifestar-nos d'acord.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. El Grup Socialista ha presentat esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : No. Defensaré conjuntament, encara que el Grup d'Iniciativa per Catalunya no ha presentat la seva Moció, però com que les esmenes són pràcticament exactes, almenys en el contingut positiu de la nostra part d'esmenes, doncs, la defensaré conjuntament ara per economia processal.

Bé, nosaltres fem una esmena al text de la Moció del Grup Mixt en la qual proposem la supressió dels punts 2, 3 i 5. En concret, potser el que té més contingut és la supressió del punt 2, on el Grup Mixt diu que s'ha d'accelerar el procés de tramitació davant d'aquesta Cambra d'un projecte de llei per tal de garantir el finançament de les obres d'infraestructura hidràulica a les lleres públiques de Catalunya. Llavors, quan el Grup de Convergència i Unió intervingui, també fixarà la seva posició amb una esmena que defensa, que diu que el que vol és que es presenti el projecte de finançament d'obres hidràuliques, d'acord amb el que ja va anunciar el Conseller senyor Molins.

El Grup Socialista, com que en aquest cas se'ns proposa accelerar un procés i aquest procés sembla que és el que ens va anunciar el Conseller, hem de dir que no hi estem d'acord. No perquè no estiguem d'acord que es financin les obres hidràuliques, sinó perquè ens sembla que la proposta del Conseller de fer recaure el finançament d'aquestes obres en el consum d'aigua, en el metre cúbic d'aigua no és la fórmula més correcta i, per tant, nosaltres voldríem que hi haguessin altres fórmules. Per què? Per dos motius : en primer lloc, perquè ens sembla que tan important és fer una infraestructura hidràulica com pot ser fer una carretera; per tant, potser, el que estem plantejant-nos és que la Generalitat té un problema de finançament i el que hauria de buscar és una fórmula de finançament a través de crear un impost propi; ja va essent hora que la Generalitat es mulli i que no carregui a través d'un rebut que generalment cobren els ajuntaments, no carregui als ajuntaments una responsabilitat pròpia; ja va fer-ho amb el sanejament, ara ho volen fer amb l'abastament, augmentar el rebut de l'aigua. No hi estem d'acord, perquè els ciutadans es pensen que això ho paguen als ajuntaments i ho estan pagant a la Generalitat, i, a més, perquè hi ha altres fórmules sobre el metre cúbic : pot ser una fórmula sobre la superfície impermeabilitzada, o un impost sobre la construcció. Hi ha moltes fórmules que els socialistes pensem que val la pena explorar i que, per tant, no són coincidents amb les que ens va anunciar el Conseller Molins.

Per aquest motiu no podem estar d'acord amb aquesta acceleració d'aquest procés d'aquesta llei de finançament de les obres hidràuliques.

També proposem la supressió del punt 3, perquè ens diuen que, mentre no s'aprovi aquesta llei, cal endegar un pla extraordinari per fer les obres inajornables, que ja és coincident amb el que diuen en el punt 1, que cal fer un conjunt d'obres urgents. Per tant, ens semblava superflu aquest punt 3.

I el punt cinquè, aquest torna a ser un punt important. Senyor Latorre, amb el Grup del CDS tenim discrepàncies importants respecte al tema del municipalisme. El Pla d'Obres i Serveis és un pla de diners, uns de l'Estat, uns altres de les diputacions, uns altres de la Generalitat destinats a ajudar els

ajuntaments a fer obres municipals. Escolti'm, l'endegament dels rius, les lleres és una competència de la Junta d'Aigües : que ho pagui la Generalitat amb els seus diners propis, no amb el Pla d'Obres i Serveis! Per tant, no podem estar d'acord, en absolut, que sigui a través del Pla d'Obres i Serveis que es paguin unes obres de la Junta d'Aigua. Ho lamentem molt, però aquest punt hem de suprimir-lo i hem de mostrar-nos-hi en desacord.

Aleshores, la nostra proposta positiva, l'esmena al CDS i l'esmena a Iniciativa per Catalunya és : 1. Que s'elabori i executi, eh?, no solament «elaborar programes», sinó que es facin les obres, un pla d'emergència per lluitar contra les riudes i que es doti econòmicament, perquè amb el Pressupost que acabem d'aprovar, francament, per la lluita contra les riudes, pels endegaments dels rius hi ha una xifra ridícula que no arriba ni al 25% del Pressupost de la Junta d'Aigües. Cal canviar prioritats, buscar un equilibri entre endegament, sanejament i regadius que avui no existeix. L'altre element d'impuls és el que considerem nosaltres fonamental : en molts municipis de Catalunya es produeixen aiguats perquè la xarxa de collectors és insuficient i ens sembla que en un país modern com és Catalunya ja va essent hora que separem els collectors d'aigües pluvials dels collectors d'aigües residuals, i els collectors d'aigües pluvials són aquells que han d'absorbir l'excés d'aigua que es produeix amb una riuada. Per tant, em sembla que s'han de començar a fer collectors de pluvials, i això vol dir que s'ha de destinar una partida important. El Conseller Molins ens anunciava que potser necessitem més de 100.000 milions de pessetes; potser, doncs, començar amb 2.000 és poc, però seria un bon inici. «Per Nadal, un pas de pardal», aniria bé. Per tant, volem 2.000 milions de pessetes per a collectors d'aigües pluvials.

Aquest és el contingut de les esmenes del Grup Socialista que esperem que comptin amb el suport de la majoria.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Jo em pensava que havia acabat la discussió dels Pressupostos, senyor Nadal. *(Rialles.)*

Grups que no hagin intervingut i que vulguin... *(Ll. Sr. Sabanza s'aixeca per parlar.)* El senyor Sabanza té la paraula.

El Sr. SABANZA : Moltes gràcies, senyor President. Els últims aiguats del mes de novembre passat han posat altre cop d'actualitat el dèficit d'infraestructura hidràulica que continua patint el nostre país, tot i el temps que ha tingut el Govern per haver-hi anat posant remei o, com a mínim, per fer un pla de prioritats que definís les obres a fer i els recursos necessaris per fer-les realitat, uns recursos que haurien hagut de materialitzar-se generosament en el Projecte de Pressupostos que avui s'ha aprovat, si realment existís consciència del problema que ens ocupa, sense esperar la llei que vol finançar les inversions amb l'increment de les tarifes d'abastament d'aigua, ni tampoc condicionant les inversions municipals a través del Pla Únic d'Obres i Serveis.

Dintre d'aquestes prioritats, s'hi hauria d'incloure el Pla de Prevenció de Negaments dels Marges i del Delta del Llobregat, d'acord amb allò que estableix el Decret 532/83, tal com es diu a les mocions que avui es tracten, però sense oblidar tampoc les restants zones de Catalunya, on també cal fer actuacions i obres hidràuliques per risc de negaments que poden ocasionar futures riudes, i no hauríem, per tant, de reviu la política dels fets consumats a què ens obliga la improvisació amb què

es tracten tants temes, i dels quals no escapa l'hidrològic.

Per aquest motiu, el nostre Grup donarà suport a les accions que raonadament i en la línia de l'exposat es promoguin per tal d'impulsar l'acció del Govern en el sentit de garantir la seguretat dels ciutadans i la preservació dels seus béns.

Per tant, aquest mateix posicionament, senyor President, i per economia processal també, el fariem extensiu a les dues altres mocions que sobre el mateix tema s'han presentat, i que es tractaran més tard.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, dir-los que després d'haver escoltat la intervenció de l'Il·lustre senyor Conseller Molins en resposta a la interpellació que va presentar el Grup Mixt en el proppassat Ple, el nostre Grup parlamentari voldria donar-li, senyor Conseller, un marge de confiança en l'actuació pel que fa a la conservació i endegament de les lleres públiques, ja que vostè, senyor Conseller, va reconèixer molt bé el dèficit importantíssim d'infraestructura, en matèria hidràulica, que pateix Catalunya, i que s'ha posat en evidència amb els darrers aiguats, i la seva preocupació i el compromís de tirar endavant l'avantprojecte que prepara el Departament de Política Territorial i Obres Públiques per afrontar les mancances acumulades durant molts anys en l'estructura hidràulica de Catalunya.

Però, tot i que voldríem donar-li el nostre vot de confiança, haig de dir-los, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votarà favorablement la Moció del Grup Mixt, ja que el nostre Grup no ha vist, en aquests darrers dies, cap mostra de voluntat per part de vostès —Grup de la majoria— a acceptar les esmenes als Pressupostos del 1989, pel que fa referència a aquest important capítol, que els grups parlamentaris han presentat i han defensat, pensant en les mancances d'infraestructura i la prioritat urgent per poder conservar en el seu degut bon estat les lleres públiques, en prevenció de futures catàstrofes.

Amb aquest criteri, manifesto el vot favorable del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió...? Vol intervenir? (Pausa.) No intervé, el Grup...

El Sr. COLL I BERTRAN : Il·lustres senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President, lligant amb les paraules que fa una estona ha pronunciat aquí mateix el senyor Latorre, nosaltres també entenem la importància del problema de les riuades, i també som ben partidaris d'arribar a un consens sobre aquest tema, per tant, el que jo diré ara aquí i el que aniré dient, contestant les mocions que seguiran aquesta, anirà en aquesta direcció.

Hem presentat dues esmenes a la Moció del Grup Socialista. Nosaltres entenem que aquestes esmenes poden ser també acceptades pel Grup Mixt —Moció del qual ara parlem— i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, que després també presentarà una altra Moció. Jo vull agrair ja d'entrada les paraules del senyor Latorre, dient que ell les accepta. Vam tenir el dubte de si havíem de presentar les dues esmenes a les tres mocions o només a una d'elles; vam pensar que era més prudent presentar-les a una de sola, i, sobretot, més útil —no tenia

sentit aprovar tres vegades el mateix text.

Vaig a entrar a contestar cada un dels cinc punts de què consta la Moció del Grup Mixt.

A la primera, parla de la conveniència de redactar i d'aprovar, en un termini de dotze mesos, uns projectes urgents del Pla d'Obres i de l'estudi de solucions de l'any 87. Bé, en aquesta línia, està l'esmena que hem presentat al punt 4 del Grup Socialista : allà es diu que en el Pressupost de l'any 89, el Departament es compromet a resoldre els problemes del riu Fluvià i del Baix Llobregat, concretament de Viladecans i de Gavà. Això, amb els diners del Pressupost de l'any 89. La Llei de Finançament d'Obres Hidràuliques, que vindrà posteriorment, podrà permetre destinar recursos per resoldre altres tipus de problemes.

Ara bé, no pensem que sigui convenient, en aquest moment, parlar d'un termini de dotze mesos, poden ser dotze mesos, esperem que sigui bastant més curt —per això no tindrien sentit els dotze mesos—, i és raonable que sigui del Pla d'Obres i correccions, no podria ser d'un altre lloc. I quant a esmentar aquí l'estudi de solucions de drenatge de l'any 87, no ens sembla prudent, atès que és un tema l'aplicació del qual encara està en negociació amb Madrid.

Per tant, acceptem el que ell ja ha comentat, de canviar aquest punt per l'esmena 4 del Grup Socialista, que es votarà en el moment de votar la Moció del Grup Socialista.

Quant al punt 2, parla d'accelerar el procés de tramitació davant aquesta Cambra, d'un projecte de llei per garantir el finançament de les obres d'infraestructura hidràulica. Bé, això ja va ser anunciat per l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, i és justament el que es diu en l'esmena al punt 3 de la Moció socialista, per tant, ens sembla bé també el que comenta de deixar de banda aquest punt, substituir-lo per aquesta esmena, i votar-lo en el moment que es presenti la Moció socialista.

Quant al punt 3, parla d'engegar un pla extraordinari. Bé, no pensem que tingui cap sentit ni cap necessitat, avui, un pla extraordinari. Acabem d'aprovar uns pressupostos, en aquests pressupostos hi ha uns diners de la Junta d'Aigües i de la Junta de Sanejament, aquests diners —en part— serveixen per a aquestes correccions; aquest és el pla d'aquest any. A més a més, un pla extraordinari seria simplement embolicar la cosa.

El punt 4 parla de destinar, dins dels successius projectes de llei de pressupostos, partides específiques..., bé, hem estat quatre dies amb els Pressupostos de l'any 89, i ara parlar de què farem amb els pressupostos de l'any 90 i de l'any 91 gairebé és una temeritat, i, per tant, aquest punt també el votarem en contra.

I, finalment, parlen, en el punt 5, de «prioritzar», dintre del Pla d'Obres i Serveis de l'any 89, les obres d'endegament i condicionament de lleres públiques. Bé, no es pot prioritzar allò que no forma part d'un conjunt i, en el conjunt d'accions que preveuen els plans d'obres i serveis, no hi figura res relatiu a lleres públiques, aquesta és una competència estricta de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, i entenem que incloure'l dintre del Pla d'Obres i Serveis no seria més que multiplicar els departaments que tenen competències en aquests temes i, a última hora, serviria per a allò que s'anomena despulgar un sant per vestir-ne un altre, de manera que acabaria afectant el Pla d'Obres i Serveis, la qual cosa tampoc és positiva.

Per tant, del resum de tot això es desprèn que votarem en contra del 3, del 4 i del 5; que esperem que puguin demanar la no-votació de l'1 i del 2, a l'espera de poder votar a favor en el moment que —i ho esperem així— el Grup Socialista vulgui acceptar les nostres esmenes.

Res més, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Casals... *(Remor de veus.)* Senyor Coll; perdó, eh?

El senyor Latorre té la paraula per cinc minuts.

El Sr. LATORRE : Senyor President, demanar-li, de la seva habitual generositat, la possibilitat de..., a la vista de com va el debat d'aquesta Moció, fixar la nostra posició envers aquestes esmenes un cop el Grup Socialista hagi determinat. Si no fos així, si no fos així, jo fixaria ara mateix la meua posició, no hi tinc inconvenient, però, vaja, el que jo estic buscant és un consens al més ampli possible sobre aquesta qüestió. Si l'assolim, doncs, molt bé, i, si no, doncs jo fixaria la meua posició.

El Sr. PRESIDENT : El consens es veurà a l'hora de votar.

El Sr. LATORRE : No necessàriament, no necessàriament, però, vaja, és un procediment.

El Sr. PRESIDENT : Fixi la seva posició respecte a..., com a proponent de la Moció.

El Sr. LATORRE : Doncs, molt bé. Nosaltres modificariem el text de la nostra Moció en el sentit de canviar la redacció del punt 1 de la nostra Moció pel contingut de l'esmena número 2, del Grup de Convergència i Unió, a la Moció socialista.

Modificariem la redacció del punt número 2, en el sentit d'acceptar el contingut de l'esmena número 1, del Grup de Convergència i Unió, a la Moció del Partit Socialista.

No tindria sentit mantenir la redacció del punt 3, ja que ja estaria inclòs en el punt número 1, i mantindríem la redacció del número 4 i del número 5, només en el cas, només en el cas que no assolíssim el consens que busquem, i si el consens s'assolís, doncs retirariem el 4 i el 5.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Acabat el debat, es passa a la votació. *(Ll. Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.)* El senyor Guitart vol dir alguna cosa? *(Pausa.)* No, no vol dir res. Doncs, es passa a votació.

Els senyors diputats que estiguin... *(Ll. Sr. Subirà demana per parlar.)* El senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, és que la veritat és que aquest portaveu deu estar cansat, però no he entès exactament què és el que anem a posar a votació.

El Sr. PRESIDENT : La Moció *(Rialles.)*

El Sr. SUBIRÀ : En quin estat, senyor President?

El Sr. PRESIDENT : En l'estat que l'ha deixat fixada el proponent, el senyor Latorre. *(Remor de veus.)*

El Sr. SUBIRÀ : I quin és, senyor President, aquest estat?

El Sr. PRESIDENT : El senyor Latorre li ho explicarà. *(Rialles.)*

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President, per la confiança que m'atorga. Jo crec que ha quedat clara la modificació que proposem..., és que, el Grup de la majoria, com que no accepten mai res a ningú, doncs no s'assabenten quan algú els accepta quelcom a ells.

Nosaltres acceptem la modificació del punt 1 pel text de l'esmena número 2, del Grup de Convergència i Unió a la Moció del Grup Socialista. Això està clar, senyor Subirà? *(Remor de*

veus.) *(Ll. Sr. Subirà demana per parlar.)*

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President!

El Sr. PRESIDENT : No, és que vostè està fent uns «cruces» aquí *(rialles)* de diverses mocions; vull dir, això no és un laboratori... Aquí no estem en un laboratori d'enginyeria genètica, eh? Ens hem d'atendre exclusivament a les esmenes presentades a aquesta Moció, i, llavors, faci el favor, com a resum de la seva posició, llegeixi quin és el text de la Moció, com a conseqüència del que accepta i del que ha deixat d'acceptar. Queda clar?

El Sr. LATORRE : Senyor President, jo podria modificar el text de la Moció proposada a votació? *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Si aquesta modificació és fruit de les esmenes presentades dels altres grups, que vostè accepta, evidentment. *(Remor de veus.)* Amb la màxima generositat, que arribi aquí a la Mesa el text que vostè proposa. *(Remor de veus.)* *(Ll. Sr. Latorre s'aixeca per parlar.)*

El Sr. LATORRE : Senyor President, és que jo no m'atreveixo a demanar la suspensió d'un minut a aquest plenari per fer... *(remor de veus i rialles)* Doncs, sembla que és l'única solució. Jo en un minut li faig arribar el text de la Moció que proposo a votació.

El Sr. PRESIDENT : Durant aquest minut, queden dispensats del deure del silenci. *(Pausa.)*

Seguim. Ara que és aquí, senyor Latorre, aprofiti de pujar a la tribuna i manifesti quina és la seva posició.

El Sr. LATORRE : Senyores diputades, senyors diputats, pel que sembla hi ha dificultats reglamentàries per fer aquests creuaments... Sí, senyor Subirà, ho diu la Mesa. Jo volia canviar el punt 1 pel contingut de l'esmena número 2, del Partit Socialista i això no es pot fer. Què hi farem! O sigui, no hi ha manera de fer-ho, no surt consens. El Partit Socialista hi estaria disposat? *(Rialles.)* Canviar el punt número 1 de la nostra esmena, de la nostra Moció per aquest...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyor Latorre. Al Grup Socialista ja se li ha esgotat el tràmit en aquesta Moció.

El Sr. LATORRE : Doncs, bé, si del que es tracta és que nosaltres haurem de cercar una altra eina parlamentària per substanciar aquesta història, no podem acceptar cap de les dues esmenes del partit socialista.

El Sr. PRESIDENT : Aquesta és la posició que havia de fixar vostè, i llavors, se sotmet a votació la Moció que ha presentat el senyor..., vaja!, el Grup Mixt, eh? *(Remor de veus.)* És que si no va al seu escó, no podrà votar; no l'entretinguin. *(Remor de veus.)* *(Ll. Sr. Guitart i Domènech demana la paraula.)* El senyor Guitart demana la paraula per...

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Senyor President, per demanar votació separada del punt 1 i del punt 4, i no tindriem inconvenient que es votessin aquests dos conjuntament. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : D'acord. Votem, en primer lloc, els punts 1 i 4 de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada..., perdó, perdó, aquests dos punts han estat rebutjats per 38 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació els punts 2, 3 i 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han estat rebutjats per 6 vots a favor, 61 en contra i 30 abstencions.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu, tramitada pel
procediment d'urgència, sobre la
Xarxa Hidrològica de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT : Passem al cinquè punt de l'ordre del dia : Moció presentada pel Diputat Il·lustre senyor Joan Saura, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, sobre la Xarxa Hidrològica. Té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Jo els estalviaré els elements de debat que ja vam tenir ara fa un mes quan vam discutir la interpellació i, simplement, els faré la presentació de quina és la nostra proposta de Moció i la incorporació de les dues esmenes socialistes que, anteriorment, l'Il·lustre Diputat senyor Nadal ens ha explicat.

La nostra proposta de Moció té tres apartats. El primer apartat és l'elaboració, dintre de tres mesos, del Pla de prevenció de negaments de les zones agrícoles dels marges i del delta del Baix Llobregat, i els vull recordar que aquest és un compromís que aquesta Cambra va adquirir ara fa cinc anys. El segon apartat tracta de consignar en el Pressupost de la Generalitat 2.000 milions de pessetes per a actuacions de prevenció, de protecció i de defensa. I el tercer apartat tracta d'instar que el Consell Executiu presenti, en un termini de sis mesos, el Pla Hidrològic de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre Senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se per defensar la seva esmena al representant del Grup parlamentari Socialista... Perfecte. Els altres grups desitgen posicionar-se? L'Il·lustre representant del Grup Popular; té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Solament per dir que hi votarem favorablement, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència, l'Il·lustre Diputat senyor Coll té la paraula.

El Sr. COLL I BERTRAN : Nosaltres per dir que votarem en contra de totes tres. La primera parla d'elaborar un pla de prevenció de negaments de les zones agrícoles dels marges i del delta del Baix Llobregat. Bé, el mateix any 83, l'any d'aquest Decret, es va fer ja un Pla d'obres i correccions a fer a la Xarxa Hidrològica de Catalunya, per tant, no entenem que ara sigui el moment de redactar un pla parcial dintre un pla que ja és general, i que ja és vigent.

El segon parla de consignar en el Pressupost de la Generalitat una quantitat de 2.000 milions; és un tema de pressupost i el Pressupost de l'any 89 ja està aprovat, i en aquests moments, ja acceptar un canvi en aquest Pressupost per via d'aquesta Moció seria un contrasentit.

I, quant al tercer, la presentació al Parlament en el termini

de sis mesos del Pla Hidrològic de Catalunya, en aquest punt, hi estem d'acord en part; hi estem d'acord en el que fa referència a la presentació al Parlament del Pla Hidrològic de Catalunya, qüestió que no és obligatòria per la Llei d'Aigües, però sí que és un desig, una voluntat que l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques ja va manifestar en el darrer Ple amb ocasió de la substantivació de les interpellacions. Per tant, sí que es presentarà al Parlament el Pla Hidrològic. En el que no estem d'acord és que això s'hagi de fer en un termini de sis mesos. El Decret que regula l'execució del Pla Hidrològic diu que hi ha de termini fins al 31 de desembre del 89, o sigui, just un any i un dia. Llavors, efectivament, es presentarà dintre d'aquesta data, abans del 31 de desembre, però no veiem inconvenient a fer aquest compromís de sis mesos, tot i que potser satisfarà aquest compromís de sis mesos, però no cal lligar una cosa que ja està lligada a un termini més ampli. S'ha de dir que, a més a més, de fet, el termini que dona Madrid no és ben bé un any a partir d'ara, sinó un any i sis mesos, perquè hi ha sis mesos de pròrroga.

Per tant, per tot plegat, votarem en contra dels tres punts de la Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Aquesta Presidència entén que el presentador de la Moció accepta les esmenes, o es manifesti si accepta o no les esmenes del Grup Socialista.

El Sr. SAURA : Sí, sí he dit abans que acceptava les esmenes del Grup Socialista i, en tot cas, només recordar al representant de Convergència que quan ja estava redactat...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, Il·lustre senyor Diputat però aquest és un torn en contra, i el torn que permet el Reglament en aquest cas és que vostè es manifesti si accepta o no les esmenes corresponents a la Moció.

Moltes gràcies.

Sotmetrem, per tant, aquesta Moció a votació, amb les esmenes incorporades d'addició del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu, tramitada pel
procediment d'urgència, sobre la
Problemàtica de les Riudes
a Catalunya**

Correspon ara substanciar el punt sisè de l'ordre del dia, la Moció en relació amb la Problemàtica de les Riudes a Catalunya, que defensarà i presentarà l'Il·lustre Diputat senyor Rañé. Té la paraula, per tant, l'Il·lustre Diputat senyor Rañé. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau.

El Sr. RAÑÉ : Moltes gràcies, senyor President. La Moció que nosaltres presentem per substanciar la interpellació que es va fer pel tràmit d'urgència pretén, fonamentalment, amb aquests quatre punts que hem redactat, amb més o menys fortuna literària —ho dic perquè hem tingut algunes esmenes del servei de correcció de la Cambra—, però ho repeteixo, pretén

obtenir del Consell Executiu, per una banda, una línia de compliment d'acords. Hi ha tot un conjunt de propostes que el que pretenen fonamentalment, és aconseguir un compliment o una reafirmació en el compliment d'acords, amb un element fonamental que és fixant terminis, perquè no és el mateix complir un acord avui que complir-ho dintre cent anys; s'acompleix l'acord però, naturalment, les conseqüències són prou diferents. Pretén també que el Consell Executiu porti endavant una tasca de prevenció important sobre aquests elements més importants i més urgents, sobretot més urgents, perquè estem parlant d'una Moció d'urgència per a uns problemes de catàstrofe natural i, naturalment, com que la nostra també era una Moció amb la qual vam defensar que preteníem discutir —encara que no ho vam aconseguir—, parlar dels damnificats, també entenem que el Consell Executiu hauria de prendre tot un seguit de mesures per rescabalar els damnificats d'aquestes catàstrofes naturals. Podíem haver fet un intent d'inventar coses inventades i hem fet una cosa molt més senzilla, i per això creiem que molt més acceptable per part del Grup de la majoria que és, ni més ni menys, que demanar les mateixes mesures que el Consell Executiu va estructurar l'any 83 per atendre les conseqüències dels aiguats del 82. És a dir, no hem inventat absolutament res; hem agafat aquelles mesures que el Consell Executiu va decretar el 83, i el que hem dit és: «apliquin-les a l'any 88, les mateixes mesures». No hem de fer grans problemes de coordinació, no han d'inventar absolutament res, senzillament, l'únic que han de fer és aplicar allò que van decretar quan no tenien competències, ara que sí que les tenen. A nosaltres no ens agradaria veure que d'aquesta Moció en surt rebutjat un Decret de la Generalitat que es va aprovar, que es va decretar, que es va fer l'esforç de fer-lo i tirar-lo endavant quan no es tenien competències, i ara ens trobem que quan es tenen competències no es fa, perquè això significaria que a aquest Consell Executiu, o a aquesta majoria li agrada decretar quan no té competències, i fer declaracions polítiques quan té competències. I això és un greu atemptat contra la gestió i contra l'assumpció de responsabilitats. I, a més, es desprendria una conseqüència —jo crec— nefasta per a tothom i que ningú vol, i és que es donaria la casualitat que estariem millor quan no tenim competències que quan les tenim, i la veritat és que, nosaltres, en aquest joc no hi volem jugar, sinó tot al contrari. Crec que en aquesta línia, tant el primer punt com el segon, que són compliment d'un Decret de l'any 83, fóra important que vostès fessin l'esforç de ratificar-se en una cosa que ja van preveure.

Hem de dir que aquestes són mesures que demanem al Consell Executiu, entre altres coses, perquè altres administracions que tenen responsabilitat ja han començat a prendre mesures com pot ser la Diputació o com pot ser, fins i tot, l'Administració central, a fi i efecte de recuperar o d'ajudar els ajuntaments a recuperar obres públiques, fins i tot, mobiliari públic de les ciutats o les poblacions afectades.

El tercer punt és un tercer punt molt curt però amb forts continguts. De tota manera deixem un gran marge d'actuació al Consell Executiu en aquest tercer punt, perquè el que demanem és que trobin la manera de fer-se amb el 75% que els correspon pagar per fer les obres urgents del seu propi pla hidrològic; no li diem que facin tot el pla hidrològic ja, només li diem que busquin els recursos per poder afrontar el 75% que vostès

han de destinar per fer les obres urgents, les que vostès ja tenen determinades com a urgents en aquest pla; només això. I, a més, ho fem amb una flexibilitat perquè no li diem que ho han de fer el 89, perquè em sembla que seria una mica somniar truites i una impossibilitat tècnica que nosaltres no volem fer aquí, senzillament, una declaració i que no es pugui complir; el que sí que creiem que han de complir l'any 89 —i així ho posem— és el compliment dels acords que vostès van signar el 14 de novembre —si no ho recordo malament— amb els alcaldes de Viladecans i de Gavà i amb l'empresa metropolitana de serveis hidrològics i amb el seu Director —si no ho recordo malament—, senyor Parpal, de fer tot un conjunt d'obres que estan especificades en aquest document que vostès coneixen naturalment, perquè el va signar el senyor Francesc Vilaró, i, en aquest sentit, creiem que això sí que és un compliment que vostès han de fer l'any 89. Entenem que aquest és el compromís més important; no li demanem al Consell Executiu que torni a fer la ficció de dir aquí: farem la novetat, el que nosaltres plantejarem mitjançant aquesta Moció és concretar la data en la qual això es farà.

Res més, moltes gràcies, i donades aquestes raons crec que fóra positiu que, en conseqüència, allò que han signat, allò que han decretat ho tornessin a votar a fi i efecte que els damnificats dels aiguats poguessin rebre aquestes conseqüències positives.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara defensar les esmenes presentades a aquesta Moció; en representació del Grup parlamentari de Convergència i Unió ho farà l'Il·lustre Diputat senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN: Vaig a consumir aquest torn de defensa de les dues esmenes presentades posicionant-nos també en relació amb el punt 1 i el punt 2 d'aquesta Moció, perquè les esmenes fan referència només al punt 3 i al punt 4.

Sobre el punt 1 es parla de prendre accions en els territoris afectats pels aiguats, en la línia d'un Decret de l'any 83. Bé, el Decret de l'any 83 era per resoldre el problema de l'any 82; no serviria per resoldre el problema de l'any 88, és una altra eina. D'altra banda, tinguin en compte que va passar un any de temps abans no es va poder fer el Decret a partir del moment dels aiguats. En aquests moments, el Govern de la Generalitat està actuant amb molta més celeritat que llavors; precisament perquè hi ha les competències i perquè l'Administració de la Generalitat s'ha pogut organitzar de llavors ençà, i ja en la data d'avui —i tot just fa un mes i mig que hi va haver els aiguats— s'han pres un seguit de mesures que aprofitaré per comentar d'una manera molt ràpida. En primer lloc, el Departament de Governació, en col·laboració amb el de Política Territorial i Obres Públiques, ja ha actuat en casos de major urgència restablint els serveis bàsics d'abastament d'aigua a les poblacions de Cervelló i Sant Climent de Llobregat, cosa que va fer immediatament després dels aiguats. A la vegada, Política Territorial i Obres Públiques ha actuat també en altres obres de construcció ja en la data d'avui. El Departament de Governació s'ha adreçat al Govern de l'Estat i a la Diputació de Barcelona per establir una coordinació de cara a afrontar els desperfectes que hi van haver, i en línia amb la declaració de zona d'acció especial que està tramitant el Govern de Madrid.

Finalment, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha decidit ja, en el darrer Consell Executiu, la concessió

d'una sèrie d'ajuts econòmics als titulars d'explotacions agrícoles que van quedar afectats per les riuades, i aquests ajuts inclouen tant crèdits a baix interès pels efectes de les riuades del 88 com refinançament dels crèdits que encara no s'han amortitzat dels anys 83 i 84. Per tant, hi ha una acció coordinada en relació amb aquell accident de llavors. A la vegada, s'ha declarat com a emergència les obres de reparació de camins i vies de comunicació afectades per les riuades. Aquestes són algunes de les accions que ja ha emprès el Govern, per tant, no cal esperar a fer un decret que globalitzi l'acció del Govern, i el que s'està fent és des dels diferents departaments recollir informació exacta de l'abast del problema i buscar la manera concreta i puntual d'anar resolent cada aspecte d'aquest problema. Votarem, per tant, en contra d'aquest punt primer de la Moció.

Quant al segon, ens tornem a trobar en el mateix cas que ens trobàvem en un dels punts de la Moció d'Iniciativa per Catalunya. Es parla de fer el pla de prevenció de negaments promès l'any 83; tenim ja el pla d'obres i correccions a fer a la xarxa hidrològica de Catalunya; aquest pla és un pla molt costós de dur a la pràctica, que requerirà un finançament especial. En aquests moments s'hi està actuant amb els mitjans disponibles pel Pressupost ordinari i ja s'està treballant en aquesta direcció. Fer un pla parcial, quan ja hi ha un pla global, no tindria cap sentit, si no és ja la programació concreta de les obres, que això sí que s'està fent. Evidentment, en aquest pla d'obres i correccions són contemplats els problemes concrets de negaments agrícoles a què vostès fan referència, i, per tant, en aquest punt de la Moció també votarem en contra.

Quant al tercer diu: «a dotar amb els imports suficients per poder afrontar el 75% de les obres del pla d'obres i correccions». És curiós perquè aquí sí que reconeixen que hi ha el pla d'obres i correccions i abans ens demanaven que féssim un pla que aniria a ser redundant amb aquest. Bé, «a dotar amb el 75% el finançament d'aquestes obres»: mirin, el que hi ha de diners és el que hi ha, i ja n'hem parlat aquests quatre dies. El Conseller de Política Territorial i Obres Públiques va anunciar que es portaria a aquest Parlament una llei de finançament d'obres hidràuliques; llavors, el que es farà és aquesta llei de finançament i amb els diners que es puguin recaptar a partir de la vigència d'aquesta llei poder fer aquestes obres. Per aquest motiu hem presentat una esmena a aquest punt 3; l'esmena diu exactament: «a presentar, d'acord amb allò anunciat per l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, un Projecte de Llei per tal de garantir el finançament de les obres d'infraestructura hidràulica a les lleres públiques de Catalunya». I afegeix: «aquestes obres són les contingudes en el pla d'obres i correccions a fer a la xarxa hidrològica de Catalunya i en el pla hidrològic de les conques interiors de Catalunya, que serà presentat en aquesta Cambra abans del 31 de desembre del 89». Per tant, hi ha el compromís de fer una llei de finançament que serveixi per cobrir les obres que demani el pla d'obres i correccions i el pla hidrològic.

Suposo que no se'ls escapa que en aquesta esmena hi ha un compromís afegit, que és el de presentar a la Cambra —cosa a la qual no obliga la Llei d'Aigües, ja ho he dit abans— aquest pla hidrològic abans que s'acabi l'any, eh?, i ho repeteixo que —ho he dit abans— el termini, en realitat, és d'un any prorrogable més sis mesos, i el compromís és de no utilitzar els sis mesos de pròrroga en atenció que, evidentment, es tracta de

resoldre problemes urgents i importants. Jo els demano que acceptin l'esmena; abans el senyor Nadal, quan s'ha posicionat en relació amb la Moció del Grup Mixt, ja s'ha mig posicionat en relació amb aquesta esmena i ha comentat, fins i tot —ha comentat fins i tot—, que estaven d'acord amb la presentació al Parlament del Projecte de Llei, però que no perquè aquí figurava en l'esmena «d'acord amb allò anunciat per l'Honorable Conseller», en relació si els ingressos provindran d'un cànon d'aigües o no provindran d'un cànon d'aigües. Jo no entraré en el tema perquè aquesta és una qüestió que ja tindrem temps suficient de debatre en el moment en què es presenti la llei. Ara, penso que, en qualsevol cas, és important deixar clar que s'ha de fer d'acord amb allò anunciat per l'Honorable Conseller perquè així va ser, i perquè ell va ser el primer que va parlar d'aquesta Llei en aquesta Cambra. Per tant, si ens accepten l'esmena la votarem i, si no, votarem en contra del punt.

I, quant al punt quart, diu: «a dotar i invertir els recursos econòmics necessaris per donar compliment a un acord ja subscrit i firmat per la Direcció General d'Obres Hidràuliques. Bé, és clar, és un tema amb el qual ja ens hem trobat altres vegades al llarg d'aquests tres mesos i que no vull desaproveitar per comentar. Ens trobem sovint que vostès impulsen el Govern que faci coses que ja fa, i amb això ens trobem a la Comissió de Política Territorial, i ara, em ve a la memòria el tema de Banyoles i el tema dels accessos i etcètera. Molt sovint fa la sensació que més que impulsar el Govern el que fan és donar empentes, perquè el Govern ja s'impulsa sol en allò que ha firmat i que ha posat en els Pressupostos dient que farà. Per tant, no cal ara un acord del Parlament dient: escolti, allò que han firmat i que ja hi ha diners, a sobre, ho facin. Ja ho farem, és clar que sí. De tota manera, val la pena aprofitar aquest punt perquè, a part del compromís en el tema de Viladecans i Gavà, hi ha un altre compromís que ha declarat el Conseller i que en l'esmena que proposem s'inclou, que és tot el tema del pont del Fluvià i de la defensa dels marges de la llera d'aquest riu. Llavors, proposem una esmena per ampliar, tot i que —ho repeteixo— és impulsar allò que ja s'impulsa. L'esmena diu: «s'insta el Consell Executiu que a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques dugui a terme els compromisos adquirits referents a la construcció del pont del Fluvià i defensa dels marges a la llera del riu, així com els altres compromisos contrets per la Direcció General d'Obres Hidràuliques relatius al desguàs a mar de la riera de Sant Climent, de la Murtra i els Canyars en el delta del Llobregat», que és just el tema aquest de l'acord amb els ajuntaments de Viladecans i Gavà. Espero que aquesta, almenys, sí que no hi haurà cap problema, i ens l'acceptaran.

Per tant, res més, ja hem fet el posicionament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, Molt Honorable senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se el Grup Mixt, Grup d'Esquerra, Grup Popular... La Il·lustre Diputada senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari donarà el vot favorable a la Moció del Grup parlamentari Socialista. Si veritablement el Consell Executiu actualitzés i aprofundís el Decret 532/1983, que vostès, el Grup Socialista, demanen en la Moció que ens ocupa, a ben segur que els problemes que s'han

ocasionat per aquestes riuades no s'haguessin produït amb tanta intensitat i tan extremament dramàtica a les poblacions de la comarca del Baix Llobregat i la Conca del Fluvià i d'altres indrets. A poc a poc les aigües han tornat al seu lloc i la urgència del primer moment ja no fa falta, però sí que fa falta i és urgent donar solució a projectes i obres que des de 1983, entre incompliments i un profund ensopiment ha collaborat perquè la repetició dels aiguats hagi estat molt dramàtica. Les successives negades han fet que les explotacions agrícoles es trobin en plena ruïna i, el que és més greu, tal com estan els desguassos a mar és impossible el seu redreçament econòmic. La pagesia del Baix Llobregat ha denunciat davant l'opinió pública el Consell d'Aigües de la Generalitat com a responsable de centenars de milions de pèrdues que, any rere any, es produeix en el delta. Vostès, senyor Conseller, en definitiva, són els qui tenen la responsabilitat i no ho sembla. Per què serveixen tants decrets si després, a la realitat, tot són papers mullats?

Res més.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per posicionar-se en nom del Grup d'Iniciativa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Nosaltres votarem que sí a la Moció socialista; votariem que no, en tot cas, si s'incorporés l'esmena convergent pel que fa referència que la Llei es farà d'acord amb allò que va dir el senyor Conseller, perquè el senyor Conseller va dir una qüestió que era que, segurament, que segurament això es finançaria amb un impost sobre l'aigua i, políticament, no hi estem d'acord i ho volem deixar molt clar. Ara bé, en el tema dels negaments, del pla de negaments, el senyor Coll té una certa confusió de pluges i de dates, ja li demostraré, per oposar-se, d'alguna manera, per oposar-se al pla de negaments s'han utilitzat dos arguments. S'ha dit : primera, va ploure el 82 i, al cap d'un any, es va fer el Decret; segona, ara ja no cal el pla de negaments perquè està fet el pla hidrològic. Miri, el pla hidrològic, fotocòpia, setembre del 83, i aquest pla hidrològic va ser com a conseqüència de les pluges del 82, i, una vegada fet el pla hidrològic del setembre del 83, va sortir un Decret que diu en el primer paràgraf, senyor Coll : «les pluges torrencials caigudes en determinades zones...», la segona meitat del mes de novembre del 83; és a dir, una vegada fet el pla hidrològic i presentat, va tornar ploure i el Consell Executiu, el senyor Pujol i el senyor Macià Alavedra van fer un Decret en què van dir : «malgrat això, cal fer un pla de negaments».

Per tant, en cap moment es pot dir que el pla hidrològic invalida el pla de negaments, com he demostrat, i tampoc es pot dir que el pla de negaments es va fer a conseqüència de les pluges del 82.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. (Ll. Sr. Coll i Bertrán demana per parlar.) El senyor Coll?

El Sr. COLL I BERTRAN : Jo vull intervenir en virtut de l'article 67.3, per contradicció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Contradicció?

El Sr. COLL I BERTRAN : Diu que he dit una cosa que, evidentment, no he dit.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Digui.

El Sr. COLL I BERTRAN : Jo no he dit que no s'havia de fer el pla de prevenció de negaments de les zones agrícoles en funció que ja hi ha un pla hidrològic, perquè el pla hidrològic

no està fet; el pla hidrològic és el que es presentarà al Parlament abans que s'acabi l'any que comença demà passat, ara el pla hidrològic no està fet. Jo, el que he dit és que el que sí que hi ha fet és —vejam si ho trobo— un pla de prevenció de negaments de les zones agrícoles..., perdó, no; un pla d'obres i correccions a fer a la xarxa hidrològica de Catalunya, i aquest pla d'obres i correccions a fer a la xarxa hidrològica de Catalunya, i Catalunya inclou el problema del Baix Llobregat. Ara, no he parlat del pla hidrològic. El pla hidrològic, ens el presentarà el Conseller abans que s'acabi l'any vinent.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara al representant del Grup Socialista posicionar-se en relació amb les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula el senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ : Bé, nosaltres mantenim, naturalment, la redacció del primer i segon punt.

En el tercer, en l'esmena que ens ha presentat el Grup de Convergència, la primera esmena que pretenia modificar el tercer punt, nosaltres la rebutgem, la rebutgem fonamentalment perquè és una esmena en la qual, no és per un problema de protagonisme, que ho hagi dit..., qui ho ha dit primer, i tal, sinó, senzillament, que no tan sols es va anunciar la llei, sinó que es va dir quin tipus de llei i com es finançaria, i nosaltres estem d'entrada en desacord amb el que se'ns va anunciar aquí, que era que seria una llei finançada a partir d'un cànon, que, previsiblement, seria per al consum d'aigua. Entenem que els negaments, les riuades, en tota la dissertació geogràfica que ens va fer el Conseller Molins va dissenyar tot un conjunt de raons que plantejaven aquest tema, i, per tant, si es coneixen les causes —que, naturalment, no li posarem un cànon a Sant Pere—, sinó que coneixem les causes que sí que són evitables i són fruit de l'actuació de l'home, creiem que és més lògic anar a buscar, per exemple, que quan un faci alguna cosa que pugui ajudar que hi hagi una inundació, pagui, però no el que consumeix l'aigua, que normalment no acostuma ajudar que hi hagi inundacions.

Per tant, com que aquest és un nivell de discussió i aquí el que se'ns diu és que hem de buscar una proposta en funció del que ha fet el Conseller, creiem que això no és acceptable.

L'esmena que vostès ens plantegen en últim lloc, la segona, i que correspon al punt 4, nosaltres l'acceptarem. Fonamentalment no vam incloure el pont del Fluvià i la defensa dels marges perquè quan vam fer la redacció encara no havien arribat a l'acord que em sembla que aquest —no sé si per sort o per desgràcia— també es va aconseguir al carrer, no?, hi ha coses que de vegades també s'aconsegueixen al carrer, de vegades, tampoc és que sigui el mecanisme adequat, però aquest també, perquè el de Viladecans també, no?, i el de Gavà, i, d'alguna manera, nosaltres l'acceptarem. Lamentem, d'alguna manera, que no hi hagi la definició del temps, que era una cosa que a nosaltres ens interessava molt, però creiem que és força important que això aparegui. De tota manera, aplicant l'article —suposo que el 135—, el tercer punt de la nostra Moció quedaria redactat de la manera següent : «Presentar un projecte de llei per tal de garantir el finançament de les obres d'infraestructura hidràulica a les lleres públiques de Catalunya. Aquestes obres són les contingudes en el Pla d'Obres i Correccions a fer a la Xarxa Hidrològica de Catalunya i al Pla Hidrolò-

gic de les Conques Interiors de Catalunya, que serà presentat a aquesta Cambra abans del 31 de desembre de 1989.» Aquesta seria la redacció del tercer punt.

És a dir : primer punt, tal com hem proposat. Segon punt, tal com hem proposat. Tercer punt, tal com l'he llegit, i quart punt, segons l'esmena segona presentada pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, penso que ha quedat bastant clar, si hi hagués algun aclariment a fer, ho puntualitzariem. Per tant, votarem aquesta Moció..., un segon... (L'l. Sr. Latorre demana per parlar.) El senyor Latorre?

El Sr. LATORRE : Demanem votació separada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : De quins punts?

El Sr. LATORRE : Un per un.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ah, un per un. Per tant, punt primer.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El punt primer de la Moció ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Punt segon.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El punt segon ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 57 en contra i 2 abstencions.

Punt tercer, en el sentit referit per l'Il·lustre Diputat senyor Rañé.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt tercer de l'ordre del dia ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Punt quart, d'acord amb l'esmena presentada pel Grup de Convergència i incorporada a la Moció.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest quart punt ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Correspon ara substanciar, i aquesta Presidència, fent ús de la facultat que se li reserva a l'hora d'ordenar el debat, creu que es poden acumular les Mocions setena i vuitena, tenint en compte que el contingut és el mateix i l'esmena presentada pel Grup Popular a les dues Mocions és la mateixa; per tant, procediríem primer a la defensa de la corresponent Moció. Pel Grup d'Iniciativa intervindria el senyor Ignasi Riera, després intervindria el representant del Grup Socialista, després els esmenants, i es posicionarien. Si no hi hagués inconvenient, es faria així, perquè crec que és raonable, tenint en compte que els continguts són exactament els mateixos, i crec que s'aconsella fer-ho així. El que passa és que és cert que m'indiquen, senyor Ignasi Riera, que crec..., o, en tot cas..., si no hi ha inconvenient, no hi ha inconvenient, però, en tot cas, en puritat, s'hauria de substanciar primer la del Grup Socialista, que ha entrat primer i que va primer en l'ordre del dia. En tot cas, aquesta Presidència no hi té inconvenient... (Remor de veus.) La deferència obligada a la senyora Rosa Barenys ha fet que el

senyor Ignasi Riera ho posposés, i, per tant, la Moció, punt número 7, se substancia en aquest moment. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre el Compliment
de la Resolució 137/II del Parlament
de Catalunya, sobre els Maltractaments
Infligits als Menors**

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, gràcies, senyor Riera. (Remor de veus.) Bé, quan nosaltres vam presentar la interpellació anterior a aquesta Moció, ho vam fer amb un ànim constructiu; constructiu, perquè aquesta interpellació responia a un Dictamen que havia aprovat per unanimitat, com saben els senyors diputats, el Parlament de Catalunya sobre la problemàtica dels menors maltractats. En presentar aquesta Moció, ho varem fer també buscant formes d'entesa amb el Grup de la majoria, a fi d'ajudar, de coadjuvar, des del Parlament de Catalunya, a l'impuls de la política per la infància i, molt especialment, per la infància amb problemes.

Vull dir sincerament que l'hem presentat amb ganes de fer progressar unes resolucions que ajudin el Consell Executiu de la Generalitat a fer una política coherent amb el que oportunament varem aprovar per unanimitat en aquest Parlament. Creiem que en un moment que l'Administració de la Generalitat ha decidit unificar competències de menors en una única direcció general dependent de la Conselleria de Benestar Social, i coneixedors, a la vegada, de la voluntat del Conseller d'endegar una política per a la infància que ajudi —tal com ell va dir en la compareixença en la Comissió de Política Social— al màxim desenvolupament dels menors com a persones i com a membres actius de la societat, atenent les situacions d'alt risc en el context social en què viuen, creiem que els tres punts de la Moció s'ajusten plenament als objectius del Govern de la Generalitat i del Conseller de Benestar Social.

El punt 1 de la Moció planteja la creació de l'Adjunt al Síndic de Greuges, un adjunt per tenir cura dels menors maltractats. La comissió del menor, oportunament, va estudiar curosament aquesta qüestió abans de plantejar-la a la consideració del Ple del Parlament; va recaptar informació i va buscar dret comparat. Podem dir que en diversos països funcionen ja aquestes figures, amb èxit; amb èxit quant a la seva efectivitat. A Noruega, per exemple, des del 1981, existeix el *Médiateur pour l'enfance*; té el seu origen, precisament, en tota la casuística dels maltractaments de menors. A Israel funciona aquesta figura des de fa dos anys; vam tenir oportunitat de conèixer el Síndic dels Infants, perquè va estar, en una visita, l'any passat al nostre país. Al Quebec existeix el Comitè de la Protecció per a la Joventut, i la majoria de regions del Canadà estan dotades d'*ombudsmen* o també de *médiateurs*. A la comunitat francesa de Bèlgica també s'ha creat, el 1987, l'any passat justament, el Comissari del Dret dels Infants. Tots aquests països, que es varen reunir l'any passat en un congrés a Gand, coincidien que el que justifica la creació d'aquesta figura és la feblesa de la legislació sobre la infància. Els drets dels infants són indirectes i condicionals, i s'exerceixen sempre a través d'altres : a través dels pares i dels tutors, i són condicionats per les disponibilitats

econòmiques i pels serveis que els governs poden crear.

Les funcions d'aquesta figura del Síndic dels Infants serien, a Catalunya, la de promoure els interessos de la infantesa davant les autoritats públiques —també les institucions privades—, i vetllar pel compliment de la Llei i formular propostes a fi d'evitar conflictes i situacions de risc entre la societat i el mateix infant. Nosaltres creiem que crear aquesta figura és una presa de posició per la defensa dels drets dels infants; per tant, crec que està en total coherència amb els posicionaments d'aquest Parlament quan oportunament vàrem aprovar el dit Dictamen. El mateix Síndic, a la Comissió a la qual va assistir, del Síndic de Greuges, va manifestar el desig de crear aquesta figura. Aleshores, nosaltres creiem que tenim tot el pes de la raó i de la coherència política, perquè, en aquest moment, es replantegi i s'aprovi la creació de l'Adjunt al Síndic de Greuges. Dic això perquè sembla que no és gaire clar el posicionament del Grup de la majoria, però jo crec que s'hauria de fer un esforç per ser, com deia, coherents amb el que oportunament vàrem aprovar.

El punt 2 de la Moció fa referència que es presenti a la Comissió de Política Social un programa d'actuació per afrontar l'explotació dels menors en l'àmbit de la mendicitat, de les drogues, etcètera. Fer un programa de lluita contra la marginació infantil sabem tots que és complex i, a la vegada, és laboriós, que cal un plantejament profund i a la vegada extens, que tingui en compte les causes i els efectes. El Consell Executiu de la Generalitat té aprovat ja un programa interessant sobre la infància en risc, però aquest creiem que no és un pas encara suficient, perquè les situacions de maltractament van més enllà del que pot abastar, del que abasta en aquest moment aquest programa. Crec que és important recordar o informar les senyores i els senyors diputats que les situacions de marginació a Catalunya, a Barcelona, són importants; així ho demostrava un estudi de l'Ajuntament de Barcelona fet el 1985, basat en la declaració de renda de 14.000 famílies. En aquest estudi sorgia un còmput de 25 o 30.000 menors de menys de quinze anys que es trobaven en situació de probresa, atès que els seus pares tenien unes rendes que no arribaven a la meitat de la renda mitjana del ciutadà català. Això vol dir que eren, 30, 40.000 infants que estaven en situacions de risc. D'aquests, un 13,6 eren famílies d'un sol progenitor —la qual cosa vol dir que hi havia un risc afegit—; un 49,6 eren menors de zero a cinc anys sense escolarització —un altre risc afegit—; un 20% d'infants, joves entre catorze i disset anys eren joves sense escolaritzar —un altre risc afegit. Només aquestes petites dades mostren la necessitat d'endegar una política dinàmica i activa de cara a poder afrontar aquestes situacions.

El punt 3 fa referència a la necessitat d'establir i divulgar els canals de consulta i de denúncia de sospita que ofereixin garanties de reserva absoluta i d'anonimat del denunciador en el marc d'una campanya àmplia sobre els drets dels infants. És important el tema de les campanyes de sensibilització a la ciutadania: incorporar, a la conducta, a la vida del ciutadà tota la temàtica dels drets dels infants només es pot fer des d'una institució com el Govern de la Generalitat, com des dels ajuntaments, en què es donin a conèixer en profunditat els drets dels menors. Crec que integrar-los en la vida quotidiana dels ciutadans és un pas important que pot afrontar tota la qüestió de maltractaments.

Respecte al tema dels canals de denúncia, creiem que cal establir-los i divulgar-los. Durant tot l'any passat i l'anterior es va posar en funcionament un canal de denúncia a través d'una institució catalana important, com és la Creu Roja, i hem de dir que no van tenir l'èxit que esperàvem. O sigui, en un any es van recollir quaranta denúncies a través d'aquest canal, és poc, possiblement perquè no hi havia tota la campanya que l'havia d'acompanyar de divulgació de la situació, i perquè segurament, doncs, les institucions del Govern del país no havien pres posicionament respecte a la qüestió.

És per totes aquestes raons que creiem que és necessari, és urgent que es prengui posicionament sobre aquestes resolucions, que només són una part del que va ser el Dictamen sobre maltractaments a menors, i ens agradaria que el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència ens digués que sí, encara que ens temem que no serà possible, però esperem les últimes paraules del representant de la majoria.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Correspon ara al senyor Ignasi Riera defensar també la Moció, en aquest cas, d'Iniciativa per Catalunya.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President, i començo precisament amb un triple reconeixement personal. Primer, a la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, perquè va impulsar d'una manera determinant el Dictamen de la Comissió d'Investigació del Parlament de Catalunya sobre els Maltractaments Infligits als Menors i que va ser publicat el 16 de juny de 1987. Un segon reconeixement als diputats que hi van participar, molts dels quals són aquí. I un tercer reconeixement al col·lectiu de tècnics i d'experts que van col·laborar en la preparació d'aquest Dictamen i que són ells els que ens estan insistint perquè aquell Dictamen no resulti paper mullat i resulti, en canvi, un material d'aplicació d'una determinada política, d'una manera molt clara.

Pensin que hi ha des de la compareixença de Justícia i Pau, de la Societat Catalana de Pediatria, dels representants dels jutges de menors, de la compareixença de l'Associació Catalana de Municipis, de la Federació Catalana de Municipis, de Càritas Diocesana —la presència de la senyora Pilar Malla, per exemple—, la compareixença del Director General de Serveis Socials del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya. Tot aquest col·lectiu de persones van fer possible un Dictamen. Jo recordo que la primera vegada que vaig intervenir aquí en aquesta Cambra, incorporat a la vida parlamentària ara fa un any i dos mesos, va ser justament per sospesar el Dictamen i per explicar la importància, la impressió que un dictamen com aquest provoca. Jo ho podia fer amb una total tranquil·litat perquè no havia estat dels que ho havien elaborat, i, per tant, el meu judici no era un judici, diguéssim, per afalagar una obra en la qual havíem participat, sinó per jutjar i per valorar una obra que havien fet d'altres.

Bé, aleshores, després d'aquest Dictamen hi ha una sèrie

d'actuacions o una sèrie d'intents d'actuació. Al cap d'un any d'haver presentat en aquesta Cambra i d'haver estat aprovat per unanimitat el Dictamen, tenim la impressió —ens la suggereixen, ho repeteixo, tant companys diputats com una part important dels tècnics que han participat en el tema— que és urgent insistir en aquest Dictamen i demostrar, d'aquesta manera, que la vida parlamentària —en aquest cas, pel camí de la unanimitat— pot arribar a acords efectius i que ajudin a promoure determinades polítiques, i és per això que presentem una interpellació en la qual ens agrada especialment l'atenció que es dedica a la interpellació i la possibilitat de comprovar que alguna cosa s'havia fet des del Departament de Justícia i que, en canvi, hi havia consciència de les moltes coses que faltaven per fer.

És a partir d'aquella interpellació, que presentem aquesta Moció subsegüent. Una Moció en la qual no volem plantejar cap punt nou, sinó punts que hi ha en el Dictamen; en concret, tres. I d'aquests tres punts, el primer —com deia ara la Il·lustre Diputada— és vetllar per la defensa adequada dels drets de l'infant, dels infants —ho havia fet el Parlament de Catalunya en diverses ocasions—, i precisament, pel que fa a les recomanacions del Consell d'Europa, sobretot l'R.79, del 13 de setembre, en l'àmbit del territori de Catalunya es proposa d'adscriure al Síndic de Greuges, com a adjunt, un defensor dels drets dels infants.

El segon punt de la nostra Moció respon a les propostes normatives, en concret la número 2.9 : «Cal desplegar mesures per afrontar l'explotació dels menors en l'àmbit de la mendicitat, el tràfic de droga i altres situacions de marginalitat.» Em sembla a més, en aquest cas —i així ho vam dir en la interpellació—, que no solament es tractava de presentar aquesta Moció, sinó de fer-ne una àmplia campanya de publicitat institucional, perquè, en aquest cas, es tractava de fer una campanya de publicitat institucional que ajudés realment a lluitar contra una situació molt perillosa, molt degradant i molt humiliant, no solament per a les criatures que són usades com a esquer de cara a la mendicitat, sinó per al conjunt de la societat, que no canalitza les seves obligacions caritatives, i si només quan és cridada a partir d'aquesta jo diria crida inhumana, o d'aquesta extorsió inhumana a partir de la presència d'un infant, d'un infant que, d'altra banda —i com deia molt bé la Il·lustre senyora Diputada—, en molts casos és objecte de compra-venda, de lloguer, etcètera, i, evidentment, és una persona que ja neix marginada perquè queda fora de tot tipus de circuit d'atenció normal, etcètera.

I en el tercer punt plantejàvem establir i divulgar els canals de consulta i de denúncia, de sospita, que ofereixin garanties de reserva absoluta i d'anonimat al denunciante, en el marc d'una campanya àmplia sobre els drets de l'infant. És a dir, també en el tercer punt parlàvem d'aquesta campanya àmplia. Recordàvem que cal que l'Administració estableixi canals de consulta i de denúncia..., de tota manera, hi insisteixo, canals clars, canals populars, canals que de veritat funcionin, canals que permetin que aquestes denúncies arribin. És un tema molt llefiscós, el tema dels maltractaments dels infants, perquè costa molt provocar la denúncia i costa molt garantir que aquesta denúncia arribi a terme. Generalment, hi ha una actitud dels pares que diuen : «El nen és meu, i amb el nen jo en faig el que vull», i, generalment, la societat és terriblement in-

justa amb els nens, i, aleshores, molt sovint els vol utilitzar.

Bé, jo volia només acabar dient una cosa : hi va haver un diputat del Grup Popular que l'any passat ens va dir que ni els temes de la misèria, ni els temes de la pobresa, ni els temes dels maltractaments dels infants els podíem usar per fer política partidista. Hi estic absolutament d'acord, i és en aquest sentit que per això hem tractat de treballar sobre propostes de temes ja aprovats anteriorment, per aconseguir unanimitats sense que ningú se senti utilitzat, exclòs o manipulat.

En aquest mateix sentit, jo voldria fer un últim agraïment, i és al nou Diputat d'aquesta Cambra, el senyor Manuel Bauzá, que ha volgut estudiar aquest document, que m'ha dit personalment que l'estudi d'aquest document li ha provocat una emoció impressionant, intensa —així m'ho ha dit—, que ha descobert —em deia ell l'altre dia, si ho dic malament, com que ell haurà d'explicar la seva esmena, em rectificarà— un món que li era desconegut gràcies a aquest Dictamen, gràcies a aquesta Moció i gràcies a aquesta interpellació. Crec, en tot cas, que reconèixer aquesta actitud coherent d'un diputat nou a la Cambra en un tema que tampoc ell no havia ajudat a elaborar és important.

Jo crec que, tot i que nosaltres havíem redactat les nostres mocions d'acord amb el text exacte —ho repeteixo, per evitar possibles manipulacions de la unanimitat—, amb el text exacte del Dictamen havíem redactat el tercer punt de la Moció, el nostre Grup estaria d'acord a acceptar, si això permetés una unanimitat més clara, l'esmena que fa el Diputat senyor Manuel Bauzá.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Popular té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, Honorable President. Senyories, en primer lloc, moltes gràcies, senyor Riera, per les seves paraules. Crec que l'estudi d'aquesta Moció no solament m'ha descobert les coses de què vostè ha fet esment, sinó que és una obligació d'aquest diputat i de tots els diputats que són a la Comissió de Política Social.

En l'últim Ple d'aquesta Cambra vaig seguir amb molta cura les interpellacions de la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys i de l'Il·lustre senyor Riera, sobre el compliment d'aquesta Resolució d'aquest Parlament, la 137 de la segona legislatura. Tot allò que van dir ses senyories en les esmentades interpellacions, la desgraciada actualitat i la importància de la qüestió i el sentit de protecció que inspiren els nens maltractats per la indefensió en què es troben, malgrat tot allò legislat respecte a això en el nostre país, m'obliga, en el millor sentit de la paraula, a estudiar amb detall la legislació estatal i la de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria, i, per centrar-me encara més, em va obligar també a llegir amb cura el *Diari de Sessions*, que recull el debat que tingué lloc en aquesta Cambra el 15 d'octubre de 1987, sobre el Dictamen d'aquesta ja anomenada Comissió d'Investigació. Aquest procés de lectura i d'estudi em va obligar, com a qüestió prèvia, a pensar, lògicament, a aprofitar aquesta situació per felicitar la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys per l'esforç que va efectuar al seu moment en la referida Comissió, i felicitar-la també per la constància i sensibilitat que ha demostrat amb aquesta interpellació i amb aquesta Moció que estem debatent en aquests moments.

El deure de promoure, d'impulsar l'acció de govern, que

compet a l'oposició, ve acompanyat de l'obligació per part del Govern de governar, tasca que comporta fer operatiu allò que emana d'aquesta Cambra. Si no es fa així, si les resolucions d'aquest Parlament no es porten a la pràctica, amb el temps esdevenen, malauradament, paper mullat —aquesta frase ja és la segona vegada que surt en aquesta Cambra en els últims minuts, crec que potser en l'última hora.

I el dubte en aquest sentit em ve quan llegeixo en un diari d'àmbit català que pel cap-baix a Catalunya —a Catalunya— hi ha 8.000 nens que pateixen agressions o falta d'atenció per part dels pares o per persones que els tenen al seu càrrec, nombre aquest que en el conjunt de l'Estat espanyol arriba a 50.000. Aquest article d'aquest diari català continua dient, continua denunciant que a Barcelona es produeixen diàriament unes 40 violacions incestuoses. I, finalment, fa referència a un altre cúmul d'agressions comeses a nens, més conegudes de ses senyories, com són els casos típics de nens que pidolen pels carrers, que netegen vidres als semàfors, que cometen petits furtis i robatoris, que acompanyen adults captants mitjançant el pagament als progenitors de 500 a 1.000 pessetes diàries perquè els deixin aquests nens per anar captant pels carrers de Barcelona, i tots aquests números jo no voldria fer-los més extensius per no cansar ja, a aquestes alçades d'aquest Ple, aquesta Cambra. Tot això, senyories, succeeix a les darreries del 1988 en el nostre país, malgrat les normes i les resolucions de què he fet esment i de què han fet esment també l'Il·lustre Diputat senyor Riera i la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

Ara fa uns dies, jo vull recordar que en aquest Parlament debíem..., millor dit, celebràvem la Declaració Universal dels Drets Humans, Declaració que en el seu article 25.2 fa referència expressa als drets i atencions especials de la infància. Tot això succeeix malgrat aquesta Resolució esmentada, número 37 de la primera legislatura, on es proposaven uns principis de política per a la infància, i acordava —cito textualment el punt quart d'aquesta Resolució— que «tot infant ha d'ésser protegit contra les formes de negligència, crueltat, explotació i manipulació, encara vigents a la societat.»

Vist el que succeeix en la realitat, malgrat tot allò establert, perquè no succeeixi crec i espero —perquè la infància s'ho mereix— que aquestes mocions d'identificació contingut seran abonades unànimement per aquesta Cambra. L'empenta que posi en marxa això, que faci operatius aquests autèntics plans, serà per protegir els menors.

Cohherentment amb el que he exposat, senyora Barenys, senyor Riera, el meu Grup, el Grup parlamentari d'AP votarà afirmativament els dos punts primers de les seves mocions. Tanmateix, pel que fa al tercer punt de la Moció, nosaltres hem proposat la següent redacció: «En el marc d'una àmplia campanya sobre els drets dels infants, divulgar els canals de consulta que ofereixin garanties de reserva absoluta de la personalitat del compareixent.» En conseqüència, suprimim el terme «establir», perquè entenem que això ja ho ha fet la Llei 12, del 1983, del 14 de juliol, de l'Administració Institucional de la Sanitat, l'Assistència i els Serveis Socials a Catalunya, i el seu desenvolupament legislatiu. Pel que fa a la supressió de l'expressió «denúncia de sospita» i a la modificació d'«anònimat del denunciador» per «reserva absoluta de la personalitat del consultant», les nostres motivacions són estrictament jurídiques. «Denunciar», *stricto sensu*, és «comunicar de paraula

o per escrit a l'autoritat competent la comissió d'un delicte o falta». Una sospita és quelcom d'excessivament subjectiu per ser objecte d'una denúncia; «anònimat» i «denunciador» són dos substantius que nosaltres entenem que, jurídicament, no lliguen —i permetin-me l'expressió— amb un estat social i democràtic de dret, presidit per la filosofia de l'article 24 de la Constitució.

En la interpellació prèvia a la Moció, i en suport d'aquest tercer punt, va ser proposat l'establiment d'una normativa —cito textualment— que «deslliurés del secret professional, davant les autoritats competents, aquells que, per la seva tasca, siguin coneixedors de situacions de maltractament». I, respecte a això, li voldria fer una reflexió. El secret professional afecta només unes poques professions liberals; atès que els metges ja són obligats a posar en coneixement de l'autoritat els maltractaments a menors, entre altres causes de violència —en virtut d'allò que disposa l'article 576.1 del Codi Penal—, la nova normativa a la qual feia referència podria referir-se als advocats. Respecte a això voldria dir que, en primer lloc, és difícil d'imaginar un supòsit pràctic en què un advocat, com a tal advocat —i, per tant, condicionat pel secret professional—, s'assabenti de maltractaments a menors. I, en segon lloc —i els ordinals, aquí, no impliquen pas enumeració, sinó gradació—, el secret professional és una obligació dels advocats que repercuteix en benefici de la societat. En conseqüència, cal ésser molt rigorós i primmirat a l'hora de legislar-lo.

Fonamentat en tot allò argumentat, crec, senyora Barenys i senyor Riera, que un petit i benèvol esforç els permetrà d'admetre les esmenes d'aquest Diputat, admissió que no condicionarà el vot del meu Grup en aquest tercer punt de les seves Mocions, que, en tot cas, serà afirmatiu.

Finalment, no voldria acabar aquesta intervenció sense manifestar la sorpresa que em causà l'Honorable Conseller de Justícia en barrejar, en la seva contestació a la interpellació, els maltractaments infligits als menors amb la menció d'una llei penal juvenil. Jo, com em sembla que ja es va dir aquí en aquell moment, una cosa és parlar de nens maltractats i una altra cosa és parlar de nens delinqüents, però jo aprofito el *lapsus* de l'Honorable Conseller per a bé, i vull fer aquí la reflexió que potser seria el moment que les forces polítiques fessin patent que la tipificació dels maltractaments als menors de l'article 584, punts 10 i 11 del Codi Penal, com a faltes contra les persones, és excessivament suau i ineficaç com a mesura coercitiva per afrontar una realitat tan greu.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Els grups parlamentaris que no han intervingut, ho volen fer? El Grup Mixt? (Pausa.) El senyor Martín Toribio té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, Honorable President. Il·lustríssimes senyores diputades, il·lustríssims senyors diputats, els Diputats del CDS som coneixedors del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors, que es va elaborar el setembre del 1987 i que fou aprovat per unanimitat dels aleshores presents, en una sessió plenària del 15 d'octubre del 87. S'hi recullen una sèrie de conclusions i propostes a l'Administració quant a la recollida de dades, propostes, normatives, actuació i coordinació. Les Mocions presentades al Parlament pels Grups Socialista i d'Iniciativa per

Catalunya, sobre els maltractaments infligits a menors, insta el Consell Executiu, en tres punts, a procedir a complir una sèrie de propostes que ja fa més de dos anys havia fet la Comissió. Com a exemple, citem la creació de l'Adjunt al Síndic de Greuges, defensor dels drets dels infants.

Repasant, i atès l'escàs —si no nul— compliment de les propostes de la Comissió, la posició del nostre Grup és no tan sols abonar les Mocions presentades, sinó exigir el compliment rigorós de totes les propostes; cal fer especial èmfasi —almenys per la nostra part— en el punt que tracta de l'obtenció de dades. Com en tantes altres qüestions, sempre hem d'extrapol·lar dades d'altres països. No sabem quants infants maltractats hi ha, ni tan sols quants són atesos als nostres hospitals per aquesta causa. Què s'ha fet, de tot això, més de dos anys després del Dictamen? Les propostes de la Comissió són un seguit de començaments : «Cal fer, cal fer, cal fer». Quan es podran substituir per «Hem fet»? En resum, el posicionament del nostre Grup es basa en, primer, expressar la reprovació pel termini de més de dos anys transcorregut, en què a penes s'ha fet res; segon, exigir el compliment de les recomanacions de la Comissió, i, tercer, abonar les Mocions presentades.

Moltes gràcies, Honorable President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín Toribio. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Seré molt breu, i des d'aquí l'escó mateix : el nostre Grup coincideix plenament amb les dues Mocions presentades pels Il·lustres Diputats Riera i Barenys, i només volíem, més o menys, fixar el nostre posicionament dient que ja l'altre dia, en el debat sobre l'Informe del 1987 del Síndic de Greuges, vaig expressar, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el ple suport —i això ja venia de lluny— a la creació de la figura de l'Adjunt al Síndic de Greuges per a la infància, i només, també, vull recordar que el Parlament de Catalunya, ja des del 81 —concretament el 10 de desembre del 81—, ja aprovava la Resolució 37/I, relativa als principis fonamentals de política de la infància, de cara a afavorir-ne la protecció. Des d'aleshores, tota una sèrie de noves iniciatives, que s'han citat en la presentació de les dues Mocions, ha anat quallant per protegir l'infant contra les formes de negligència, crueltat, explotació i manipulació encara vigents en la nostra societat; això, segons consta en el Quart principi formulat en aquesta esmentada Resolució del 81. Malgrat això —i s'ha prou comprovat amb el que han dit els Il·lustres Diputats que m'han precedit—, en aquests moments, per desgràcia, a la societat catalana continua havent-hi permanent maltractament de menors. Aquestes dues Mocions que s'han presentat actualitzen legislativament el tema, i signifiquen una eina útil, al nostre entendre, per prevenir i controlar aquestes situacions que, segur, tots desitjaríem que no es produïssin.

És per aquestes raons que el nostre Grup parlamentari, doncs, abonarà aquestes Mocions, i també l'esmena que ha presentat el Grup Popular, tot alhora.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula

l'Illustre Diputat senyor Pérez-Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria dir que el nostre Grup està d'acord amb la filosofia que inspira aquesta Moció (*remor de veus*), i no pot ser d'una altra manera, ja que es va aprovar per unanimitat, oportunament, l'Informe de la Comissió d'Investigació sobre Maltractaments Infligits als Menors. No obstant això, he d'anunciar que el nostre Grup votarà en contra de tots els punts d'aquesta Moció, per les següents raons : en primer lloc, el punt número 1, que diu que el Parlament de Catalunya «insta el Consell Executiu que en el termini de tres mesos procedeixi a impulsar la creació d'un Adjunt del Síndic del Síndic de Greuges defensor dels drets dels infants. La Llei del Pressupost de la Generalitat de Catalunya establirà una previsió pressupostària per al seu funcionament». No entraré en aquest punt, ja que entenc que la partida correspon integrar-la dins el que és el pressupost del Parlament de Catalunya, dins de l'apartat corresponent al Síndic de Greuges, pressupost que es va aprovar fa pocs dies en aquest Parlament, i que no va tenir en aquell moment cap esmena. Creiem, doncs, que no es pot instar el Govern a fer una cosa que no li correspon; això no és iniciativa governativa, és iniciativa parlamentària, i en tot cas hem de ser nosaltres els qui ho fem. Per tant, no hi entraré; simplement, anuncio ja que votarem en contra d'aquest punt.

Pel que fa referència al punt 3, diu : «En el marc d'una àmplia campanya sobre els drets dels infants», s'insta el Consell Executiu «a establir i divulgar els canals de consulta i de denúncia de sospita que ofereixin garanties de reserva absoluta i d'anonimat del denunciador». Bé, el Conseller senyor Bassols, en contestar les interpellacions presentades pel senyor Riera i per la senyora Rosa Barenys ja va explicar que s'havia començat, que s'havia ja endegat una campanya per informar quins eren els canals per efectuar aquestes denúncies. El mateix senyor Riera va reconèixer que s'havia editat un fullet que es titula *Col·laborem a protegir els nostres infants*, i que se n'havia fet una distribució; el mateix Conseller va comprometre's a continuar aquesta campanya, a continuar donant a conèixer aquests canals. Prova d'això és que el Departament d'Ensenyament, fa pocs dies, fa poc temps, va adreçar a totes les escoles del país una circular dient quins eren els canals per tal que qualsevol sospita de maltractament detectat pels mestres en aquestes escoles es fes arribar al Departament, per tal que el Departament vehiculés la denúncia a qui correspongués.

Quant al segon punt, que abans me l'he saltat, que diu que insta el Consell Executiu a «presentar a la Comissió de Política Social un programa d'actuació per afrontar l'explotació dels menors en l'àmbit de la mendicitat, el tràfic de drogues i altres situacions de marginalitat.» També el Conseller Bassols va anunciar, va explicar que ja s'havia fet una campanya, però el que sí que volia dir és que el Conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas, en compareixença davant la Comissió de Política Social —crec recordar que va ser el dia 2 de novembre—, a iniciativa del mateix Conseller, ja va anunciar que la Conselleria presentaria dins el primer trimestre de l'any 1989 això que ara volem demanar.

Entenem, doncs, que, per aquestes raons, nosaltres, malgrat estar —no podia ser, hi insisteixo, d'una altra manera— d'acord amb el que és la filosofia dels punts, hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pérez-Moreno. Els proposants volen intervenir? La senyora Barenys? *(Pausa.)*

La Sra. BARENYS : Per a posicionament, suposo.

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí.

La Sra. BARENYS : Sí que acceptem l'esmena del Grup Popular, evidentment, i, a més a més, vull dir que agraïm la important col·laboració que significa aquesta interpretació de l'últim punt de la Moció que, afegit al Dictamen, li dona millor qualitat jurídica; o sigui, realment acceptem aquesta esmena i lamentem que el Grup de la majoria s'estigui bellugant amb aquesta esquizofrènia de dir que està d'acord amb tot, però que no vota res. Realment ho lamentem.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Barenys. El senyor Riera vol intervenir? *(Pausa.)* Gràcies. Acabat el debat, es passa a votació.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Passem ara al punt novè de l'ordre del dia, que és una Moció del Diputat Il·lustre senyor Arseni Gibert, del Grup Socialista, sobre la Política de Promoció Turística de Catalunya. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gibert.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Promoció Turística de Catalunya

El Sr. GIBERT : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'Il·lustre Diputat senyor Raimon Escudé, ahir, a part de moltes altres qualitats, va acreditar unes notables dotes profètiques, en endevinar que defensaríem els mateixos criteris pel que fa a les esmenes que defensàvem ahir i a la Moció que defenso en aquest moment. La veritat és que hauria estat poc amable de la seva part suposar el contrari : suposar que avui defensaríem una cosa i ahir una altra.

Aquesta Moció, subsegüent a les dues interpellacions que vam formular fa unes setmanes, eren, lògicament, unes interpellacions per conèixer l'actitud, davant alguns temes que ens interessaven, del nou Conseller, el senyor Alegre. Demanàvem un canvi en la política, perquè creiem —i ho continuem creient, i per això ho defensem i ho continuarem defensant— que fa falta, encara que ens diguin que som de pedra picada. Preteníem fer un diagnòstic d'una situació que té problemes; vam explicar unes quantes coses que passen i que, en resum, creiem que desemboquen en una certa o notable crisi de prestigi perillosa i apuntàvem algunes coses que creiem que calia fer. La rèplica del senyor Conseller —així ho vam valorar— va ser satisfactòria, si més no, des del punt de vista d'un canvi de to, menys triomfalista que en anteriors ocasions, reconeixent que hi ha uns problemes, cosa que creiem —i ho vam dir en aquell moment— que era un pas important. Vam anunciar també que faríem una Moció consensuable o una Moció transaccionable; hem intentat fer-ho així i també vam anunciar, i les teníem ja presentades, unes esmenes als Pressupostos en la mateixa di-

recció, lògicament. El resultat fins ara no és que sigui molt engrescador perquè els Pressupostos s'assemblen, sensiblement, als d'anys anteriors, perquè les esmenes no s'han acceptat ni les que feien referència a diners ni les que només feien referències a conceptes, perquè algunes respostes —contradient, em penso, l'esperit del Reglament— algunes respostes escrites de la Conselleria, més aviat demostren habilitat per eludir les respostes que no pas donen satisfacció al que es demanava —es veu que ja sol passar això—, i això ho atribuïm una mica —no sé si és així, ja em corregirà el senyor Conseller— el seu Director General, que pensem que té aquesta habilitat, pel que en sabem, i que, d'altra banda, penso que no hauria de deixar-li fer aquest tipus de respostes. Entre altres raons, perquè potser aquest Director General es passarà a l'empresa privada aviat —m'han arribat..., algun ocelllet m'ha explicat que ho solen fer, inexorablement, sembla d'un a un, en general, els Prenafeta boys de l'equip de Govern. No sé què passarà amb aquesta Moció, en qualsevol cas, vull dir amb tota claredat que, passi el que passi, es voti o no es voti, prosperi o no prosperi, això no ha de canviar el clima de diàleg que sobre aquests temes volem continuar mantenint; entenem que hi ha una treva que no s'esgota, una treva que no és eterna, és clar, però que ens agradaria que servís per arribar a punts importants de consens bàsics, i passaré, sense més, a defensar breument els cinc punts de la Moció, també uns amb més èmfasi que els altres, tal com també pronosticava ahir el senyor Escudé.

Pel que fa al primer, el que demanem és, simplement, intensificar la coordinació interdepartamental, sobretot amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, creiem que és molt important i que, d'alguna manera, hauríem de prendre exemple, potser no de la manera tècnica jurídica que ho han fet, però sí conceptualment altres governs de comunitats autònomes —per cert no socialistes—, com el de Balears o el de Canàries, que potser no ho han fet prou bé però que, com a mínim, han acreditat una sensibilitat davant alguns dels problemes que el sector té i que pensem que ens van al davant i que els hauríem d'atrapar.

Pel que fa al segon punt, hi insistiré encara menys, demanem només que s'accelerín les mesures que el Consell Executiu i la Conselleria ja han anunciat per a l'aflorament d'empreses submergides i, bé, no veiem cap raó perquè aquest punt no es pugui votar per part de la majoria, però, en qualsevol cas, encara que no es voti, vull dir, l'important no és que es voti o no es voti, l'important és que es faci i, evidentment, es voti el que es voti si no ho fan els ho retraurem i si ho fan, doncs, ens en sentirem molt satisfets.

En el tercer punt sí que podria posar més èmfasi perquè, potser pel redactat de la mateixa Moció, sembla —em va semblar ahir— que hi havia alguna interpretació que no era la que en la seva intenció volia ser. El senyor Escudé ens parlava ahir de competència, de preus lliures, de possibles illegalitats i bé, bé, no és això; som molt respectuosos amb els mercats i el que volíem dir, senzillament, és que hi ha uns serveis, unes especificacions, uns serveis mínims que s'haurien de respectar i que els preus són lliures —i ens sembla bé que ho siguin, no estàvem d'acord anys enrere quan no ho eren—, però sí que són comunicats i, és clar, es violen per sota, com sap molt bé el senyor Conseller, d'una manera extraordinària. A vegades, fins a un terç d'aquest mínim comunicat, i això no és bo,

perquè després es converteix en degradació de serveis i, per tant, en tots aquells problemes que intentem explicar. Jo els posaré un exemple, perquè em sembla que és gràfic, no?, un exemple del cava, ja que estem en dies de festes. Vull dir : és evident que hi ha —o em sembla a mi evident— productes envasats d'una manera semblant als caves i que són vins gasats de mala qualitat, que perjudiquen el prestigi dels caves, no? Probablement unes mesures legals, per descomptat, que evitessin això serien ben vistes per tots els grups de la Cambra, doncs, el mateix és el que demanem en relació amb aquests temes de prestigi i, en aquest sentit, vull dir, no volíem dir el que potser hem escrit malament i, en qualsevol cas, jo penso que el senyor Conseller hauria també —perquè sap que aquest és l'esperit, almenys em consta o ho penso que ho sap—, penso, d'haver fet alguna gestió, perquè el senyor Subirà i la senyora Neras decidissin votar aquest..., encara en aquest moment, penso que els podria estar picant l'ullet i que això fos votat perquè em sembla un tema molt important.

Pel que fa al punt quatre de la Moció parla del mapa, del mapa de marques, que no és un caprici; és un tema que és important per no dispersar i malbaratar esforços que s'estan fent per part del conjunt d'agents que intervenen en la promoció i que caldria resoldre. I, si m'ho permeten, els posaré un altre exemple : si els directius d'una empresa com, per exemple, no ho sé, la General Motors que, em sembla que fabrica els Opel es dediquessin en lloc de promoure els models que fabrica aquesta empresa, es dediquessin a promoure el consell d'administració o el departament de vendes, l'aliatge o la composició exacta de l'aliatge amb què estan fetes les llantes, etcètera, no durarien gaires dies perquè, segurament, els fotrien al carrer. I això, una mica, és el que està passant amb la promoció turística a Catalunya, i creiem que per arreglar aquest problema una de les coses, una de bastant important, que és que des qui té l'autoritat moral per fer-ho, que és el Consell Executiu de la Generalitat, defineixi exactament què és el que volem promoure. I em consta —pel que va dir el senyor Conseller— que això es vol fer i, per tant, ens semblaria normal que també s'estigués d'acord que es fes o que s'accelerés aquest procés i, fins i tot, ens semblaria normal que es fes aquest procés abans que un any més malbaratem recursos dels Pressupostos de la Generalitat i d'altres ens que intervenen com a agents en la promoció turística.

Finalment, voldria també defensar l'últim d'aquests punts, que és el de potenciar una línia de defensa del consumidor, que ens sembla important, usant —com dèiem també a l'esmena als Pressupostos— la xarxa d'oficines de turisme, perquè entenem —i no m'hi estendré excessivament, em sembla un tema també molt important— que ens sembla una bona operació de prestigi; hem parlat de crisi de prestigi, per tant, és important que fem operacions positives de prestigi i, fins i tot, de lideratge turístic a Europa, que el podríem tenir —em penso, em certa mesura— si féssim les coses en aquest sentit. Evidentment que ens agradaria més que es votés la Moció, però —hi insisteixo— si no és així, les coses, el diàleg està obert, i continuarem intentant que les coses que creiem que han de canviar en la política turística canviïn.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gibert. Ha presentat esmenes el Grup d'Esquerra Republicana. Per a la seva defen-

sa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS (*de l'escó estant*) : Sí, moltes gràcies, senyor President. Jo, la meva dosi de sadisme no arriba tan enllà, davant les cares de tota la resta dels diputats després d'aquesta sessió maratoniana com per sortir a estendre'm allà davant. Suposo que tothom està al corrent del que es tracta : hi va haver dues interpellacions; hi ha una Moció, s'ha explicat suficientment, nosaltres la veiem bé. Tot el que sigui ordenar i racionalitzar un sector i, sobretot, un sector com és el del turisme, doncs, totes aquestes accions siguin ben vingudes, l'única cosa que nosaltres veiem en la Moció i que ens agradaria que es tingués en compte, és una esmena molt petita, molt simple. No queda clar si l'ordenació d'aquest turisme es farà en detriment de la millora del turisme popular, i és això el que nosaltres, preocupats per aquest turisme popular, al qual la nostra població creiem que té dret d'accedir-hi, i, també, una millora substancial d'aquest turisme, és per això que proposem la nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Els grups que no han presentat esmenes poden intervenir. El Grup Mixt? Té la paraula el senyor Fernández Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ TEIXIDÓ : Senyor President, només per manifestar el nostre suport a les mocions presentades per l'Illustre Diputat senyor Gibert.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. El Grup Popular vol fixar posició? El senyor Bauzá, ai!, Víctor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument, simplement per dir que el nostre Grup sap la importància que té el turisme per a l'economia catalana i que una baixa de la seva qualitat, de la qualitat de l'oferta turística seria realment greu per a l'economia del nostre país. És per aquest motiu que hem estudiat la Moció i hem trobat, al nostre entendre, dos punts d'aquesta realment importants, que, sens dubte, el nostre Grup hi votarà a favor. M'estic referint, a part que hi hagi altres coses que la Moció no contempla i que nosaltres també hi donaríem una importància acurada, com, per exemple, que la Conselleria dictés, oferís línies de crèdit a baixos tipus d'interès, especialment en aquests moments en què per aconseguir adaptar-se la indústria hotelera catalana a aquesta nova normativa que ha sortit per mantenir el seu nivell de categories necessita fer, no hi ha dubte, un nivell d'inversió important, diem, doncs, que aquestes altres coses també entenem que són importants, el que sí que creiem és que el primer dels punts plantejats té un sentit i està d'acord amb la idea que el nostre Grup té del turisme de Catalunya. Diu la Moció que «s'ha d'intensificar la coordinació interdepartamental en matèries que puguin afectar el sector turístic i, de manera molt especial, pel que fa al Departament de Política Territorial en el sentit d'afavorir un creixement d'oferta turística més controlat en la magnitud i més selectiu qualitativament». Plenament d'acord, doncs, amb aquest punt i també amb el cinquè, on la Moció recorda els drets que té el turista —per parlar d'aquesta manera— com a usuari que és. I incideix en la importància de mantenir un nivell de qualitat en els serveis de la indústria turística a Catalunya, cosa que hem de dir que nosaltres creiem també primordial.

Votarem, doncs, afirmativament, aquests dos punts de la Moció, però en els altres tres el nostre Grup s'abstindrà. I s'abstindrà perquè, en relació amb el segon punt, per molt que nosaltres estiguem d'acord amb el fons, entenem que requereix, perquè l'administració de Catalunya pugui posar-lo a la pràctica, un pas previ que ha de donar l'Administració de l'Estat, que és, precisament, la derogació, la modificació de la Llei d'Arrendaments Urbans. Diu l'article 2 d'aquesta Llei en el seu apartat primer que queden exclosos de la present Llei —la d'Arrendaments Urbans— i es regiran pel pactat i per l'establert en caràcter necessari amb el codi civil o amb la legislació foral, en el seu cas —i, en el seu cas, a les lleis processals comunes—, els arrendaments, cessions i subarrendaments d'habitatges o locals de negoci amb o sense mobles de finques el qual arrendatari les ocupi únicament per a la temporada d'estiu o qualsevol altra, encara que els terminis concertats per a l'arrendament fossin diferents.

És per aquest motiu que el nostre Grup creu que amb la Llei a la mà no es pot obligar a estar legalitzats com a establiments d'allotjament turístic una part important de l'oferta turística existent, com són els apartaments, per molt que siguem sabedors de la seva exportació turística i de la necessitat de la seva legalització. És per això, potser, que el nostre Grup voldria aprofitar aquesta ocasió que se li deixa per demanar al Grup Socialista que pertany al partit que té la responsabilitat de govern a Madrid que procuri per la derogació o la modificació d'aquesta Llei d'Arrendaments Urbans, cosa que ens permetria a nosaltres donar suport a aquest punt de la Moció i, a més a més, acabarien un gran nombre de situacions realment injustes que la Llei d'Arrendaments Urbans ha provocat. És per aquests motius —ho repeteixo— que no votarem el segon punt de la Moció.

En relació amb el tercer punt, el nostre Grup no està d'acord que es condicioni un cert tipus d'ajut oficial al fet que, per part dels hotelers, es garanteixi un nivell de preus determinat. Els preus són lliures —s'ha dit ja aquí—, i per molt que s'hagin de comunicar a l'administració no crec que fos bo ni prudent que l'administració incidís en un control de preus, quan el mercat ha de ser lliure i març, precisament, de la lliure competència.

I, per acabar, el nostre Grup també s'abstindrà en el quart punt de la Moció, apartat en el que, francament, no veiem que es demani res tan diferent del que des de la Conselleria ja s'està fent.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomé. Iniciativa per Catalunya vol intervenir? (Pausa.) Moltes gràcies, senyor Saura. Per Convergència i Unió, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Neras.

La Sra. NERAS : Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, des de l'escó mateix. Veritablement, els diputats i les diputades que ens toca intervenir a les acaballes d'un debat llarg i feixuc com aquest, a més de ser víctimes del cansament, ens exposem a rebre totes les queixes dels diputats que estoicament han aguantat tota aquesta sessió, i, per tant, hem d'intentar, doncs, que no arribin a queixar-se de la nostra intervenció i jo, almenys, intentaré de ser al màxim de breu possible. Malgrat tot, és una Moció que té cinc punts i, malgrat que intentaré ser molt breu, perquè, al senyor Gibert, em sembla que li he

contestat a bastament tots aquests punts, sí que, d'alguna manera, faré el nostre posicionament.

Senyor Gibert, com li deia abans, molts dels punts que vostè inclou en la Moció, jo creia que havien estat a bastament contestats i fins i tot aclarits —pensava jo—, tant en les seves interpellacions, proposicions no de llei, com també en les esmenes presentades al Pressupost que acabem d'aprovar. Val a dir, però, que vostè és coherent, és coherent en la seva visió sobre la política turística, però, és clar, nosaltres, el nostre Grup, senyor Gibert, no podem estar constantment en la dinàmica d'anar votant allò que el Govern de la Generalitat està fent. I que consti i que quedi clar que aquesta actitud no és esquizofrènica, sinó que és una realitat.

Nosaltres estem d'acord, no en tots, però sí en la majoria dels punts de la seva Moció, però és evident que hi estem d'acord perquè —ho repeteixo— són accions que el Consell Executiu ja ha emprès. Anuncio, doncs, que nosaltres votarem en contra de la seva Moció. I, hi insisteixo, no per un total desacord, sinó perquè la majoria dels punts que se'ns demana són cosetes —són cosetes, senyor Gibert, com vostè les qualificava ahir en les seves esmenes al Pressupost— que ja s'estan fent.

M'explicaré. Quant al primer punt, jo tinc els meus dubtes, senyor Gibert, que l'arribi a convèncer, però el que sí que voldria que li quedés clar és que la meua intervenció és fruit del meu treball i no del Director General de Turisme.

En el primer punt de la seva Moció demana intensificar la coordinació interdepartamental de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en matèries que puguin afectar el sector turístic. Això, li repeteixo que ja s'està fent, i s'està fent a tots nivells, senyor Gibert. (*Remor de veus.*) Potser vostè i jo, que som dos «turistes», entre cometes, de platja, diria jo, caldria que també ens fixéssim o penséssim que també hi ha altres tipus de turisme, al nostre país; per tant, em sembla que una coordinació exemplar dels dos Departaments és la política de la neu endegada a Catalunya. Es pot parlar també de coordinació en accions d'inversió, també, i de promoció en els ports esportius. Es pot parlar també de coordinació en les actuacions urbanístiques, perquè vostè també sap molt bé que, a través dels òrgans responsables dels dos Departaments, hi ha el Secretari General del Departament, que és membre de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya. Per tant, és evident que la coordinació existeix, i existeix per tal d'afavorir —com molt bé diu en la seva Moció— un creixement d'oferta turística més controlat i més selectiu col·lectivament. Per tant, tinc aquí tres fullets, senyor Gibert, que li recomanaria : *Esquí alpi a Catalunya*, *Golf a Catalunya* i *Els ports esportius a Catalunya*, coordinament amb els dos Departaments.

Quant al punt 2 de la seva Moció, tal com li deia al principi, em sembla que li ha estat a bastament afirmat i reafirmat en diferents ocasions, des del debat de política general, en què el President de la Generalitat anunciava la creació de dos decrets sobre empreses explotadores d'apartaments turístics, fins a la Proposició no de Llei que jo mateixa, en nom del meu Grup, li vaig contestar en la Comissió corresponent.

Quant al punt 3 de la seva Moció, vostè ens ha indicat ara que, fruit també de la seva esmena al Pressupost, i després de la resposta que li va donar en aquest tema el senyor Escudé, diu que potser ha estat un error o mal interpretat el que real-

ment volien dir, però el que sí que és veritat és que vostè demana, en el punt 3, que els compromisos de serveis..., o sigui, que es vinculin els beneficiaris a compromisos de serveis i preus mínims a partir de la concessió d'un ajut. Per tant, repeteixo, senyor Gibert, això dels preus mínims, vostè sap que entrariem en una matèria que és competència de l'Estat. *(Remor de veus.)*

Quant al punt quart... *(S'encén el llum groc que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Senyor President, jo dubto que hagi exhaurit el temps; li agrairia que em digués si aquest llum groc correspon a la meua intervenció o no. *(Pausa.)* Estic de seguida. Quant al punt quart, vostè mateix diu que fins i tot el mateix Conseller li va dir que això s'estava portant a terme. Vostè sap molt bé que la política turística que està desenvolupant el Consell Executiu inclou la progressiva definició de marques turístiques en un nombre certament limitat, i amb criteris d'adequació a la realitat. Per tant, criteris limitats, tal com vostè demana. I, quant a l'últim punt, que parla de la defensa dels turistes com a consumidors, val a dir que, en aquest tema, el senyor Escudé el va qualificar de «pedra picada», però jo diria que, potser més que pedra, és una roca dura, perquè se li ha contestat, diria jo, pel dret i per l'inrevés, però per a la seva tranquil·litat i per intentar veure si el puc arribar a convèncer, i tal com li va contestar també el senyor Escudé, d'acord amb el pla de coordinació que desenvolupa —ho repeteixo, que desenvolupa— el Departament de Comerç, Consum i Turisme, hi ha estat donat un impuls important, perquè les oficines de turisme s'orientin també en la defensa i la informació dels turistes com a consumidors i usuaris. Però vostè ens deia ahir mateix que algunes oficines de turisme són reticents a l'hora d'acceptar aquesta coordinació. Miri, senyor Gibert, potser sí que tots plegats podríem fer quelcom, amb la responsabilitat política que tenim en els nostres ajuntaments —cadascú en els seus—, perquè aquestes oficines ens ajudin i col·laborin en una tasca tan important com és la de coordinació.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Neras. El Diputat proposant vol fixar la posició respecte a les esmenes?

El Sr. GIBERT : És clar, és clar!

El Sr. PRESIDENT : No per a un torn de rèplica, eh?

El Sr. GIBERT : És clar, és clar. Gràcies, senyor President. Només per dir, molt breument, que acceptem amb molt de gust l'esmena d'Esquerra Republicana, perquè, com a mínim, aporta precisió i desfà un possible malentès. De cap manera, en parlar d'aspectes de selecció qualitativa, estem pensant en aspectes elitistes o en determinats tipus de turisme. El que passa és que ens referim —tinguem-ho clar— a turisme receptiu i, per tant, des del nostre punt de vista, industrial, des del punt de vista econòmic, i en aquest sentit diem «selectiu» perquè pensem que ha de ser un turisme que ens porti prestigi, que tingui solidesa, que tingui rendibilitat econòmica, i que tingui els menors costos socials possibles. Un altre tema és el del paper que creixentment el turisme ha de tenir en la societat catalana com a societat previsiblement de cultura de l'oci, i que tractarem, segurament, moltes vegades, en aquest Parlament. Però, de tota manera, entenem això, que l'esmena aporta precisió i, per tant, l'acceptem molt complaguts, i volem agrair l'interès que s'hi ha pres Esquerra Republicana; ho agraiem tant

com si dels seus vots depengués que prosperés o no la Moció, i també voldríem anunciar a Esquerra Republicana que la nostra intenció és la de continuar intentant un acord al màxim d'ampli possible amb tots els grups d'aquesta Cambra, amb els sectors més lúcids de l'empresariat del sector del turisme, i, fins i tot, naturalment, amb el Grup de la majoria, amb la senyora Trinitat Neras, per tant, que ens sabrà greu que, si entrem en aquest diàleg en profunditat, potser no viurà tan feliç com ara, que està molt convençuda que tot això va bé i que la Conselleria ho fa molt bé. Jo celebro que estigui tan satisfeta i que visqui tan tranquil·la.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Gibert, no ha pogut resistir la temptació de fer un pèl de rèplica. *(Rialles.)* Gràcies, senyor Gibert.

Passem a la votació. Si no ho he entès malament, el Grup Popular em demanarà tres blocs.

(Ll. Sr. Colomé s'aixeca per parlar.)

El Sr. COLOMÉ : No, senyor President; simplement un bloc, amb la primera part i la cinquena, i un altre amb les altres restants.

El Sr. PRESIDENT : No, és que jo havia entès que, els 2 i 3, els votarien en contra, i en els altres s'abstindrien.

El Sr. COLOMÉ : No, perdó, senyor President...

El Sr. PRESIDENT : D'acord, d'acord.

El Sr. COLOMÉ : Ens abstindrem, sí.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Votem, doncs, el primer punt i el cinquè de la Moció.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions? Senyor Gibert, no s'absté?

El Sr. GIBERT : No.

El Sr. PRESIDENT : Pot seure, senyor Gibert. Aquests punts han estat rebutjats per 26 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació votem els punts 2, 3 i 4.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions? Senyor Vidal-Quadras, no badi. *(Rialles.)*

Aquests punts han estat rebutjats per 22 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions.

Passem a continuació al desè punt de l'ordre del dia, Moció del Diputat Il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras, del Grup parlamentari Popular, sobre la Política de Recerca de la Generalitat. Té la paraula el senyor Aleix Vidal-Quadras.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Recerca de la Generalitat

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller d'Ensenyament, voldria començar agraint al Conseller la deferència que representa la seva presència a aquestes alçades del debat, que, evidentment, reflecteix l'interès del Departament per aquest tema.

A finals del passat mes de novembre es va substanciar en aquesta Cambra una interpellació del nostre Grup al Govern sobre la política de recerca de la Generalitat. Vam tenir ocasió

d'assenyalar en la nostra intervenció els trets principals que, d'acord amb el nostre punt de vista, informaven i en determinats aspectes limitaven la possibilitat d'una autèntica política de recerca per part de la Generalitat. Esquemàticament, i a títol de simple recordatori, aquests aspectes eren l'ambigüitat i la manca de consistència interna del marc constitucional i estatutari, el paper marginal assignat a les comunitats autònomes per la Llei estatal de Foment i Coordinació de la Investigació Científica i Tècnica en el disseny, distribució de recursos i execució del Pla Nacional de Recerca, els criteris —des de la nostra òptica erronis— que havien presidit fins ara l'actuació de la CIRIT i la migradesa de recursos propis, que també fins ara la Generalitat havia destinat a recerca. És obvi que una política de recerca ambiciosa, eficaç, però al mateix temps realista, ha de desenvolupar-se dintre de les condicions de contorn legals existents. I el fet que aquestes no siguin les correctes o les que nosaltres desitjàriem no pot ser mai una excusa per a la inactivitat. El que sí que es pot fer i s'ha de fer és utilitzar tots els recursos del marc legal actual per extreure'n el màxim profit.

D'altra banda, pel que fa a l'àmbit d'actuació propi, el que ens permeten les nostres competències, s'ha d'assignar a la recerca la transcendència que ha de tenir en l'acció de govern. En altres paraules, i molt concretament : s'ha d'aprofitar la possibilitat que la llei concedeix a les comunitats autònomes de presentar plans de recerca propis dintre del pla nacional, articulant un pla català de recerca sobre la base d'aquells camps i aquelles disciplines en què Catalunya és o pot ser, amb l'adequat impuls, competitiva o fins i tot líder en el conjunt de l'Estat, i aconseguir la seva inserció dintre del pla nacional. Paral·lelament, s'han d'articular accions sobre la base de recursos propis, recursos del Pressupost de la Generalitat que, afegits als obtinguts del pla nacional, defineixin i estructurin una política de recerca catalana. D'aquesta manera, un grup de recerca de les universitats podria optar per finançar-se a través del pla català alimentat amb recursos estatals via pla nacional, directament a través dels diferents canals previstos en el pla nacional sense utilitzar el pla català, o a través de les accions pròpies de la Generalitat. D'aquesta manera, en aquest últim punt, tindriem el lloc ideal d'actuació de la FIRCA.

Tot això pel que fa referència al sector públic. Pel que fa referència al finançament de la recerca per part del sector privat, és urgent implementar els adequats mecanismes d'estímul perquè les empreses incrementin la seva recerca pròpia i també perquè incrementin el seu suport econòmic a la recerca a les universitats catalanes. Tal com dèiem en la nostra interpellació, queda un llarg i fascinant camí a recórrer fins a posar en marxa una política de recerca catalana que ens situï en el lloc que ens correspon d'acord amb el nostre nivell de desenvolupament econòmic i cultural.

Sabem que l'actual Govern és receptiu a aquests plantejaments, i això ja vam tenir ocasió de percebre-ho i apreciar-ho quan vam presentar la interpellació sobre recerca; sabem també que tots els grups d'aquest Parlament són partidaris de donar un fort impuls a la investigació al nostre país, i és per això que tenim fonamentades esperances que la Moció que ara defensem rebi el suport unànim de la Cambra. La Moció incorpora tots els punts que he introduït en la meua intervenció : la consideració del foment de la recerca com una prioritat de

govern, l'elaboració d'un pla català de recerca que optimitzi la utilització tant de recursos propis com del pla nacional i la sensibilització del nostre teixit social sobre la importància de la recerca. Catalunya té uns senyals d'identitat que tots compartim, que tots estimem —llengua, cultura, paisatge, sentit de l'humor, història..., tot això ens enorgulleix—, incorporem al nostre rostre un altre tret positiu : el d'un país que fa de l'amor al coneixement una preocupació preferent i un objectiu comú. En aquest sentit, senyores i senyors diputats de tots els grups parlamentaris, els demano el seu vot favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Hi han presentat esmenes els Grups de Convergència i Unió i Mixt. Per Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN : Molt Honorable senyor President, il·lustres i senyors diputats, Il·lustre senyor Vidal-Quadras, estem d'acord, en línies generals, amb el contingut de la Moció que vostè ens ha presentat; en el fons, en línies generals, i sobretot en la forma i en la voluntat de consens i d'unió quant a impuls del tema de la recerca des de Catalunya que vostè ha manifestat. Evidentment pensem que cal continuar l'esforç d'estímul i de foment de la recerca científica que, tant a les universitats com als centres públics —que no siguin universitats— i privats d'investigació, es fa a Catalunya. La Generalitat ha estat fent-ho així fins ara i pensem que cal continuar, efectivament, en aquesta tasca.

He dit que estem d'acord en les línies generals, quant al contingut, i per això hem presentat tres esmenes per afinar aquest contingut. Vaig a explicar quina és la temàtica de cada una de les tres esmenes. En la primera, hem canviat la paraula «considerar» per «continuar considerant», deia : «S'insta el Govern a considerar el foment de la investigació, tant bàsica com aplicada, com una prioritat de govern durant la present legislatura». Nosaltres demanem que accepti el «considerar» per «continuar considerant». Per què? Perquè, de fet, el Govern ja considera el foment de la recerca com una prioritat de govern. Amb què es pot demostrar o amb què es pot argumentar que ja el Govern està considerant prioritari el foment de la recerca? Doncs miri, jo li citaré tres punts. El primer, a l'inici d'aquesta legislatura, el trasllat de la CIRIT de Presidència a Ensenyament, una clara voluntat d'incorporar més el paper de les universitats i de potenciar-lo per aquesta via; a última hora, la recerca que es fa a les universitats és una part molt important de la recerca que es fa al país, i, a més, la universitat pot actuar clarament com un dinamitzador. En segon lloc, l'anunci que va fer l'Honorable Conseller d'Ensenyament d'un pla català d'investigació científica i innovació tecnològica —que vostè reclama en el punt 2 de la Moció. I, en tercer lloc, l'augment considerable, molt per sobre de la mitjana de l'increment del Pressupost, que hi ha en temes de recerca en el Pressupost que acabem d'aprovar fa unes hores. Tot plegat, són accions encaminades a reforçar la recerca i a fer més efectives les accions que ja fins ara s'han anat duent a terme.

Quant al punt 2, es parla d'«elaborar en el termini màxim d'un any un pla català d'investigació científica i innovació tecnològica». Completament d'acord amb això; ara bé, nosaltres pensem que caldria eliminar la referència concreta i molt expli-

cita que es fa als plans nacionals d'investigació de l'Administració de l'Estat. Per què? Perquè és molt millor parlar de fons públics, és un concepte molt més general, ja inclou els plans nacionals i, en qualsevol cas, la Llei de la Ciència està impugnada i més val no consolidar el tema aquest dels plans nacionals en una moció del Parlament al Govern. A més, amb l'escrit que queda, «considerant tots els recursos públics i privats», hi afegim el de «privats» perquè pensem que també és important tenir presents tots aquells recursos que s'esmercen en empreses, en institucions que sense ser del Govern estan fent una efectiva activitat de recerca.

Incloem aquí un aspecte important, que pensem que s'ha de remarcar: és reclamar el compliment efectiu, per part del Govern de l'Estat, d'allò que disposa l'article 9.7 de l'Estatut d'Autonomia, que no és més que les competències exclusives en matèria de recerca. Aquest ja sabem que és un problema molt complex de resoldre —fins i tot a nivell jurídic hi ha tota una complicació aquí posada—, però en tot cas és important que el Parlament insti una vegada més —no sé si és per primera vegada— que es facin passes efectives per reclamar les transferències d'aquestes competències.

Quant al punt 3, estem completament d'acord amb el que s'hi demana: una àmplia campanya de sensibilització amb el fi d'aconseguir el suport de totes les forces econòmiques i socials per impulsar la recerca. Pensem que cal afegir-hi una eina concreta, que seria molt important, que seria el fet que hi hagi desgravació fiscal —ja es veuria de quin tipus, de quina mena i com— a tota mena d'inversions relacionades amb l'impuls de la recerca. Si hem d'animar les forces econòmiques i socials, bé, l'exempció fiscal és evident que és un instrument de primera magnitud.

Això és el que hi ha sobre les tres esmenes a cada un dels tres punts de la Moció, entenem que no modifiquen substancialment el fons del que aquí es demanava i, per tant, esperem que seran acceptades i que podrem votar-ho favorablement, posant ja en pràctica aquesta voluntat de consens que tots dos hem manifestat.

Moltes gràcies, senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, els diputats del CDS som plenament conscients que mai com avui ha existit una dependència tan directa entre el desenvolupament i el benestar d'una societat i el seu nivell científic i tecnològic. Hem de fer un gran esforç per assolir, en el camp de la investigació..., semblant al del conjunt dels estats de la Comunitat Econòmica Europea. Per això, la investigació científica i tècnica s'hauria de considerar, de forma immediata, qüestió prioritària i del màxim interès.

Dos obstacles impedeixen avui el desenvolupament d'una investigació creixent i vigorosa per part de la universitat: el primer és la insuficiència de recursos econòmics que impedeixen, en gran part, la investigació que avui cal exigir a les facultats, les escoles tècniques i els centres experimentals, i també la realització de treballs empírics de les anomenades facultats literàries. El segon impediment és la desconexió de la investigació amb els òrgans de l'Administració pública i el

sector privat, particularment en l'empresa. Cal, doncs, fer l'esforç pressupostari proposat en el punt 1 de la Moció, i pel CDS caldria, tanmateix, incentivar finalment la investigació privada, i també flexibilitzar la cooperació entre l'ensenyament i la indústria. Per a nosaltres no cal en investigació parlar de temes cabdals i de temes de segon ordre; és ben cert que en aquests últims anys els esforços científics i tecnològics a nivell mundial deriven vers unes fites determinades, i això reflectirà en els estaments investigadors uns, cada vegada més, abastadors projectes i dels anomenats temes punters. Són molts altres temes, però singulars i variants, els que són objecte dels nostres investigadors, com són l'estudi sobre polímers, materials ferromagnètics, nous aliatges d'alumini, cinquena generació d'ordinadors, sistemes de perfecció tridimensional, intel·ligència artificial, etcètera, etcètera.

No és la nostra intenció, aquí i ara, fer un inventari de tot el que estan desenvolupant en la seva tasca els nostres investigadors, i si hem fet menció a alguns temes és per manifestar que la reestructuració i racionalització de la política d'investigació passa, al nostre entendre, per la necessitat de fer el treball interdisciplinari a l'hora d'afrontar molts projectes d'investigació. Aquesta necessària coordinació que nosaltres pensem que correspon a la Direcció General d'Universitats de la Generalitat, un cop escoltades les universitats catalanes. L'elaboració d'un pla català d'investigació científica i innovació tecnològica, nosaltres entenem que ha de comptar amb els joves investigadors, per als quals demanem la nostra esmena al punt 2, que és d'afegir un programa específic per als joves investigadors, per ésser el més necessitats del suport i els incentius econòmics. D'aquesta forma compliríem el previst en l'article 48 de la Constitució; tindríem, mitjançant la participació dels joves en la investigació, un bon termòmetre que ens indicaria no tan sols com estem, si més no com estarem en un futur en el nivell d'investigació.

Avancem, per part del nostre Grup, el suport a la Moció en debat, i esperem de l'exquisida sensibilitat de què moltes vegades ha fet gala l'Il·lustre Diputat ponent, que sàpiga recollir l'esperit que l'anima i que li doni suport.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Poden intervenir ara els grups parlamentaris que no hagin formulat esmenes. Esquerra Republicana? L'Il·lustre Diputat senyor Pueyo té la paraula.

El Sr. PUEYO: Sí, des de l'escó, senyor President, en atenció a la il·lustre i honorable fatiga dels diputats...

El Sr. PRESIDENT: No, no, immensa.

El Sr. PUEYO: Immensa.

Pel que fa a la Moció sobre política de recerca, hem de dir que, és evident, no podem passar per alt la relativa dificultat que suposa delimitar amb claredat l'àmbit i les obligacions competencials de la Generalitat pel que fa a la investigació i recerca, donat que hi ha un contrast entre l'article 9.6 de l'Estatut d'Autonomia i la disposició quinzena de l'article 149.1 de la Constitució; per exemple, no ens podem —des del nostre punt de vista— resignar indefinidament a no tenir competències sobre el CSIC i sobre les seves institucions vinculades a Catalunya.

Per una altra banda, és innecessari recordar a aquest Parla-

ment la importància decisiva de la recerca bàsica i aplicada no només en el progrés de la ciència, sinó també en benefici de la prosperitat econòmica i social de la Comunitat. Per tant, estem d'acord —en síntesi—, amb la Moció del Grup Popular que insta el Consell Executiu a incrementar el foment de la investigació científica i de la innovació tecnològica si és que, doncs, el Govern està decidit a donar prioritats amb efectivitat a aquests temes.

També hem de dir que —com s'ha pogut veure en el debat en Comissió sobre el pressupost de la CIRIT—, i he de dir que ens ha sorprès, moderadament, la manca d'esmenes dels diferents grups de l'oposició inclòs, en aquest cas, el Grup Popular donada la transcendència que el pressupost i els programes de la CIRIT tenen en l'esforç investigador i, naturalment, no s'ha d'oblidar tampoc —com el senyor Vidal-Quadras diu en la seva Moció— la necessitat de dotar adequadament els departaments universitaris i arrencar-los del llit de la misèria que no em sembla pas una afirmació hiperbòlica si es té en compte que un bon barem per analitzar la importància de la tasca investigadora d'un país és, per exemple, observar el percentatge d'alumnes que passen al tercer cicle de les universitats i que se sol considerar que un percentatge òptim —extraordinàriament òptim— podria ser un 50%, i en el nostre país ens trobem amb un 5,1% a la Universitat de Barcelona; un 8,1 a la Universitat Autònoma i un 6,5 a la Universitat Politècnica.

Ara bé, pel que fa al suport de les forces econòmiques i socials, el mecenatge científic, també he de dir que em dol recordar que aquest Parlament va aprovar una proposta de proposició de llei d'incentius fiscals defensada en el Congrés dels Diputats de Madrid pel senyor Sanclimens en el decurs d'una excursió legislativa que vam realitzar conjuntament amb la senyora Fabián i el senyor Camps.

Per tot això he de dir que el Grup d'Esquerra votarà favorablement la Moció del senyor Vidal-Quadras i és en la confiança que el senyor Vidal-Quadras sabrà ordenar aquest relatiu gavadal d'esmenes que li ha caigut a sobre. Per tot això, votarem —ho dic— a favor. És imprescindible, tanmateix, no només un esforç intens i sincer per part del Govern, sinó també un bon cop de timó per desbloquejar l'escarrassiment competencial en temes d'investigació.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pueyo. El Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. A partir de la interpellació i com vam veure redactada la Moció des del primer punt vam pensar de donar-hi el nostre suport. I hem de ser francs; ens agradava més la Moció neta, crua i tal com estava plantejada que amb les esmenes —que suposo que nosaltres acceptarem també— presentades pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, la primera de les quals és una típica esmena típica, perquè és en lloc del «considerar» «continuar considerant», que és un tipus d'esmena que ja hem votat en diverses ocasions.

Ens sembla molt important el fet de treballar el tema dels recursos i de com recanalitzar els recursos de recerca que no serà fàcil i, per tant, serà molt important una continuada activitat parlamentària sobre aquest punt, així com el darrer punt, el de la campanya de sensibilització. Ens sembla, en canvi, a nosaltres, que l'esmena del Grup Mixt és gairebé objecte d'una nova interpellació, és a dir, és un tema absolutament impor-

tant, apassionant però, a nosaltres, ens sembla que complicaria una mica massa la Moció que, en tot cas, tal com està redactada ara ens sembla més clara —ho repeteixo—, fins i tot, en el cas que s'incorpori l'esmena proposada per Convergència i Unió.

Dir finalment una cosa : que lector habitual com sóc dels *Diaris de Sessions*, notes que, al cap d'un temps... (*Remor de veus.*) Sí perquè els estic antologant, senyor Camps. Doncs, al cap del temps, un comprova que hi ha diputats que s'especialitzen en temes i que potser gràcies a això, aquests temes existeixen d'una manera viva. És a dir, el cas del senyor Magí Cadevall amb les universitats em penso que és típic, m'agradaria molt que en el cas del senyor Aleix Vidal-Quadras, a més d'altres coses, fos una mica el Diputat especialista en el tema de recerca. Crec que ens aniria molt bé a tots i, per tant, li agraeixo aquest esforç per continuar o per començar essent aquest Diputat expert en temes de recerca.

Dit per tant el que hem dit, nosaltres votarem a favor tant si se'ns presenta l'esmena nua i crua presentada —o la Moció nua i crua presentada— com si s'hi afegeixen les esmenes típiques del Grup de la majoria.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Per al Grup Socialista, té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup no ha presentat esmenes a la Moció del Grup Popular perquè la consideràvem totalment encertada. No es tracta de cap contuberni dels socialistes amb Aliança Popular, sinó que, en temes bàsics, és possible obtenir el consens, i la recerca és un tema bàsic.

Per tant, votarem a favor, en primer lloc, perquè si s'aprova comportarà dues novetats. La primera novetat és que per primera vegada s'acceptarà elaborar crear un pla català d'investigació perquè des que la CIRIT es va desvincular totalment del Departament d'Ensenyament, aquest era un tema tabú per al Govern de la Generalitat. Un exemple és que el març de 1987, el Grup Socialista —jo mateix la vaig defensar— va presentar una Moció sobre la CIRIT que instava a presentar al Parlament, en el termini de sis mesos, un pla d'actuació interdepartamental per al foment de la recerca. Aquest punt no va ser aprovat, en canvi, es va aprovar una esmena presentada per Convergència i Unió que aigualia la nostra proposta i allà s'instava a fer comparèixer la CIRIT davant la Comissió de Cultura per informar sobre el seu pla d'actuació. Naturalment —per desgràcia dic naturalment—, la part aprovada de la Moció va ser condemnada a la pols dels arxius i la CIRIT, després d'un any i mig, no va comparèixer per a res.

La segona novetat, si s'aprova, és que aquí s'insta el Consell Executiu a aprofitar el Pla nacional d'investigació a través dels plans de les comunitats autònomes. Hem de ser realistes : el problema fonamental és que el màxim de recursos per a recerca vinguin a Catalunya i que estiguin orientats a resoldre les necessitats de Catalunya, i aquest no és l'únic, però és un dels mitjans. Si per qualsevol motiu es desaprofita, llavors sí que passarà el que deia aquesta tarda el President senyor Pujol, que «Catalunya estarà en clara inferioritat competitiva».

Respecte a l'esmena de Convergència i Unió haig de reconèixer que, en part, completa, però també, en alguna part, aigualeix el segon punt. No li ha servit de res al senyor Vidal-Quadras ser tan amable i començar la seva Moció precisament amb la paraula «continuar» i la majoria hi ha posat un altre

«continuar» al primer punt de la Moció. Jo penso que una vegada «continuar» és una deferència amb el Consell Executiu : dues vegades és triomfalisme.

El que lamento més és que en el segon punt —si s'accepta l'esmena de Convergència— s'aigualeix algun aspecte però, malgrat tot i a favor del consens, decideixi el que decideixi el senyor Vidal-Quadras, el nostre Grup hi votarà a favor perquè pensem que és important que per primera vegada el Consell Executiu es comprometí a elaborar un pla d'investigació per a Catalunya i que això, realment, significa un viratge —s'ha de reconèixer honestament— en la política del Consell Executiu.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. El senyor Vidal-Quadras té la paraula per fixar la posició respecte a les esmenes presentades.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies, senyor President. Tots els grups han dit coses força interessants i, evidentment, estic temptat —sé que no puc fer-ho i no ho faré— (*rialles*) de fer algun comentari sobre les intervencions tant del Grup d'Esquerra, com d'Iniciativa, com Socialista, però evidentment el Reglament m'obliga a limitar-me a parlar sobre les esmenes presentades.

Començaré per l'esmena del Grup de la majoria. Aquesta esmena incideix sobre els tres punts de la Moció : en el primer punt, doncs, tenim l'esmena d'ofici, és a dir, l'altre dia es parlava aquí d'esmenes tradicionals i després hi ha l'esmena d'ofici, és a dir «promoure», «continuar promovent», etcètera. Aleshores, bé, vostè ha fet un aclariment molt important, senyor Coll, vostè ha dit i ha citat raons per les quals l'esmena d'ofici, en aquest cas, podia tenir base real i ha posat exemples que jo li accepto : el pressupost de la CIRIT ha augmentat, la CIRIT s'ha reorganitzat i ha passat al Departament d'Ensenyament, hi ha un programa... Vostè ha indicat una sèrie d'exemples que jo mateix des d'aquesta tribuna he reconegut diverses vegades que eren bones notícies. En una cosa no hi estic d'acord, el que passa és que si entro en la que no estic d'acord trencaria aquest clima conciliador i no vull fer-ho, no vull fer-ho. En qualsevol cas, vostè ja m'entén... (*Rialles.*) Estic totalment d'acord amb el que vostè ha dit i, diguéssim, que per no alterar aquest clima conciliador i el final feliç que jo preveig que sembla que tindrà aquesta Moció, no parlem del passat. (*Rialles.*)

Bé, per tant, la primera esmena la hi accepto i queda, doncs, incorporada per part nostra amb molt de gust.

Segona esmena, segon punt. Aleshores, aquí, doncs, bé, jo comprenc la seva esmena, és a dir, l'esperava. Vostè, doncs, proposa, el Grup de la majoria proposa una redacció que inclou, de fet, és a dir, no és incompatible, ni contradictòria, ni excloent del que deia la redacció original i, diguéssim, fa o evita determinades dificultats terminològiques i determinades dificultats que resulten d'aquesta ambigüitat jurídica que ha assenyalat un altre grup també. És a dir que, en aquest sentit, la comprenc, i no tinc cap inconvenient tampoc a acceptar-la.

I, després, per últim, tenim la tercera, el tercer punt. Vostè aquí proposa introduir un mecanisme d'estímul fiscal. Bé, vostè sap que jo aquesta esmena no és que li accepti, és que li agraeixo, perquè si hi ha un Grup —no dic que el que més—, si hi ha un grup que és partidari d'introduir mecanismes d'estímul, de flexibilització fiscal, és el nostre; per tant, aquesta esmena..., de fet, estic una mica preocupat, perquè l'havia d'ha-

ver posar jo. En qualsevol cas, li agraeixo molt la inclusió, per tant, la hi accepto totalment. Tenim algun precedent, és a dir, si els ciutadans de manera voluntària poden destinar part dels seus diners en aquests moments només a una cosa, que és, en fi, a la nostra salvació eterna, doncs, també podríem dedicar una petita part a la investigació i a altres coses que s'anessin introduint i que permetessin una incidència més directa, sense abusar, evidentment, del ciutadà sobre el fi últim dels seus diners.

Per tant, considero que les tres esmenes són totalment acceptables.

L'esmena del Grup Mixt, el meu estimat col·lega..., no sé si hi ha més físics en aquest Parlament, però, en tot cas, el senyor Toribio i jo, tots dos som físics, no sé si hi ha algú més. Doncs, la seva esmena, senyor Toribio, jo la hi accepto en esperit, però no li puc acceptar d'incorporar-la per una raó : vostè en aquesta esmena fa referència a un detall de tot el Pla, és a dir que el Pla ha d'incorporar mecanismes que facilitin que els joves s'incorporin a la recerca; quan vostè parla dels joves parla dels postgraduats recents, dels joves investigadors, i en això hi estem tots d'acord. Hi ha moltes maneres de fer això, hi ha moltes maneres d'estimular aquesta incorporació, però a mi em sembla que vostè ha escollit unes paraules que potser no són les més adients en dir : «un pla específic de recerca per als joves», és a dir, perquè en un laboratori vostè sap que hi ha joves recents llicenciats, hi ha gent que està fent el doctorat i després hi ha investigadors, doncs, com jo, d'edat intermèdia. Per tant, no es pot parlar d'un pla només per als joves, perquè això ens portaria potser a certs equívocs.

En qualsevol cas, ja li dic que jo comparteixo l'esperit, però la incorporació seria introduir un detall que trencaria una mica l'harmonia metodològica del redactat de la Moció. Sobre això dels joves, a més, jo li voldria explicar una petita anècdota, i és que hi ha una col·lega meua, de la meua universitat, amiga del senyor Camps, per cert, i meua, que una vegada tornant de Bellaterra, amb el tren, em va dir que els professors investigadors universitaris, després dels quaranta anys, normalment tenien dos camins : un —buscaré una manera suau de dir-ho—, l'atenció preferent i intensiva a l'altre sexe i, l'altre, dedicar-se a la política. (*Rialles.*) És obvi que els professors investigadors universitaris presents en aquesta Cambra hem escollit —els de més de quaranta anys— el més descansat i de menys risc d'aquests dos camins. (*Rialles.*) Per tant, senyor Toribio, això de distingir entre investigació per a joves i per a menys joves té certs perills. Jo —insisteixo— recullo l'esperit de la seva esmena, que, de fet, queda incorporada en aquest pla, perquè una part important del pla és això que vostè vol fer, però no la incorporarem, diguéssim, *stricto sensu*.

Per tant, acceptades les esmenes de la majoria, acceptada en esperit l'esmena del Grup Mixt, senyores i senyores diputats, jo estic molt satisfet de la sensibilitat de la Cambra respecte a aquest tema, que per a mi —com ha assenyalat molt bé el senyor Riera— constitueix una preocupació molt especial, perquè, igualment que altres membres d'aquesta Cambra, ha estat una part i una part importantíssima de la meua activitat professional i de la meua trajectòria vital, i espero el vot favorable de tots vostès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras.

Acabat el debat, es posa a votació la Moció. Suposo que ningú demana votació separada de cap dels punts.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat.

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la droga, presentada pel Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Fernández Teixidó.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Droga

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo li he promès abans, al President d'aquesta Cambra, que faria una intervenció molt breu, per deferència a la tasca —li he promès a ell i a més d'un—, que hem portat durant aquests dies, i penso donar fe que el Grup parlamentari centrista compleix, i penso fer-ho, veritablement, amb molta brevetat.

En primer lloc, els diré que mantenim bona part, la majoria dels arguments que nosaltres vam presentar sobre la qüestió de la droga en l'última interpellació. Per tant, no en repetirem ni un de sol; varem explicar què pensàvem respecte a aquest tema, respecte al que s'havia fet des de la Generalitat, respecte als problemes del narcotràfic i respecte a aquesta sensibilitat que és necessària des del Parlament de Catalunya.

Volia dir —i, això, em sembla important fer-ho— que una de les qüestions que durant aquell debat a mi personalment em va preocupar més és que concretament el Conseller, i algun o altre diputat, pensés que un tema com el de la droga podia ser utilitzat per un grup parlamentari —en aquest cas el nostre— des de la perspectiva de la propaganda política. Jo penso que això —que és opinable— és políticament inadmissible, i tot el meu interès durant aquestes últimes jornades ha estat buscar, no aquesta propaganda, sinó la sensibilització necessària que fes possible que avui aprovem —si això pensen vostès que és del seu interès— una Moció que no serveixi per portar la propaganda al carrer del que els parlamentaris del Parlament de Catalunya pensen, sinó per demostrar al poble de Catalunya la sensibilitat regnant en aquesta Cambra respecte a un dels problemes més greus que té plantejats la nostra societat.

Des d'aquest punt de vista, passo a llegir molt breument la nostra Moció, i aprofitar el mateix torn —amb aquest afany d'economia processal— per posicionar-nos respecte a les esmenes presentades pels altres grups. La nostra Moció constava i consta de tres punts sobre la base següent : al primer d'ells dèiem —i ho proposàvem a aquesta Cambra— que insti el Consell Executiu a continuar i aprofundir una àmplia tasca preventiva en l'àmbit educacional, cultural, sanitari i esportiu per combatre aferrissadament la droga. En la segona suggeríem emprendre una tasca de sensibilització creixent de la nostra ciutadania per la consideració que la droga, en totes les seves manifestacions, és un —com dèiem— dels problemes més greus que té plantejats el nostre país. I en el tercer punt parlàvem d'intensificar per tots els mitjans al nostre abast —i a l'abast del Consell Executiu— l'acció de totes les institucions a Catalunya contra el tràfic de droga, qualsevulla que sigui la seva manifestació.

Bé, després d'aquesta tasca que hem estat fent aquestes dar-

teres jornades, i buscant justament el consens que nosaltres, contestant el President Pujol, reclamàvem a aquesta Cambra, nosaltres estariem disposats —i així ho fem molt gustosament— a acceptar les esmenes número 3 i número 4, del Grup parlamentari Socialista... —sí, ja sé que es fa després, però el que pretenia era estalviar-li, a vostè, una estoneta més, estimat col·lega, i donar una passa endavant—, dient que nosaltres, perquè així s'ha parlat —i penso que ens evitarem una estoneta de ritual, però sortirem abans, si li sembla bé—, estem disposats a acceptar les esmenes número 3 i número 4, del Grup parlamentari Socialista, estem disposats a acceptar l'esmena número 2 —que els il·lustres portaveus que ara utilitzaran el seu temps corresponent explicaran aquestes característiques—, i rebutjar les esmenes 1 i 2 —perquè tenen molt de semblant amb la 3 i la 4, del Grup parlamentari Socialista—, i no acceptar l'esmena número 1, però també hem arribat a un acord, amb els companys del Grup parlamentari de Convergència i Unió, en el sentit de canviar un article indeterminat per un article determinat. I com que això, buscant aquest acord, buscant aquest consens, és necessari, la formulació del primer punt quedaria : «continuar i aprofundir» en lloc d'«una àmplia tasca preventiva», «l'àmplia tasca preventiva». I com que aquests matisos gramaticals respecte als articles determinats i indeterminats, que tenen importància en política —bé ho sap Déu, que sí que en tenen, d'importància política—, pensem que és molt més important aconseguir el consens d'aquesta Cambra per explicar al poble de Catalunya que estem sensibilitzats, veritablement, entorn al tema de la droga, aquesta és la posició del Grup parlamentari centrista, per a la qual demanem el suport de tota la Cambra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Fernández Teixidó, però li prego que envii a la Mesa el text redactat de la Moció. Molt bé. Han presentat esmenes el Grup Socialista i Convergència i Unió. Pel Grup Socialista, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc penso que entenc el cansament de la Cambra, amb aquestes sessions tan maratonianes que portem en aquest Parlament, però lamento que dins d'aquesta Cambra no hi hagi la presència dels Consellers que són qui, en definitiva, hauran de dur a terme la tasca que s'aprovi en aquest Parlament.

Les esmenes que defensaré, 3 i 4, la 3 és d'addició al punt 1 de la Moció, i intenta posar de manifest la importància dels programes de prevenció com una de les principals fórmules per combatre el problema de la drogaaddicció. A Catalunya cal que es porti una política que doni molta més prioritat als programes preventius i, per tant, que s'hi inverteixi molt més. Aquesta qüestió ja ha estat també discutida en aquesta Cambra a través d'intervencions de l'Il·lustre Diputat Xavier Soto, que va defensar una esmena d'una partida per a programes de prevenció a nivell escolar, i a la qual l'Il·lustre Diputat senyor Escudé li va contestar que la Generalitat havia fet plans comunitaris i que pensa fer-ne d'altres a partir de l'any vinent. També va dir que Madrid havia copiat el material que s'havia editat per a aquests plans comunitaris, però no va dir que més val que no copiï la metodologia, perquè hi va haver una dimissió en bloc

de l'equip assessor d'ensenyament que portava l'esmentat programa.

És per aquesta experiència que cal que aquestes inversions es facin amb criteris d'eficàcia social, i l'única manera de tenir aquests criteris és fent una avaluació dels programes. Nosaltres entenem que si sempre parlem de prioritats i les prioritats són el nostre llenguatge, l'avaluació n'és la gramàtica. Per tant, veiem la necessitat que aquests programes de prevenció siguin cada vegada més selectius i que demostrin la seva eficàcia. La realitat bàsica ens ha ensenyat que si es cert que s'estan obtenint alguns resultats positius a nivell de prevenció, també ho és que els fracassos són importants, fracassos que són més a causa d'una sèrie de circumstàncies que del fet de la dependència de les drogues en si; és a dir, hi ha una sèrie de circumstàncies de context que determinen que els èxits no siguin tan esperançadors com tots desitjaríem.

En primer lloc, considerem que una d'aquestes circumstàncies —repetixo: de context, no de dependència a les drogues— és el rebuig social que existeix cap al drogadependent; hi ha tota una sèrie d'estereotips en relació amb aquesta qüestió, i creiem que és fonamental canviar l'actitud de la societat en relació amb aquest tipus de situacions: és absolutament fonamental, des d'un punt de vista terapèutic, des d'un punt de vista assistencial i des d'un punt de vista de política de drogues. I, en segon lloc, una altra d'aquestes circumstàncies és la forta incidència que té en aquest tema la miracleria, les fantasies miraculoses i els dogmatismes que encara existeixen. Aquestes són algunes de les consideracions en què podrien incidir els programes preventius, però si els programes preventius no són suficients i, a més, falten de forma sistemàtica sistemes d'avaluació de resultats, llavors els ciutadans no poden tenir uns criteris clars de com s'inverteixen els recursos.

L'esmena número 4 és l'esmena d'addició d'un nou punt, i aquesta esmena pretén reflectir la necessitat d'intensificar la potenciació de les activitats d'assistència a les drogadependències i, sobretot, a la reinserció, reinserció tant des del punt de vista educacional, laboral i d'integració com a ciutadà normal dins de la dinàmica social, és a dir, que es potenciï que el drogadependent tingui una vida normalitzada, que pugui integrar-se dins del món del treball, que pugui concloure uns estudis —si els va començar—, que no hagi d'exercir la prostitució, que no hagi de delinquir, és a dir, que funcioni com a ciutadà normal a tots els nivells.

Però, a més, això s'ha de fer juntament amb una veritable política de coordinació i planificació dels esmentats recursos en tot el territori de Catalunya: aquesta política, a nivell de Catalunya, ha brillat quasi per la seva absència en algunes comarques. I per posar un exemple poso el de la província de Lleida, en què l'únic recurs públic que hi ha per atendre les drogadependències és un centre d'atenció i seguiment a la ciutat de Lleida, de manera que un toxicoman de la Seu d'Urgell que es vol posar en tractament cal que recorri una distància d'uns cent quaranta quilòmetres —per carretera de muntanya— d'anar i cent quaranta de tornar, i, això, ho ha de fer tres dies la setmana si vol rebre tractament com la resta de ciutadans de Catalunya. Aquesta és la realitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Utgés. Els grups que... Sí, Convergència i Unió també ha presentat esmenes.

Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Renau.

El Sr. RENAÚ: Gràcies, senyor President. Els haig de dir, amb tota sinceritat, que abans de llegir aquesta Moció tenia jo la intenció que no fos aprovada —amb tota sinceritat, abans de llegir-la—, perquè, vostè ho ha dit, en la seva interpellació, que es va fer, donava la impressió que vertaderament es volia aprofitar aquest tema tan punyent i tan difícil per treure un cert profit partidista —potser és la seva manera d'expressar-se, però vertaderament ens va donar aquesta impressió. Però, en realitat, un cop hem rebut la Moció, hem vist que vertaderament era una moció completament positiva, era una moció completament vàlida. Aleshores, l'únic que ens sabia greu d'aquesta Moció és que no reconegués la tasca que està fent la Generalitat, i és per això el motiu d'aquestes esmenes. Jo ara, en aquests moments, doncs, els hauria de llegir —però crec que no val la pena— tota la tasca que està fent la Generalitat en tot el que és aquest problema de la droga. Ara bé, jo crec que, en aquests moments, davant d'aquest tema tan punyent, davant d'aquest tema en el qual el més important de tot és crear aquest clima de sensibilització, doncs, nosaltres votarem a favor de la seva Moció i de totes les esmenes que vostè accepti.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Renau. Els Grups que no han formulat esmenes poden intervenir. Per Esquerra Republicana té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Molt breument, i des d'aquí l'escó, per posicionar-nos —òbviament favorablement— en l'adopció d'aquesta Moció, que entenem que queda millorada, sensiblement millorada per les esmenes que ja han estat d'antuvi acceptades pel Grup proponent. Nosaltres també havíem tingut —això ho hem de dir aquí—, al començament, en sentir la interpellació, la lleugera —o no tan lleugera— sospita que hi havia darrere d'aquesta intervenció i d'aquesta Moció un determinat esperit partidari que, en un tema com és el drama de la droga, no s'esqueia. També hem de dir que estem favorablement, en aquest cas, doncs, sorpresos que, finalment, la Moció no ha anat per aquí, i que hi ha una voluntat de dir quelcom de seriós i de fer quelcom de seriós, de nou, com a Parlament.

Malgrat tot, permetin-me, senyor President i il·lustres diputades i il·lustres diputats, que expressi l'escepticisme personal meu i també del Grup d'Esquerra Republicana, quant a l'eficàcia d'aquesta Resolució, d'aquesta Moció, i d'altres mocions que puguem prendre en un to massa general, sobre el tema de la droga. El dia abans de Nadal, aquest Diputat va haver d'anar a l'enterrament d'un amic, d'un amic jove, que és un dels més de cent morts per sobredosi d'heroïna que hi ha hagut al nostre país en els darrers temps, d'aquesta partida d'heroïna que, adulterada, corre per Catalunya, o és, a Catalunya, escampada arreu. I, realment, allí, en constatar que aquest amic en aquell moment era un número més, l'últim —ja no, a hores d'ara n'hi ha hagut més— de les estadístiques, i anònim, doncs, en aquests moments t'adones —i potser aquesta intervenció està marcada per aquest fet, una mica— que o bé hi ha una veritable voluntat política institucional, a Catalunya, i també a nivell de tot l'Estat espanyol, compartint les competències que tingui cadascuna de les administracions, d'avançar en la solució d'aquesta xacra social, o bé tot el que puguem fer no deixen de ser bones intencions, que són molt importants —que són molt

importants—, però bones intencions, i un cert paper mullat. Aleshores, jo penso que a mi em sap greu que s'hagin retirat o que finalment no figurin en la Moció les dues esmenes que havia presentat el Grup Socialista, perquè em penso que anaven en aquest sentit; parlaven d'un acord institucional, i parlaven d'un acord de tots els partits polítics per buscar vies més precises.

Bé, deixarem potser això per a una futura ocasió; el que sí que volia avançar —en acceptar i en dir que votarem favorablement, òbviament, aquesta Moció— és dir que, en el proper període de sessions, potser caldria que sorgís una iniciativa conjunta —i en aquest cas el Grup Mixt hauria tingut, doncs, la bona encertada, l'encert d'haver portat el tema i començar un camí en el nou període de sessions— de tots els grups per trobar un canal, primer, de debat, però, després, d'acord polític unànime que impliqués, òbviament, que el Govern de Catalunya prengués tota la responsabilitat —que no li nego pas que la té, però que estrenyés més fort en aquest sentit, perquè això segur que és un tema que seria unànime, i que interessa tot el país i, sobretot, tot aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup Popular? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. De manera inicial; senyor Colom, completament d'acord amb les seves paraules; absolutament d'acord amb les seves manifestacions.

S'ha de reconèixer, no fem gaire història, però sí que la interpellació origen d'esta Moció es va desenvolupar d'una manera inesperada —i jo fins i tot diria curiosa—, on lo Diputat interpellant, senyor Fernández Teixidó —segur que no era la seua intenció—, però va aconseguir irritar la Cambra, si se'n recorda, una bona part d'esta Cambra, i va obligar el Conseller de Sanitat a formular una intervenció, jo diria una mica dura, des de la nostra opinió, perquè va entendre que el senyor Fernández Teixidó aprofitava la tribuna i aprofitava l'oportunitat d'uns fets recents per fer demagògia. Textualment, «plantejaments demagògics», li va dir l'Honorable Conseller en la seua intervenció. Nosaltres, i est Diputat, compremem la reacció del Conseller, però entenem que sempre és millor, avui, no entrar a jutjar sobre si la iniciativa parlamentària aportava o no consideracions demagògiques, perquè a ningú s'escapa que tots, alguna vegada, hem entrat en algun tipus de contradicció a l'hora d'expressar una opinió relativa al que és lo consum, la possessió i el tràfic de tota classe de droga. I valgui com a exemple del que acabo de dir la característica habitual d'alguns polítics que, mentre en públic formulen unes estudiades declaracions, en la tranquil·litat pacífica i assossegada de la seua intimitat apareix la indiferència en les seves opinions en relació amb est tema. En qualsevol cas, i en los debats de la droga que s'han plantejat, sobretot al Congrés dels Diputats, los recomano la lectura dels *Diari de Sessions*, i veuran com algun Diputat, precisament català, li van posar la cara —políticament— roja quan manifestava la gran preocupació, lo gran disgust i la gran sensibilitat per l'elevat consum de droga, i li posaven —deia— la cara roja quan li recordaven que ell va votar favorablement la legalització del consum de droga l'any 1982. Per això dic que tots podem caure en alguna incoherència, probablement perquè, coincidint amb l'opinió de l'Honorable Conseller de

Sanitat, lo consum, la possessió i el tràfic de droga observa plantejaments diferents segons la posició política dels governs i plantejaments també diferents entre els mateixos països occidentals, que no es posen d'acord en el que hauria de ser un tractament uniforme d'est problema. I en est sentit, la mateixa Llei catalana en matèria de substàncies que poden generar dependència, i de la qual est Diputat, com lo Diputat senyor Renau, com lo Diputat senyor Xavier Guitart, vam ser ponents, tots podem recordar que va ser un desacord col·lectiu dels grups parlamentaris a la passada legislatura, però, sobretot, convindran amb mi en est moment, Govern i oposició, que aquella Llei, avui encara en vigor, poques satisfaccions ha aportat a la societat i ni tan sols als polítics que, com nosaltres, lo Grup Popular, vam resoldre retirar a última hora una esmena a la totalitat amb l'única intenció de preservar un màxim d'acord possible entre els grups parlamentaris implicats en aquella iniciativa legislativa. I aquí, per part de l'Il·lustre Diputat senyor Fernández Teixidó, se van donar, se va comentar lo resultat d'una enquesta que va elaborar l'Ajuntament de Barcelona, fiable des de tot punt de vista. Doncs, bé, jo també em permeto referir-me a unes dades, que no per publicats manquen d'interès. Per exemple, que a la Comunitat Econòmica Europea los beneficis generats pel tràfic de droga superen los 300.000 milions de dòlars, que és una xifra equivalent al producte interior brut d'un país molt industrialitzat, com pugui ser Itàlia; a Catalunya es venen cada dia 150 milions de pessetes en heroïna; Espanya és lo punt d'entrada de droga cap al mercat europeu i, mentre l'any 84 es van decomissar 277 quilos de cocaïna, només en los quatre primers mesos de l'any 88 se'n van decomissar 2.250. De 277 a 2550 quilos. Segons xifres, també, que facilita lo Pla Nacional de Drogues, los drogadependents que demanen assistència s'estan incrementant. En estos moments, mentre los consumidors d'heroïna i de cocaïna oscil·len entre 80.000 i 125.000, existeixen 112 comunitats terapèutiques i 220 centres ambulatoris, insuficients per a atendre esta demanda creixent.

I, a l'últim, Barcelona s'ha convertit des de fa molt de temps en lo primer centre de tràfic internacional de droga. Per consegüent, totes les estadístiques són més que alarmants. I nosaltres nos preguntem per què no s'ha aconseguit la més mínima victòria en la lluita contra la droga que tots els governs mantenen des de fa més de vint-i-cinc anys. I vull aportar unes declaracions del professor Thomas Szasz en una entrevista que va concedir al periodista Guy Sormann, en les quals assegurava que els governs no tenen ni la fermesa ni la voluntat de guanyar esta guerra contra la droga; tot al contrari, ell assegura que la volen mantenir. (*Remor de veus.*) Jo ja sé —jo ja ho sé—, senyors diputats, que amb estes manifestacions d'aixecar la mà estic cansant la Cambra; jo, en est tema, senyor Diputat, i ho lamento molt, en est tema empraré tot lo temps que convingui, estigui o no estigui cansat lo senyor Diputat, faci o no faci estos gestos de pesadesa cap a est diputat que està parlant. (*Remor de veus.*) Probablement —continuo dient—, probablement tingui raó lo professor Thomas Szasz quan afirma —i ve, precisament, per estos experiments que estan fent— que cap dels progressos que s'ha fet en relació amb el funcionament del cervell permet explicar les nostres decisions humanes.

Los tres punts que conformen la Moció que presenta el Diputat del CDS, independentment que no tenim cap inconveni-

ent a votar-los favorablement, són l'exemple, si m'ho permeten, del que tots som capaços de fer davant el que es pot considerar una de les plagues socials més greus de tot est segle.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa per Catalunya, es vol posicionar? Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : Gràcies. Simplement per anunciar el nostre suport a la Moció i a totes les esmenes acceptades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. Ja està posicionat el senyor Fernández i Teixidó... (*L'I. Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*) Digui, digui.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor President, si m'ho permet, només un sol instant, per agrair a tots els portaveus les seves manifestacions i l'acceptació de la nostra Moció i el suport que hi han manifestat, i només per anunciar a la Cambra, a tots els grups, la voluntat del Grup parlamentari centrista de preparar una proposició no de llei, que remetrem a tots els grups, amb la voluntat de configurar una iniciativa el proper període de sessions, al voltant de la creació d'una comissió que ens permeti recollir l'esperit que hem plantejat la majoria dels portaveus, continuar amb el treball de debat i sensibilització de tots els ciutadans de Catalunya pel que fa al tema de la droga.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández i Teixidó. Senyor Secretari, procedirà a donar lectura de tal com queda la Moció, després de les esmenes acceptades?

El Sr. SECRETARI PRIMER : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a : 1) Continuar i aprofundir l'àmplia tasca preventiva en l'àmbit cultural, sanitari i esportiu, cercant actuacions cada vegada més selectives, que amb la deguda avaluació demostrin la seva eficàcia per combatre aferrissadament la droga.

»2) Prosseguir una tasca de sensibilització creixent, que la nostra ciutadania, en la consideració que la droga en... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Perdó. Silenci, que després no sabran què voten. (*Remor de veus.*) Continui, senyor Secretari.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «...en la consideració que la droga, en totes les seves manifestacions, és un dels problemes més greus que té plantejats Catalunya a mitjà termini.

»3) Intensificar per tots els mitjans al seu abast, l'acció de les institucions contra tot tipus de tràfic de droga.» I un nou apartat : «4) Intensificar la potenciació de les activitats, d'assistència, i, sobretot, la reinserció, amb una veritable política de coordinació i planificació dels esmentats recursos en tot el territori de Catalunya.» (*L'I. Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*)

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor Secretari...

El Sr. PRESIDENT : Digui, senyor Fernández i Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Sí, si m'ho permet, President, només una petita matisació : no és un nou apartat, sinó que és un afegit al mateix punt 3.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Al punt 3. D'acord.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin

d'acord, que es posin drets.

La Moció ha estat aprovada per unanimitat.

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, el dotzè : Moció, del Grup Socialista, sobre el Manteniment i la Millora de la Indústria Tèxtil Catalana, que exposarà l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Manteniment i la Millora de la Indústria Tèxtil Catalana

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Gràcies, senyor President. Companyes i companys (*rialles*), després de cinquanta-tres hores de debat que ja que som presents aquí a la sala —aquest és l'últim punt—, miraré de ser concís i breu. Bé, el dia 24 de novembre vàrem substantiar la interpellació sobre la situació del tèxtil a Catalunya, que, almenys per part meua, vaig valorar de molt positiva, perquè va ser un debat intens, vàrem esmerçar el doble de temps del previst : el senyor Conseller i jo mateix també vàrem fer-ho així, i, després..., i realment, doncs, va ser interessant perquè vam poder fer un repàs sobre la situació d'aquesta important indústria a Catalunya.

Hi va haver discrepàncies, certament; també hi van haver moltes coincidències i també hi van haver molts silencis, almenys és aquesta la meua opinió. Vàrem coincidir, per exemple, que el disseny tèxtil és bàsic avui dia per al futur d'aquest sector a Catalunya, globalment; vàrem discrepar, segurament, que nosaltres creïem que s'hauria hagut d'elaborar i executar un pla complementari durant els anys del pla de reconversió industrial tèxtil a Catalunya —que no s'havia fet— però, sobretot, el que vaig notar personalment en aquell debat és que molts dels temes que vàrem plantejar aquí a la Cambra sobre la situació dels punts febles del sector tèxtil a Catalunya, doncs, no van ser, al meu entendre, no van ser prou recollits o prou contestats pel senyor Conseller; bàsicament, no es va concretar com ho hauriem de fer per tal d'intentar fer un esforç per ajudar a la renovació tecnològica de molts subsectors tèxtils que encara avui tenen dificultats en aquest camp : al Berguedà el sector del cotó n'és un exemple; a la llana, els petits industrials de les petites empreses auxiliars n'és un altre exemple; no vàrem tampoc conèixer què pensava fer el Govern en tot el tema d'intentar evitar aquestes empreses que van sorgint, especuladores, que van incorporant, van agafant empreses tèxtils, no, realment, per intentar aprofitar la indústria i fer un esforç en el tèxtil, sinó per apropiarse dels actius com són els edificis, moltes vegades; tampoc vàrem poder intuir i veure si hi havia algun pla, algun pla d'actuació concret per a comarques com el Berguedà, que tenen una important dificultat en aquest camp i que això repercuteix molt perquè són comarques que tenen aquesta indústria com una de les bàsiques, si es pensava fer alguna cosa concreta per intentar paliar tot això, malgrat que sí que es va dir alguna coseta en aquest sentit. En definitiva, hi va haver altres aspectes —no em vull allargar— que, al nostre entendre, no varen ser prou contestats de què pensava fer el Govern en aquests temes.

És per això que presentem aquesta Moció, perquè entenem que el Parlament s'hauria de pronunciar, hauria d'instar el Govern a fer un seguit d'actuacions per intentar aquests punts

dèbils, aquests punts febles de la nostra indústria, intentar recuperar-los, intentar reencaminar-los. En concret demanem que el Parlament insti el Govern, el Consell Executiu a convocar les centrals sindicals i les associacions empresarials representatives del sector tèxtil, per tal d'elaborar conjuntament un programa de suport a la indústria tèxtil de Catalunya. També direm que aquest programa de suport ha d'establir les actuacions i les funcions pressupostàries que cal aplicar per tal d'aconseguir superar les dificultats de competitivitat que afecten els subsectors del tèxtil català i les repercussions econòmiques i socials que això significa per a aquelles comarques on el tèxtil és encara un sector industrial important de la seva estructura productiva.

En definitiva, senyores i senyors diputats, es tracta que el Parlament insti el Govern a assumir més responsabilitats en aquest tema per intentar que puguem superar les dificultats que avui està passant aquest important sector de la indústria a Catalunya.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Ha presentat esmenes Convergència i Unió. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA : Senyor President, senyores i senyors diputats, procuraré no esgotar el temps i crec que tots m'ho agrairan. (*Remor de veus.*) Per exposar l'esmena que presenta el nostre Grup parlamentari i amb el mateix to que s'ha expressat el Diputat senyor Santiago Riera, representant del Grup proponent d'aquesta Moció, jo voldria assenyalar que constato i estic totalment d'acord que entre el Grup proponent de la Moció i el Conseller amb qui va sostenir l'enfrontament dialèctic al debat les passades setmanes, hi ha un acord en el diagnòstic de la problemàtica del sector, hi ha uns punts d'acord i altres de desacord en el tractament a seguir.

Nosaltres, constatant el que va ser el debat previ a la presentació de la Moció d'avui, voldríem assenyalar la motivació que hem tingut en presentar aquesta esmena. El fet que es proposi la creació d'una instància en la qual es doni audiència a les forces socials, ens sembla que pot ser un factor molt positiu perquè l'empresariat i el sector sindical puguin tenir amb el Govern de Catalunya una instància de trobada o un debat de tots aquests problemes. El tèxtil, senyores i senyors diputats, en un moment de relançament econòmic, és un sector que amb un impacte territorial diferenciat en diferents comarques segons els subsectors que l'ocupin, en aquest moment, ha viscut durant l'any 88, una crisi. I haurem d'acostumar-nos, i en aquest sentit va adreçada la nostra Moció, a afavorir aquest diàleg entre el Govern i les forces socials, a fi i efecte de buscar aquelles mesures que puguin resoldre des de Catalunya, o s'hagi d'anar a buscar la solució al Govern de l'Estat, que facin que aquestes crisis cícliques que anirà patint aquest sector —sapiguen-ho vostès, ho diem des d'aquesta tribuna—, a aquests sectors se li aniran agreujant crisis cícliques producte de la nostra entrada al Mercat Comú per un costat, en què haurem d'afrontar els contingents de països tercers en determinats productes i, per altra banda, nosaltres haurem d'estar subjectes a l'evolució de la moda que ens marcarà altres d'aquests cicles que vindran denotats.

Per tant, nosaltres, en la nostra esmena, contempen la tipifi-

cació d'aquesta voluntat que ja expressava també en una altra redacció el Grup proponent, alhora que volem respectar que l'acció del Govern, que és un principi que inspira la nostra filosofia política, és l'últim responsable, i tan sols sigui —ho he dit diverses vegades— per un principi de seguretat jurídica, qui programa, qui planifica i qui executa la política a Catalunya és el Govern de Catalunya. Això no evita que facilitem que a través d'aquesta instància hi pugui haver un diàleg important, que hi hagi aportacions, que es dialogui, que es debatín punts i que s'arribin a acords..., i en això aprofito per adreçar-me a la Mesa i assenyalar que, en converses amb tots els grups de la Cambra, s'ha arribat a un principi de consens que, si la Mesa acceptés —jo ho he fet arribar per escrit prèviament— l'addició d'«amb la voluntat d'arribar a acords», en la quarta ratlla de la nostra esmena, hi hauria una possibilitat de cercar el més ampli consens en aquesta Cambra.

La nostra esmena també contempla que, dins aquestes dificultats de competitivitat que hi haurà, els sectors socials busquin l'agilitació del sector productiu. Nosaltres —avui i aquí, estant en ús de la paraula, no em puc sostreure de dir-ho— patirem la competència de països tercers que forçaran crisis en els subsectors, però també patirem la competència de països del Mercat Comú, i en aquesta instància que ara —si s'admet aquesta esmena— es podrà crear, es podria debatre per què Alemanya pot ser un gran exportador a Espanya de filatura primària, com pot ser la que ve del procés d'oponent. Per què? Tenen la mà d'obra més cara, però aquest sector és un sector que s'ha reconvergit dins el sector de la filatura, i vostès han de reconèixer, senyores i senyors diputats, que de ser un sector de mà d'obra intensiva ha passat a ser un sector d'inversió de capital. Aleshores, el factor de consum energètic, en ser més barat, en aquests moments, a Alemanya, el tant per quilovat fa que els productes alemanys puguin venir a competir amb els productes espanyols, els més tecnificats, fins i tot.

És per això que nosaltres presentem aquesta Moció, contemplant també en els seus darrers punts aquesta consideració especial que es vol per l'impacte territorial que pugui tenir a Catalunya, i aquesta consideració, que ja venia informada pel Grup proponent de la Moció, que ho contemplava des d'una comarca específica, que nosaltres voldríem que fos extensiu a totes les altres comarques. Al mateix temps que no dubtem —ja en la intervenció del Molt Honorable Conseller senyor Macià Alavedra— de la sensibilització que hi ha en el Departament pel profund arrelament d'aquesta indústria a Catalunya, ja s'està instrumentalitzant, des del Departament i des dels seus organismes autònoms, la política més adient per al repte europeu i per a una cosa que ens vindrà d'aquí a tres anys, que és la fi de l'acord multifibres, la contingentació que ha fet fins ara Europa dels països tercers. Si anem a un mercat lliure, aleshores cal que tot aquest seguiment, que la contemplació d'aquestes mesures es pugui fer amb bona concordança amb els grups empresarials de tota mida, de tots els subsectors, i amb les forces obreres d'aquest país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pla. Perquè es puguin posicionar els grups que no han presentat esmenes. El Grup Mixt? Senyor Martín i Toribio, té la paraula.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, aquest Grup assumeix el dinamisme que ha

pres el debat últimament, i simplement anunciem amb brevetat que votarem favorablement la Moció i, al mateix temps, pel consens, animem el proponent que faci ús d'aquest.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín Toribio. (*Remor de veus.*) Prego a les seves senyories que, per poc, quedem bé. (*Rialles.*) Estem ja tocant el cim. Esquerra Republicana, el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Jo estava temptat de fer una exposició de la problemàtica tèxtil (*remor de veus*), que és el ram on jo m'he guanyat la vida durant molts anys, però, evidentment, no els la faré. No els la faré per un cert egoisme de no veure caure sobre el meu cap les iras dels déus invocats per tots vostès, i, d'altra banda, perquè també tinc el meu cansament a sobre.

Jo només vull exposar, d'acord amb l'article 135 del Reglament, a la consideració dels proposants d'aquesta Moció, que en l'esmena presentada per Convergència i Unió, aquí on diu les paraules «prendre mesures de suport», si hi poguéssim introduir una qüestió, que també contempla el que està instrumentant en aquests moments el Departament d'Indústria i Energia —i que suposo que no posaran cap veto que això es pugui incloure—, que, aquí on diu «mesures de suport», s'hi afegeixi també «d'impuls i promoció», que és una cosa que ja s'està fent, i crec que, d'aquesta manera, la Moció que nosaltres aprovarem aquest vespre seria més completa i tindria un aspecte més rellevant del que té aquesta paraula simple de «suport», així, a seques.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup Popular, el senyor Colomé té la paraula.

El Sr. COLOMÉ : Gràcies, senyor President. El nostre Grup és conscient de la necessitat d'una acció decidida de les forces socials de Catalunya, de l'empresariat i de l'administració en relació amb la indústria tèxtil del nostre país. Els elements prioritaris amb els quals tots hem d'estar d'acord, senyor President, senyores i senyors diputats, per millorar la situació del tèxtil a Catalunya, consisteixen a incrementar, a augmentar l'esforç d'inversió com a primer pas per elevar els nivells de productivitat. Es tracta d'augmentar les inversions en intangibles i situar els productes en més alts nivells de qualitat, de disseny i de moda. Es tracta també de millorar els canals de distribució als mercats exteriors i augmentar la presència dels nostres productes del tèxtil, a base de fer una millor actuació de promoció i de comercialització. Es tracta d'estar mentalitzats, tots plegats, especialment les nostres administracions, de la necessitat d'adaptació de la nostra indústria tèxtil al marc comunitari; tenir molt present la necessitat d'un nou acord multifibres, com bé deia el Diputat senyor Pla, que no hi ha dubte que pot ser una fita important, de la qual sorgeixi, precisament, el salvament de la nostra indústria tèxtil.

Per acabar, senyor President, senyores i senyors diputats, simplement vull anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada, amb l'esmena també presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colomé. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : Senyor President, simplement vull anun-

ciar també el nostre vot afirmatiu i agrair que s'hagi acceptat l'afegitó «amb la voluntat d'arribar a acords», sobretot perquè les forces socials —empresaris i treballadors— han demostrat aquest any que hi ha hagut una forta caiguda de la demanda en el sector del cotó, que han estat capaços d'arribar a aquests acords, perquè m'agrada assenyalar que en els expedients de suspensió de contractes que s'han presentat en aquest sector, que han afectat milers de treballadors, en cap d'aquests expedients de regulació d'ocupació hi ha hagut una actitud... O sigui, tots han estat pactats, és a dir, les forces socials sí que han estat capaces d'arribar, empresaris i treballadors, a acords. Esperem que ara, amb aquesta Moció que aquí aprovem, el Govern de la Generalitat sigui també capaç de potenciar aquest consens que ja s'està donant a les fàbriques.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Fabián. El senyor Pla es vol posicionar respecte... (*Remor de veus.*) No? Ai!, el senyor Riera, per això...

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Moltes gràcies, senyor President. Aquesta vegada, en fi, que passava de mi, vostè... (*Rialles.*) No, eh? Bé, amb tota cordialitat...

El Sr. PRESIDENT : No, és que el senyor Pla s'ha expressat amb tanta vehemència que em semblava que era el que proposava la Moció.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Oh, és que parlava de Moció ell també... (*Rialles.*) Sí, i no, era una esmena. Bé, gràcies, senyor President.

Jo haig de dir, certament, que amb aquesta esmena que ens ha presentat el Grup de Convergència, evidentment que deixem —i sempre s'han de deixar coses quan es fa una negociació— i, per tant, deixem el fet que el Parlament insti a crear un pla concret dotat econòmicament —evidentment que això queda—, però..., jo espero que amb l'ànim, evidentment, que al final haurà de concretar-se amb algun tipus d'actuació i, al llarg d'aquestes converses, espero que es concreti.

També vull dir que espero que el senyor Conseller d'Indústria, doncs, faci el possible perquè en aquestes reunions hi tinguin audiència també aquelles empresarials de sectors de petit industrial tèxtil, que sap vostè que fins ara no han tingut audiència en aquestes converses que, almenys, hi puguin haver, i per tant, penso que ell em va dir que sí que ho tenia present, i espero que així també es faci.

I, per tant, doncs, amb aquest ànim i amb l'ànim, doncs, que tots plegats hem expressat aquí, que em sembla que l'interès de tots és que això marxi endavant, i assumint l'esmena també del Grup d'Esquerra Republicana i també la d'Iniciativa per Catalunya —que penso que també ho ha assumit per altra banda el senyor Pla—, per tant, tot queda assumit i, en definitiva, bon any a tothom i a veure si ho votem i endavant. (*Rialles.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Cal llegir el text? (*Remor de veus.*) No, així ho esperava. (*Remor de veus.*)

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin d'acord?

La Moció queda aprovada per unanimitat.

No s'espantin. Abans d'aixecar la sessió crec que és deure de la Presidència i de tota la Mesa deixar constància del nostre agraïment per la manera en què s'ha desenvolupat aquest llarguissim Ple. Moltes gràcies per la seva actuació; gràcies,

també, als serveis de la Cambra que s'han sacrificat, sense oblidar els serveis de restauració. Molt bon any a tothom.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts d'onze de la nit i tres minuts.)

